

آه وسوز آقا امام زمان ^عالسلام
در زیارت ناحیه مقدسه

علی محمد مہشور ^ع

الله اعلم
بما نزلنا من الكتاب
من بعد ما نزلنا
القرآن الكريم
في ليلة القدر
في شهر رمضان
الحرام
سنة ١٤٤٥
هـ

آه و سوز

آقا امام زمان علیه السلام

در زیارت ناحیه مقدسه

نگاهی به گوشه‌ای از مصائب و ناله‌های

حضرت ولی عصر امام زمان علیه السلام

تألیف: علی محمد مبشر

آه و سوز امام زمان در زیارت ناحیه مقدسه

مؤلف: علی محمد مبشر

ناشر: انتشارات وثوق

ناظر چاپ: علی شکروی

نوبت چاپ: اول ۱۳۸۴

شمارگان: ۵۰۰۰ نسخه

قیمت: ۱۲۰۰ تومان

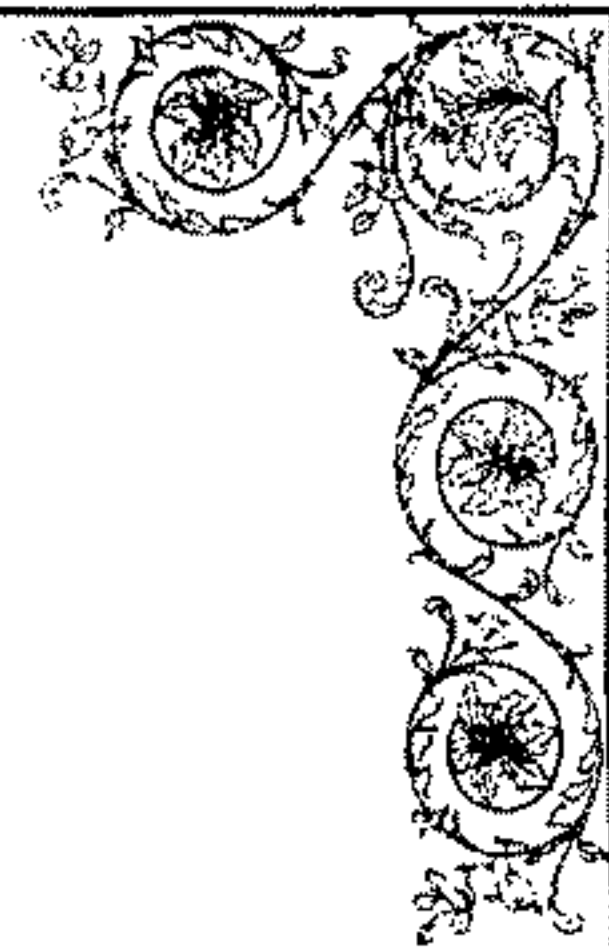
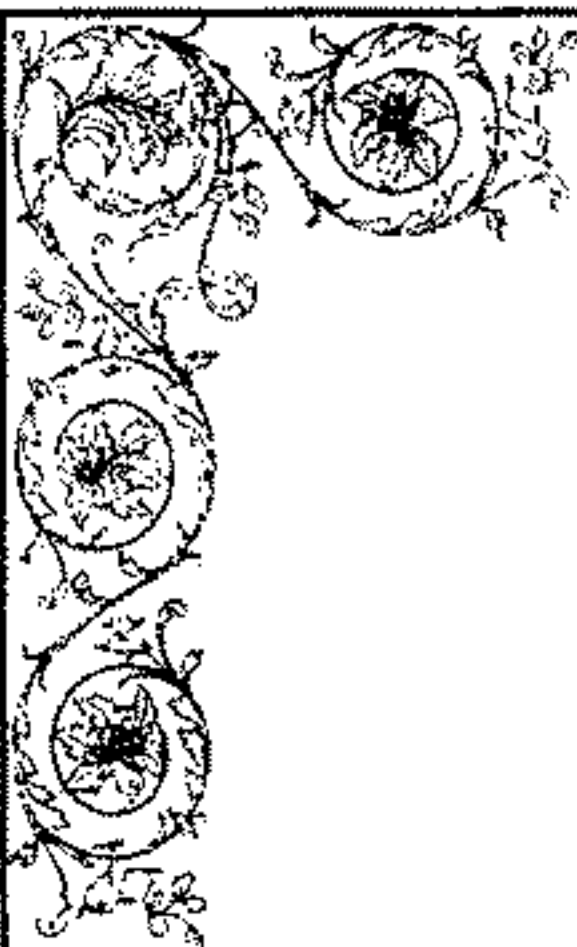
شابک: ۹۶۴ - ۷۲۵۰ - ۹۱ - ۶

مراکز پخش: قم، خیابان صفائیه، کوی ممتاز، فرعی اول سمت راست (بن بست لسانی)

پلاک ۲۳، انتشارات وثوق. تلفن: ۷۷۳۵۷۰۰ - ۲۵۱، همراه ۰۹۱۲۲۵۲۲۳۷۷

قم، تلفن: ۷۷۸۳۹۰۲ - ۲۵۱

تقديم به پیشگاه:

ذخیره پروردگار،

یادگار پیامبر ﷺ،

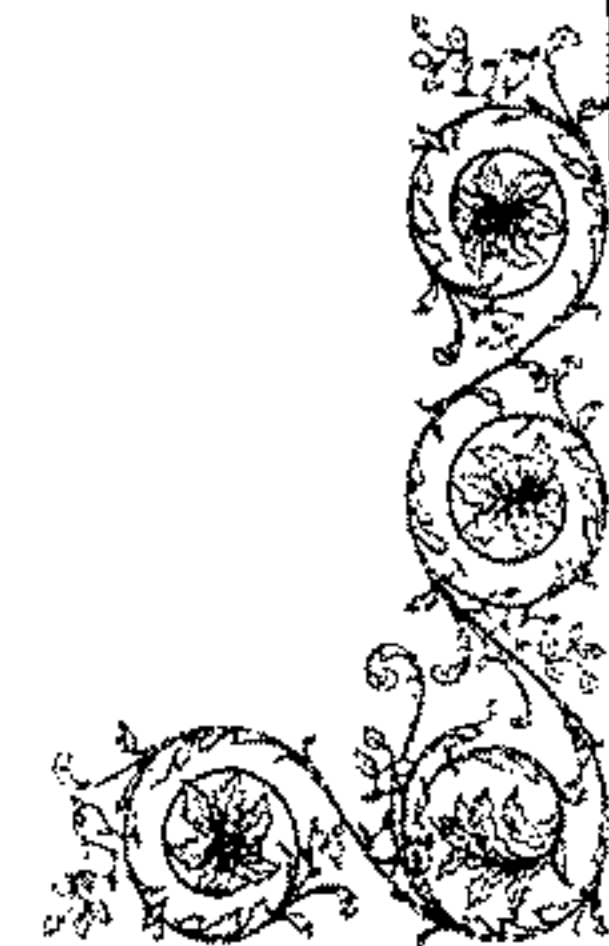
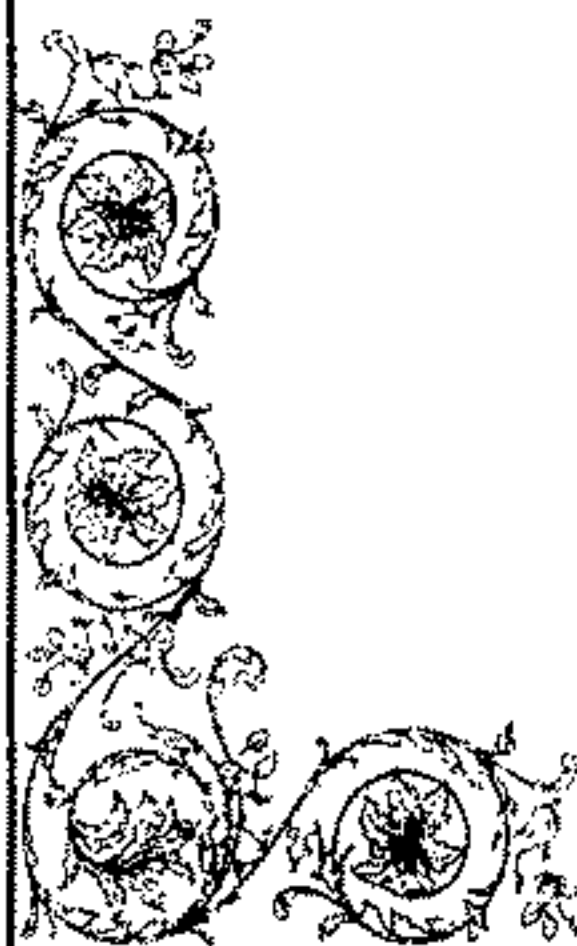
فرزند امیرالمؤمنین ﷺ،

فرزند حضرت فاطمة زهرا ﷺ،

و فرزند ائمة اطهار ﷺ و منتقم خون

شهید کربلا حضرت بقیة الله الأعظم صاحب

العصر الزمان، حجة بن الحسن المهدي ارواحنا فداه.

فهرست مطالب

پیشگفتار ۱۳

بخش اول

حضرات پیامبران الهی علیهم السلام

- زیارت شریفه ناحیه مقنسه ۱۹
- درود حضرت ولی عصر علیه السلام بر انبیاء الهی ۱۹
- حضرات معصومین علیهم السلام نجات بخش انبیاء ۲۴
- انبیاء مشمول لطف خاص الهی بوسیله ائمه معصومین علیهم السلام ۲۵
- حضرت ابراهیم علیه السلام از شیعیان اوست ۲۸
- حضرات پیامبران الهی علیهم السلام و ابتلاءات آنان ۳۲
- عیسی نبی علیه السلام بر حضرت مهدی علیه السلام اقتدا می کند ۳۲
- حضرات ائمه معصومین علیهم السلام واسطه های الهی ۳۴

بخش دوم

حضرات ائمه معصومین علیهم السلام

- ۳۹ ..... سلام بر خمسة طيبة علیهم السلام
- ۴۰ ..... محبت اهل بیت علیهم السلام موهبت الهی
- ۴۲ ..... سلام بر مولا امام حسین علیه السلام
- ۴۳ ..... شمه‌ای از فضایل حضرت امام حسین علیه السلام
- ۴۸ ..... پیشوایان معصوم علیهم السلام از نسل حضرت امام حسین علیه السلام هستند
- ۵۲ ..... حضرت امام حسین علیه السلام کسی که خیمه گاهش هتک شد

بخش سوم

مصائب آقا امام حسین علیه السلام و اولاد

و اصحابش

- ۵۹ ..... یاد آقا امام حسین علیه السلام
- ۶۲ ..... گریه فرشتگان آسمان‌ها
- ۶۴ ..... اشاره‌ای به مصیبت جانکاه عبور اهل بیت علیهم السلام از قتلگاه
- ۶۶ ..... اشاره‌ای به تشنگی اهل بیت علیهم السلام
- ۶۹ ..... تنگ شدن سینه آقا امام سجاد علیه السلام و پرسش حضرت زینب علیه السلام
- ۷۳ ..... ناله‌های اهل حرم
- ۷۵ ..... دعای حضرت امام صادق علیه السلام برای زائرین آقا امام حسین علیه السلام

بخش چهارم

شهادت آقا امام حسین علیه السلام و اولاد و اصحابش

- شهادت عزیزان الهی اشاره‌ای دیگر به مصائب اهل بیت علیهم السلام ۸۱
- اشاره‌ای به شهادت حضرت علی اکبر علیه السلام ۸۲
- اشاره‌ای به شهادت حضرت علی اصغر علیه السلام ۸۳
- اسب آقا امام حسین و ناله‌های اهل بیت علیهم السلام ۸۷
- آقا امام حسین علیه السلام مظلوم بدون یاور ۹۱
- اشاره‌ای به مصیبت غارت خيام ۹۴
- آخرین لحظات آقا امام حسین علیه السلام ۹۸
- شکوه از غربت آقا امام زمان علیه السلام ۱۰۲

بخش پنجم

آرزو و تأسف امام زمان علیه السلام و گریه بر امام حسین علیه السلام

- سلام خالصانه و با شناخت ۱۱۱
- درس وفاداری را از امام زمانمان بیاموزیم ۱۱۷
- گریه و زاری برای چه؟ ۱۲۰
- تأسف بر تأخیر یاری حضرت سیدالشهداء علیه السلام ۱۲۴
- تا کی باید برای مصایب گریست؟ ۱۲۹
- اطاعت از معصوم علیه السلام ۱۳۲
- آثار شهادت آقا امام حسین علیه السلام ۱۳۵

بخش ششم

ویژگی های آقا امام حسین علیه السلام
و جواب نامه اهل کوفه

۱۴۱	.....	نگاهی به ویژگی های مولایمان امام حسین <small>علیه السلام</small>
۱۴۲	.....	درس وفاداری
۱۴۵	.....	ویژگی های ممتاز
۱۴۹	.....	ویژگی های والا
۱۵۲	.....	نژادی شریف
۱۵۶	.....	کوشا در فرمانبرداری
۱۵۸	.....	دنیا از دیدگاه آقا امام حسین <small>علیه السلام</small>
۱۶۱	.....	مونس محراب
۱۶۳	.....	بالاترین معروف
۱۶۵	.....	بهترین اعمال
۱۶۷	.....	فراخوانی به حکمت
۱۷۲	.....	شجاعت علوی
۱۷۴	.....	دفاع از حریم آقا امام زمان <small>علیه السلام</small>

بخش هفتم

شدائد و سختی های آقا امام حسین علیه السلام

۱۷۹	.....	دشمنان اهل بیت <small>علیهم السلام</small> و دام های مکر
۱۸۱	.....	پاداش عاشقان حضرت امام حسین <small>علیه السلام</small> و حوض کوثر
۱۸۶	.....	شکفتی فرشتگان

- ۱۹۲ ..... مصایب جانگاہ
- ۱۹۶ ..... مصایب جان سوز
- ۲۰۱ ..... اشاره به بازگشت اسب آقا امام حسین علیه السلام به خیمه گاه
- ۲۰۶ ..... واپسین لحظات حضرت امام حسین علیه السلام

بخش هشتم

مظلومیت اهل بیت امام حسین علیه السلام و ضربه خوردن دین

- ۲۱۳ ..... اسارت اهل بیت آقا امام حسین علیه السلام
- ۲۱۶ ..... شهادت مولایمان امام حسین علیه السلام و پیامدهای آن
- ۲۲۴ ..... دگرگونی بعد از شهادت آقا امام حسین علیه السلام
- ۲۲۷ ..... خبر شهادت آقا امام حسین علیه السلام در کنار قبر جد بزرگوارش

بخش نهم

عزا و گریه اهل آسمان

- ۲۳۳ ..... عزاداری فرشتگان و پیامبران و... در شهادت آقا امام حسین علیه السلام
- ۲۳۷ ..... گریه ساکنان آسمان و بهشتیان و... در شهادت آقا امام حسین علیه السلام
- ۲۴۱ ..... تشرّف سید بحر العلوم و گریه بر آقا امام حسین علیه السلام

بخش دهم

دعا و توسّل در حرم آقا امام حسین علیه السلام

- ۲۴۷ ..... دعا در حرم شریف آقا امام حسین علیه السلام
- ۲۴۸ ..... در مورد این مکان مقدّس
- ۲۵۰ ..... حرم آقا امام حسین علیه السلام و توسّل به چهارده نور پاک

- ۲۵۸ ..... پیروزی بر ستمگران
- ۲۶۳ ..... رهایی از غم و اندوه
- ۲۶۷ ..... کرامت با نعمت
- ۲۷۰ ..... رفع همه گرفتاری‌ها
- ۲۷۳ ..... بر آورده شدن همه حوائج
- ۲۷۵ ..... گشایش قفل‌های بسته!
- ۲۷۹ ..... درخواست‌های والا
- ۲۸۳ ..... پایان بخش زیارت شریفه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پیشگفتار

الحمد لله رب العالمين و صلى الله على سيدنا و مولانا و أنيس قلوبنا و
طيب نفوسنا أبي القاسم المصطفى محمد و آله الطيبين الطاهرين
المعصومين المكرمين سيما مولانا حجة بن الحسن المهدي عليه السلام

اللَّهُمَّ كُنْ لَوْلِيِّكَ الْحُجَّةِ بْنِ الْحَسَنِ صَلَواتُكَ عَلَيْهِ وَعَلَى
آبائِهِ فِي هَذِهِ السَّاعَةِ وَفِي كُلِّ سَاعَةٍ، وَلِيًّا وَحَافِظًا وَقَائِدًا
وَنَاصِرًا وَدَلِيلًا وَعَيْنًا حَتَّى تُسَكِّنَهُ أَرْضَكَ طَوْعًا وَتُمَتِّعَهُ
فِيهَا طَوِيلًا.

پاک و منزّه است پروردگاری که معبودی جز او نیست، حمد و ثنا و
سپاس مخصوص آن حضرت حق می باشد. او که همه آرزوی ما و
آرامش قلب و روح و روان ما در همه زمانها بوده و می باشد.
همو که ارحم الراحمین و بخشنده و مهربان است.

چشم بندگانش را به نور محمد و آل محمد روشنی بخشید و بر سر
خوان نعمت خود در تحت الطاف برگزیدگان خود، حضرات ائمه

معصومین نشانیده و متنعم به نعمت‌های بیشمار فرموده است .
 خدای مهربانی که از شکر و سپاس به درگاهش عاجز و ناتوان
 هستیم و هر چند شکر نماییم باز شکری دیگر لازم است
 پروردگار متعالی که ما را بانور اهل بیت به معارف و علوم خود آشنا
 نموده و جهل را به واسطه انوار مقدس آل الله از قلب ما زدوده و به
 واسطه این عزیزان هدایت را به ما کرم فرموده است .
 آری ، ما مأمور به اطاعت امر برگزیدگان حضرت حق تعالی
 می‌باشیم و طاعت این رهبران و راهنمایان و انوار هدایت بر ما واجب
 است . همچنانکه خداوند کریم در کتاب آسمانی و قرآن مجید
 می‌فرماید :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَ أَطِيعُوا الرَّسُولَ وَ أُولِي الْأَمْرِ
 مِنْكُمْ﴾^۱

«ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اطاعت خداوند، بنمایید، اطاعت

رسول (خدا) و ولی الامر (که ائمه اطهار علیهم السلام می‌باشند) را نمایید.»

شایسته - بلکه واجب - است هر چه بیشتر به آن بزرگواران توجه
 نموده و از آنان غافل نشویم و هر چه بیشتر به این اولیاء و صاحبان
 هدایت ، محبت و عشق ورزیده و با تمام جان ، گوش به فرمان آنان بوده
 و درد آنان را حس نموده و در موارد خوشحالی آنان خوشحال بوده و
 در موارد ناراحتی آنان ما هم ناراحت باشیم .

همان گونه که سید و مولای ما حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام می فرماید:

إِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ اطَّلَعَ عَلَى الْأَرْضِ فَاخْتَارَنَا وَ اخْتَارَ لَنَا شِيعَةَ
يَنْصُرُونَنَا وَ يَفْرَحُونَ لِفِرْحَانَا وَ يَحْزَنُونَ لِحِزْنِنَا وَ يَبْذُلُونَ
أَنْفُسَهُمْ وَ أَمْوَالَهُمْ فِينَا أَوْلَىٰكَ مِنَّا وَ مَعَادَهُمْ إِلَيْنَا.^۱

به درستی که خداوند عزوجل بر زمین نظر کرد ما را انتخاب نمود و برای ما شیعه را انتخاب نمود، که آنان ما را یاری می نمایند و برای خوشحالی ما خوشحال می شوند، و در غم ما غمگین می گردند، جان و مالشان را در راه ما می بخشند اینان از ما هستند و بازگشت شان به سوی ما است.

اکنون که در دوران غیبت امام برحق و ولی مطلق پروردگار حضرت بقیة الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف به سر می بریم باید سعی نماییم که از درد او باخبر بوده و در سوز و آه او بیندیشیم تا با درک درد و غم امام خود به واقعیت و حقیقت پی برده و حق را از غیر آن تشخیص داده و از آن پیروی نماییم. بایستی از خود بپرسیم چرا امام زمان ما محزون است؟ این حزن از کجاست؟

باید شدت درد و مصائب او را درک نماییم و ادامه داشتن این مصیبت در زمانهای طولانی تا زمان ظهورش را درک نماییم.

راه رفع هم و غم و اشک و آه او و چاره ناله او چیست؟ و در این موارد چه کنیم؟

به عبارت دیگر: باید بدانیم که وظیفه ما مردم نسبت به امام زمان علیه السلام خود در این دوران چه بوده و چه می باشد و برای تشریف فرمائی ظهور آن حضرت چه کار مثبتی انجام شده و دوری از او و درد و مصائب ائمه علیهم السلام مخصوصاً حضرت ولی عصر علیه السلام تا چه زمانی باید ادامه داشته باشد.

ان شاء الله با دقت به فرمایشات خود حضرت ولی عصر ارواحنا فداء در زیارت ناحیه مقدسه و با توجه به روایات حضرات ائمه علیهم السلام بتوانیم به این حقیقت و آه و سوز و درد و مصائب مولایمان پی برده و راه چاره را یافته و کوشش نموده و فرج مقدسش را از خداوند متعال تقاضا نماییم.

قم؛ جوار حضرت فاطمه معصومه علیها السلام

سالروز ورود حضرت مسلم بن عقیل علیه السلام به کوفه

۵ شوال ۱۴۲۶

علی محمد مبشر

بخش

حضرات پیامبران الهی علیہم السلام

زیارت شریفه ناحیه مقدسه

اکنون به زیارتی که مولا یمان حضرت صاحب الزمان علیه السلام در باره جد بزرگوارش حضرت اباعبدالله الحسین علیه السلام فرموده، گوش جان می دهیم و درد و مصیبت های حضرتش را با آن آه و ناله های آتشین و چشم های اشک بارش درک می نماییم.

درود حضرت ولی عصر علیه السلام بر انبیاء الهی

علامه مجلسی رحمته الله علیه در «بحار الأنوار» می نویسد:
شیخ مفید رحمته الله علیه روایت کرده که هرگاه خواستی امام حسین علیه السلام را در روز عاشورا زیارت کنی، نزد ضریح مطهر آن حضرت بایست، و بگو:

السَّلَامُ عَلَى آدَمَ صِفْوَةِ اللَّهِ مِنْ خَلْقَتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى شَيْثٍ وَوَلِيِّ اللَّهِ وَخَيْرَتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى إِدْرِيسَ الْقَائِمِ لِلَّهِ بِحُجَّتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى نُوحٍ الْمُجَابِ فِي دَعْوَتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى هُودٍ الْمَمْدُودِ مِنَ اللَّهِ بِمَعُونَتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى ضَالِحِ الَّذِي تَوَجَّهَ اللَّهُ بِكِرَامَتِهِ.^۱
سلام بر آدم برگزیده خداوند از بین آفریدگانش،
سلام بر حضرت شیث ولی خدا و برگزیده او،

۱. بحار الأنوار: ۳۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

سلام بر جناب ادریس برپادارنده حجت الهی،
 سلام بر نوح پاسخ داده شده در دعایش،
 سلام بر هود که از طرف خداوند کمک‌های بسیار به او شد،
 سلام بر صالح که خداوند او را تاج کرامت و بزرگواری بخشید.

در این فراز از زیارت شریف حضرت بقیة الله الأعظم ارواحنا فداء با سلام بر پیامبران گذشته احترام آنان را - که پیامبران الهی هستند - یاد آوری می‌نماید، آن بزرگوار از حضرت آدم صلی الله و دیگر پیامبران الهی یاد نموده و از برگزیده شدن نشان و مورد کرامت و لطف بود نشان سخن به میان آورده و حالات و کیفیت رفتار و کردار آنان را بیان می‌فرماید. آن بزرگواران بندگان الهی را هدایت و راهنمایی فرموده‌اند، خداوند متعال که شکور و ارحم الراحمین است، از بندگان و برگزیدگان خود به وسیله ولی خود مدح و ثنا نموده و بعد از گذشت قرون از اولیای خود تمجید کرده، زیرا خداوند وفی است و از بندگان مؤمن خودش پذیرایی نموده و آنان را دوست می‌دارد.

البته نباید غافل باشیم که آقا امام زمان علیه السلام و حضرات ائمه معصومین علیهم السلام در طاعت خداوند و عظمت و مقام بر همه انبیا مقدم هستند و فضیلت آنان با دیگران مقایسه نمی‌شود. برای بهتر بیان شدن این مطلب، چه خوب است که فضایل پیغمبر صلی الله علیه و آله و ائمه علیهم السلام را از زبان احادیث بیان نماییم.

عالم جلیل القدر شیخ صدوق رحمته الله در کتاب «کمال الدین» می‌نویسد:

ابو حمزه گوید: از امام سجّاد علیه السلام شنیدم که می‌فرمود:

إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ مُحَمَّدًا وَ عَلِيًّا وَ أَحَدَ عَشَرَ مِنْ وَلَدِهِ مِنْ نُورِ عَظَمَتِهِ فَأَقَامَهُمْ أَشْبَاحًا فِي ضِيَاءِ نُورِهِ يَعْبُدُونَهُ قَبْلَ خَلْقِ الْخَلْقِ يَسْبِّحُونَ اللَّهَ وَ يَقَدِّسُونَهُ وَ هُمُ الْأُمَّةُ الْهَادِيَّةُ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ.^۱

همانا خدای متعال محمد، علی و یازده امام معصوم علیهم السلام را از نور عظمت خویش آفرید که به صورت ارواحی در روشنی نورش پیش از آفرینش مخلوقات او را عبادت می کردند و به تسبیح و تقدیس اومشغول بودند، و آنان امامان هدایتگر از آل محمد - که درود خداوند بر همه آنان باد - هستند.

اگر چه انبیایی مانند حضرت آدم، شیث، ادریس، نوح، هود، صالح، ابراهیم، اسماعیل و انبیای دیگر برگزیدگان خداوند که در روی زمین بودند و به عبادت پروردگار مشغول بودند و مورد مدح و ثنای الهی واقع شدند؛ ولی بنابراین روایت نورانی حضرت رسول خدا و امامان دوازده گانه معصوم ما نیز پیش از خلقت عالم، خداوند را عبادت نموده اند و فضیلت آنان فوق تفکر بشری می باشد.

بلکه پیامبران علیهم السلام به وسیله حضرات اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام نجات پیدا می کردند و به مقامات می رسیدند. همچنانکه حضرت رسول گرامی اسلام صلی الله علیه و آله می فرماید:

إِنَّ آدَمَ عليه السلام لَمَّا أَصَابَ الْخَطِيئَةَ كَانَتْ تَوْبَتُهُ أَنْ قَالَ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ لَمَّا غَفَرْتَ لِي، فَعَفِّرْهَا اللَّهُ تَعَالَى لَه.

۱. قطره ای از فضائل اهل بیت علیهم السلام: ۲۵/۲، از کمال الدین: ۳۱۸ ح ۱، بحار الأنوار ۲۵/۱۵ ح ۲۸.

(حضرت) آدم علیه السلام زمانی که با خطا برخورد نمود. توبه او چنین بود که گفت: خداوندا! حقیقتاً تو را به حق محمد و آل محمد می خوانم که مرا ببخشی. خداوند متعال به خاطر محمد و آل محمد علیهم السلام او را بخشید.

و إن نوحاً علیه السلام لما ركب في السفينة و خاف الغرق، قال:
اللهم إني أسألك بحق محمد و آل محمد لما انجيتني من
الغرق، فنجّاه الله منه.^۱

و زمانی که (حضرت) نوح علیه السلام بر سفینه سوار شد و از غرق شدن ترسید و گفت: خداوندا! به راستی که تو را به حق محمد و آل محمد می خوانم که مرا از غرق شدن نجات دهی. پروردگار متعال او را نجات بخشید.

مولای مهربان ما در فرازی دیگر انبیای دیگر را مورد خطاب قرار داده و می فرماید:

السَّلَامُ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ الَّذِي حَبَّاهُ اللَّهُ بِخُلَّتِهِ،
السَّلَامُ عَلَىٰ إِسْمَاعِيلَ الَّذِي فَدَّاهُ اللَّهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ مِنْ جَنَّتِهِ،
السَّلَامُ عَلَىٰ إِسْحَاقَ الَّذِي جَعَلَ اللَّهُ النُّبُوَّةَ فِي ذُرِّيَّتِهِ،
السَّلَامُ عَلَىٰ يَعْقُوبَ الَّذِي رَدَّ اللَّهُ عَلَيْهِ بَصَرَهُ بِرَحْمَتِهِ،
السَّلَامُ عَلَىٰ يُوسُفَ الَّذِي نَجَّاهُ اللَّهُ مِنَ الْجُبِّ بِعَظَمَتِهِ.^۲

سلام بر ابراهیم که خداوند دوستی ویژه خود را به او بخشید،

۱. الدمعة الساكبة: ۲/۲۰۶.

۲. بحار الأنوار: ۳۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

سلام بر اسماعیل که خداوند قربانی بزرگی از بهشت فدیّه او قرارداد و او را آزاد نمود،

سلام بر اسحاق که خداوند پیامبری و نبوت را در نسل او قرار داد،
سلام بر یعقوب که خداوند با رحمتش نور چشمانش را به وی باز گردانید،

سلام بر یوسف که خداوند به عظمتش او را از چاه نجات بخشید،

خداوند متعال ویژگی‌های خاصی به برخی از پیامبران مرحمت فرموده است. به عنوان مثال به حضرت ابراهیم علیه السلام دوستی خاص خود را داده، به حضرت اسماعیل علیه السلام از بهشت از طرف خداوند فدیّه، برایش آمده و بر حضرت اسحاق علیه السلام نعمت الهی دیگر، که در نسل او پیامبری و نبوت را قرار داده و یعقوب علیه السلام را از محنت نا بینایی چشم شفا عطا کرده و حضرت یوسف علیه السلام را از آن چاه نجات داده است.

اینها دلیل بر قدرت الهی و عظمت اوست که در تمام قرون و زمانها ظاهر شده، زیرا که ذات او ازلی است و همیشه بوده و خواهد بود. و اوست که تمام پیامبران را از ابتلاها نجات داده و او شفا دهنده دردها است و اوست که شافی و کافی می‌باشد و اوست که کاشف کرب و بلاها است و اوست که منتظران آخرین حجّت حضرت مهدی علیه السلام را می‌تواند از انتظار نجات دهد، و حضرت مهدی علیه السلام را به فریاد آنان برساند و چشم همه را روشن نماید.

حضرات معصومین علیهم السلام نجات بخش انبیاء

البته همه پیامبران به وسیله و ولایت محمد و آل محمد علیهم السلام به چنان مقاماتی نایل می شدند، حتی پیامبران اولوالعزم در بلاها و گرفتاری‌ها به خاطر ائمه معصومین علیهم السلام نجات پیدا می کردند، همچنانکه از حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم در ضمن حدیثی روایت شده که حضرتش فرمودند:

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَمَّا أَلْقَى فِي النَّارِ قَالَ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ لَمَّا أَنْجَيْتَنِي مِنْهَا.
فَجَعَلَهَا اللَّهُ عَلَيْهِ بَرْدًا وَ سَلَامًا.^۱

و زمانی که (حضرت) ابراهیم علیه السلام را در آتش انداختند. (صدای او به درگاه الهی بلند شد) و گفت: خداوندا! همانا تو را به حق محمد و آل محمد می خوانم که مرا از آتش نجات دهی.
و خداوند آتش را بر او سرد و سالم قرار داد.

از این رو، می توان گفت: حضرت آدم علیه السلام، حضرت ابراهیم علیه السلام، حضرت نوح علیه السلام و پیغمبران اولوالعزم آزاد شده محمد و آل محمد علیهم السلام هستند و اگر به خاطر حضرات ائمه معصومین علیهم السلام و ولایتشان نبود، آنان از این مشکلات نجات پیدا نمی کردند.

در فراز دیگر این زیارت شریف می خوانیم:

السَّلَامُ عَلَى مُوسَى الَّذِي فَلَقَ اللَّهُ الْبَحْرَ لَهُ بِقُدْرَتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى هَارُونَ الَّذِي خَصَّهُ اللَّهُ بِمُبَوَّاتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى شُعَيْبٍ الَّذِي نَصَرَهُ اللَّهُ عَلَى أُمَّتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى دَاوُدَ الَّذِي تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِ مِنْ خَطِيئَتِهِ،
السَّلَامُ عَلَى سُلَيْمَانَ الَّذِي ذَلَّتْ لَهُ الْجِنُّ بِعِزَّتِهِ.^۱

سلام بر موسی که خداوند دریا را با قدرت خود برای او شکافت است.
سلام بر هارون که خداوند او را به پیامبری خود مخصوص گردانید.
سلام بر شعیب که خداوند او را بر امتش یاری کرد.
سلام بر داوود که خداوند توبه او را پذیرفت.
سلام بر سلیمان که جنیان به واسطه عزت الهی در مقابل او فروتن شدند.

انبیاء مشمول لطف خاص الهی بوسیله

ائمه معصومین ﷺ

در این فراز از زیات شریفه ناحیه، حضرت بقیة الله الاعظم ارواحنا فداء بر پیامبران الهی درود و سلام می فرستند و لطف و منت های الهی که شامل حال آنان گردیده متذکر شده و بندگان الهی را متوجه آن الطاف می نمایند، زیرا او حجّت و راهنمای الهی است، و به بندگان الهی نور هدایت می دهد که تمام آنچه از خیرات و برکاتی که پیامبران داشتند همه الطاف الهی است.

اینان نمونه هائی هستند که لطف حضرت حق شامل حالشان

۱. بحار الأنوار: ۳۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

گردیده و برگزیدگان او هستند که به درگاه خداوند نالیدند و در راه او کوشیدند، خداوند نیز آنان را از دریای لطف و مرحمتش سیراب نمود و آنان را برگزید و به دعایشان جواب داد، و تاج کرامت را به آنان مرحمت فرمود.

خلاصه، باید از خواب غفلت بیدار شده، و به درگاه خداوند امیدوار باشیم توجه ما به سوی خدا بوده و دست توصل به دامن ولی او باشد و دست از توکل به خدا و توصل به خاندان وحی و نبوت و ولایت مخصوصاً حضرت صاحب الزمان ارواحنا فداء بر نداریم.

چرا که خداوند می تواند کوه های مشکلات را از سر راه بندگان بر دارد، و بندگان باید با امید به حضرتش از او یاری بجویند، زیرا اوست که عزت می دهد و اگر کسی یاری و قدرت خواست، اوست که عطا می فرماید و اوست که وهاب و توبه پذیر است و بندگان گنه کار را امید داده و می بخشد و کسی را که به او پناه آورد، ناامید نمی کند و دریای رحمت و عزت و عظمتش از ناحیه محمد و آل محمد علیهم السلام ظاهر می گردد.

زیرا ائمه معصومین علیهم السلام نمایانگر لطف و کرم و قدرت و قوت الهی می باشند و بندگان الهی را از شربت علم و معرفت و کمال و شهد وصال سیراب نموده، آنان را به سعادت ابدی نائل می گردانند.

همچنانکه پیامبران را به وسیله محمد و آل محمد علیهم السلام از گرفتاری نجات داده است، و با ولایت اهل بیت علیهم السلام به مقامات بالا رسیده اند. چنانکه رسول خدا صلی الله علیه و آله در ضمن حدیثی به آن مرد یهودی

فرمودند:

... يا يهودي! و أن موسى ﷺ لما ألقى عصاه و أوجس في نفسه خيفة قال: اللهم إني أسألك بحق محمد و آل محمد لما أمنتني،

فقال الله تعالى: ﴿لَا تَخَفُ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى﴾^۱.

به درستی که موسی ﷺ وقتی عصای خود را انداخت و (آن عصا) ازدهای عظیمی شد، خوف و هراس بر او عارض شد، عرض کرد: پروردگارا! تو را قسم می‌دهم به حق محمد و آل محمد ﷺ اینکه مرا از این ازدها ایمن گردانی.

پس خداوند عزوجل در جواب او فرمود:

﴿لَا تَخَفُ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى﴾

ای موسی نترس و خوف به خود راه مده بدرستی که تو غالب خواهی شد.^۲

ای مرد یهود! اگر موسی مراد رک می‌نمود و به ملاقات من فایز می‌گردید و بعد از آن ایمان به من نمی‌آورد و نبوت مرا قبول نمی‌کرد هر آینه نفع نبخشید او را ایمان او و برای او نبوت و پیغمبری او فائده‌ای نداشت.^۳

۱. طه: ۶۸.

۲. الدقة الساكية: ۲۰۸/۲.

۳. تاویل الآيات الباهرات: ۲۲.

پس باید خیلی دقت داشت، حضرات معصومین علیهم السلام پیش خداوند خیلی عزیز هستند که انبیا به وسیله ایمان به آنها ارزش پیدا کرده‌اند و پیامبری و نبوت آنان به خاطر اقرار به نبوت و ولایت و دوستی ائمه معصومین علیهم السلام نفع بخشیده است.

خداوند متعال ولایت حضرات ائمه معصومین علیهم السلام را به طور کامل قسمت و روزی ما گرداند و هیچ وقت ما را از آنان جدا نگرداند.

حضرت ابراهیم علیه السلام از شیعیان اوست

البتّه الطاف الهی به وسیله حجّه الله بر بندگان جاری می‌گردد، همچنان که در دعای عدیله می‌خوانیم:

وَ يُفِيئِهِ رُزْقَ الْوَرَى، وَ بِوُجُودِهِ ثَبَّتَتِ الْأَرْضُ وَالسَّمَاءُ.^۱

به یمن وجود حضرت ولی عصر ارواحنا فداء همه خلق عالم روزی می‌خورند و برقراری زمین و آسمان به سبب اوست.

و اگر چه انبیای الهی نزد خداوند محترم هستند، ولی پیغمبر و امامان علیهم السلام ما نزد خداوند عزیزتر، بلکه پیامبران، به ولایت اهل بیت علیهم السلام مفتخر می‌باشند. چنانکه حضرت ابراهیم علیه السلام با آن عظمت به خداوند عرضه می‌دارد:

خدایا! مرا از شیعیان (حضرت امیرالمؤمنین) علی علیه السلام قرار بده.

عالم بزرگوار طریحی رحمته الله در کتاب «مجمع البحرین» در ماده «شیع»

می‌نویسد: نقل شده است:

۱. مفاتیح الجنان: دعای عدیله.

شب‌ی پیامبر خدا ﷺ در مسجد با یارانش سخن می‌گفت، حضرت ﷺ در ضمن سخنانی فرمود:

يا قوم! إذا ذكرتم الأنبياء الأولين فصلّوا عليّ ثمّ صلّوا عليهم، و إذا ذكرتم أبي إبراهيم ﷺ فصلّوا عليه ثمّ صلّوا عليّ.

ای مردم! زمانی که پیامبران نخستین را یاد می‌نمایید، نخست بر من درود فرستید آنگاه بر آنان، ولی هنگامی که به پدرم ابراهیم ﷺ درودی فرستید نخست بر او آنگاه بر من درود فرستید.

اصحابش گفتند: ای رسول خدا! به چه سبب حضرت ابراهیم ﷺ به چنین مقامی رسیده است؟
پیامبر خدا ﷺ فرمود:

بدانید! شبی که من به معراج برده شدم، وقتی به آسمان سوّم رسیدم منبری از نور برای من نصب گردید، من در فراز آن منبر قرار گرفتم، و حضرت ابراهیم ﷺ یک درجه پایین‌تر از من نشست و سایر پیامبران نخستین در اطراف منبر نشستند.

در این هنگام علی ﷺ آمد، او بر مرکبی از نور سوار شده بود که چهره‌اش همچون ماه می‌درخشید، و یارانش همانند ستارگان در گرداگرد وجودش بودند.

حضرت ابراهیم ﷺ رو به من گرد و گفت:

يا محمد! هذا أيّ نبيّ معظّم؟ أو أيّ ملك مقرب؟

ای محمد! این شخص کدام پیامبر بزرگواری است؟ یا کدام فرشته مقربی است؟

گفتم:

لا نَبِيَّ مَعْتَمٍ وَلَا مَلِكٍ مَقْرَبٍ، هَذَا أَخِي وَابْنُ عَمِّي وَ صَهْرِي،
و وراث علمي عليّ بن أبي طالب عليه السلام.

او نه پیامبر بزرگوار و نه فرشته مقرب است. او برادر، پسر عمو، داماد
و وراث علم من؛ علی بن ابی طالب علیه السلام است.

حضرت ابراهیم علیه السلام گفت:

اینان که همچون ستارگان گرداگرد وجود او حلقه زده‌اند، کیستند؟
عرض کردم: شیعیان او هستند.

اینجا بود که حضرت ابراهیم علیه السلام به درگاه خداوند عرضه داشت:

«اللهم اجعلني من شيعة عليّ عليه السلام»

«خداوندا! مرا نیز از شیعیان علی علیه السلام قرار ده»

در این هنگام جبرئیل فرود آمد و این آیه شریفه را آورد:

«وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لِابْرَاهِيمَ»^۱

«و از پیروان او ابراهیم علیه السلام بود»^۲.

آری، جایی که حضرت ابراهیم خلیل علیه السلام آرزوی شیعه بودن
امیرالمؤمنین علیه السلام را می‌کند پیغمبران دیگر به طریق اولی آرزوی چنین
شرافتی را دارند. پس افتخار حضرت ابراهیم علیه السلام شیعه
امیرالمؤمنین علیه السلام بودن است.

۱. سوره صافات، آیه ۸۳.

۲. قطره‌ای از دریای فضائل اهل بیت علیهم السلام: ۲/۳۳۹.

لازم به ذکر است که اگر چه حضرت پیامبر صلی الله علیه و آله فرمودند: اول بر ابراهیم درود بفرستید بعد به من، نه به خاطر این است که ابراهیم بالاتر از حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله، است بلکه در این جا آقا رسول الله صلی الله علیه و آله خواست عظمت امیرالمؤمنین علیه السلام را ظاهر کند، تا دیگران بدانند شرافت و بزرگی در محبت به امیرالمؤمنین علی علیه السلام است و الا حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و در ضمن حدیث شریفی می فرماید:

... أنا أفضل النبيين قدراً...^۱

من بالاترین پیامبران از نظر ارزش، هستم.

بر همه آشکار است و در بسیاری از احادیث بیان شده که آقا رسول الله صلی الله علیه و آله افضل و اشرف پیامبران است که حتی در روز قیامت، پیامبران دیگر به خدمت آن حضرت می آیند و التماس می کنند که آنان را شفاعت نماید و حضرت آنان را به وسایل مختلف شفاعت می نماید.

با توجه به فرمایشات زیبای آقا رسول خدا صلی الله علیه و آله می فهمیم که مقام و منزلت ائمه ما خیلی بالاتر از آن است که آنان را با پیغمبران مقایسه نماییم حتی پیغمبران اولوالعزم، پس مقام حضرت پیامبر گرامی اسلام صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام خیلی بالاتر از این است که ما بتوانیم تصور کنیم.

حضرات پیامبران الهی علیهم السلام و ابتلاءات آنان

در فراز دیگر از این زیارت شریف می خوانیم:

السَّلَامُ عَلَىٰ أَيُّوبَ الَّذِي شَفَاهُ اللَّهُ مِنْ عِلَّتِهِ،
 السَّلَامُ عَلَىٰ يُونُسَ الَّذِي أَنْجَزَ اللَّهُ لَهُ مَضْمُونَ عِدَّتِهِ،
 السَّلَامُ عَلَىٰ عَزِيزٍ الَّذِي أَحْيَاهُ اللَّهُ بَعْدَ مَيِّتِهِ،
 السَّلَامُ عَلَىٰ زَكَرِيَّا الصَّابِرِ فِي مِحْنَتِهِ،
 السَّلَامُ عَلَىٰ يَحْيَى الَّذِي أَرْزَقَهُ اللَّهُ بِشَهَادَتِهِ،
 السَّلَامُ عَلَىٰ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ وَكَلِمَتِهِ.^۱

سلام بر ایوب که خداوند از بیماری و گرفتاری بهبودش بخشید.

سلام بر یونس که خداوند وعده اش را برای او وفا کرد.

سلام بر عزیز که خداوند او را پس از مردن دوباره زنده کرد.

سلام بر زکریا که در محنت و اندوهش شکیبایی ورزید.

سلام بر یحیی که خدا با مقام شهادتش او را به خود نزدیک ساخت.

سلام بر عیسی که روح خدا و کلمه الهی بود.

عیسی نبی علیه السلام بر حضرت مهدی علیه السلام

اقتدا می کند

معلوم شد که مقام ائمه و پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله خیلی بالاتر از پیامبران

الوالعزم می باشد. اینک حدیثی درباره فضیلت پیامبر و وصی رسول

۱. بحار الأنوار: ۳۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

خدا عز و جل حضرت مهدی بر حضرت عیسی علیه السلام را بیان می‌نماییم.

حضرت پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله به آن شخص یهودی فرمود:

یا یهودی! و من ذریّة المهدی إذا خرج نزل عیسی بن
مریم علیها السلام لنصرته فقدّمه و صلی خلفه.^۱

ای یهودی! بدرستی که از ذریّه من است مهدی این اُمت، هر زمانی
که ظاهر شود، عیسی ابن مریم برای یاری کردن او از آسمان به زمین
فرود می‌آید و او را مقدم می‌دارد و بر او اقتداء می‌کند.

از این حدیث شریف افضلیت قائم آل محمد علیهم السلام بر عیسی نیز
دانسته می‌شود.

آری، پر واضح است که در تمام دوران تنها نجات دهنده خداوند
متعال است، و تمام پیامبرانش امتحان‌ها و گرفتاری‌هایی داشته‌اند به
دست قدرت الهی نجات یافته‌اند و تمام آنان در دست قدرت خداوند
بودند و قدرت خداوند با پستی و بلندی‌هایی که برای آنان پیش
می‌آمد، ظاهر گردیده و وجود خداوند را با چشم دل مشاهده
می‌نمودند و به وسیله حضرت احدیّت آرامش یافته و بالطف الهی از
امتحانات رو سفید بیرون آمده و خداوند به آنان موهبت‌ها و عنایت‌ها
فرموده و همه عزّت و شرافتشان از جانب پروردگار متعال است.

حضرات ائمه معصومین علیهم السلام واسطه‌های الهی

کوتاه سخن این که همه انبیا امتحان می‌شدند و به درگاه خداوند ناله و راز و نیاز می‌نمودند و خداوند نجاتشان می‌داد. ما هم بایستی درس بگیریم که در تمام مشکلات تنها پناهگاهمان خداوند است و باید محمد و آل محمد علیهم السلام را در درگاه خداوند واسطه قرار دهیم. خداوند متعال در قرآن کریم می‌فرماید:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ﴾^۱

ای کسانی که ایمان آورده‌اید تقوای خدا را پیشه کنید و سزاوار است که به سوی او وسیله بیاورید.

و بهترین وسیله محمد و آل محمد علیهم السلام که پیامبران آنان را واسطه قرار داده و در روز قیامت قرار می‌دهند.

زیرا که شرط قبولی اعمال و استجابت دعای ما، ولایت و دوستی محمد و آل محمد علیهم السلام است، در نتیجه از مشکلات و سختی‌ها نجات پیدا می‌کنیم. و واسطه قرار دادن ائمه علیهم السلام از بزرگترین الطاف و نعمت‌هایی است که خداوند متعال به وسیله پیامبرش به ما بشارت به شفاعت آنان را داده است. همچنان که حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله می‌فرماید:

أنا الذي بشرهم الله بشقاعتي، و أمرهم بطاعتي، و أخذ عليهم

العهد بتصديق رسالتي، أنا قائد الغرّ المحجلين إلى جنّات النعيم.

أنا أفضل النبيين قدراً، و أعمّهم خطراً، و أوضحهم خيراً، و أعلامهم مستقراً، و أكرمهم أمة و أجزلهم رحمة، و أحفظهم ذمة، و أزكاهم ملّة^۱.

منم آن کسی که خداوند شفاعتم را مرّده داد، و دستور اطاعت از فرمانم را صادر فرمود، و از مردم برای تصدیق رسالتم پیمان گرفت. من رهبر رو سفیدان به سوی بهشت نعمتها هستم.

من بالاترین پیامبران از نظر ارزش، فراگیرترین آنها از نظر عظمت، آشکارترین آنان از نظر مقام و منزلت، گرمی‌ترین آنان از نظر اُمت، فراوان‌ترین آنان از نظر رحمت، نگهبان‌ترین آنان از نظر ذمه و پاکیزه‌ترین آنان از نظر ملت و آیین هستم.

آری، پیامبران اولوالعزمی مانند حضرت موسی، حضرت ابراهیم، حضرت نوح و حضرت عیسی ﷺ دست به دامان محمّد و آل محمّد ﷺ می‌زنند و نجات می‌یابند.

بخش

۲

حضرات ائمّة معصومين عليهم السلام

سلام بر خمسة طيبه علیهم السلام

در فرازهای ذیل بر محمد و خاندان او سلام می‌نماییم و عرضه می‌داریم:

السَّلَامُ عَلَى مُحَمَّدٍ حَبِيبِ اللَّهِ وَ صِفْوَتِهِ.
السَّلَامُ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ الْمَخْضُوصِ
بِأُخُوَّتِهِ.

السَّلَامُ عَلَى فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ ابْنَتِهِ.

السَّلَامُ عَلَى أَبِي مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ وَصِيِّ أَبِيهِ وَ خَلِيفَتِهِ.^۱

سلام بر حضرت محمد صلی الله علیه و آله که محبوب و برگزیده پروردگار است.
سلام بر امیر مؤمنان حضرت علی علیه السلام فرزند ابوطالب که برادری پیامبر ویژه اوست.

سلام بر حضرت فاطمه زهرا علیها السلام دختر رسول خدا صلی الله علیه و آله.

سلام بر حضرت ابو محمد امام حسن علیه السلام که وصی پدرش و جانشین او بود.

در این فراز حضرت مهدی بر اجداد طاهرینش سلام نموده و طریق آداب با امامان خود و پیغمبر صلی الله علیه و آله و حضرت زهرا علیها السلام و ائمه معصومین علیهم السلام را بیان می‌فرماید.

آری، باید از جان به کسانی که پیغمبر و پیشوای و راهنما و بلکه نور

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

خداوند متعال در همه عالم هستند درود فرستاده و عرض ادب نمایم و دست بوس آنان باشیم، و از محبت و عشق به آنان غافل نباشیم.

محبت اهل بیت علیهم السلام موهبت الهی

آری، دوستی پیامبر و خاندان او را که خداوند واجب نموده است چیز کم قیمت و کم ارزش نیست، بلکه بسیار بسیار موهبت عظیمی است که خداوند به بهترین بندگان عطا می فرماید.

در کتاب «تحف العقول» در باب سفارش های حضرت امام صادق علیه السلام به مومن طاق نقل شده است که حضرتش فرمودند:

يا بن النعمان! إن حبًا أهل البيت ينزله الله من السماء من خزائن تحت العرش كخزائن الذهب و الفضة ولا ينزله إلا بقدر، ولا يعطيه إلا خير الخلق، و إن له غمامة كغمامة القطر، فإذا أراد الله أن يخصّ به من أحبّ من خلقه، أذن لتلك الغمامة فتَهطّلت كما تهطّلت السحاب، فتصيب الجنين في بطن أمّه^۱.

ای پسر نعمان! محبت و دوستی ما اهل بیت از آسمان از خزانه های زیر عرش که همانند خزانه های طلا و نقره اند فرود می آید و آن را جز به مقدار معین نازل نمی کند، و جز به بهترین بندگانش عطا نمی فرماید.

۱. قطره ای از دریای فضائل اهل بیت علیهم السلام: ۳۳/۱ به نقل از تحف العقول: ۳۱، بحار الانوار:

و برای آن ابری است مثل ابری که باران داشته باشد، وقتی اراده فرمود کسانی را که دوست دارد از محبت بهره مند کند به آن ابر اجازه بارش دهد، آنگاه می بارد و به جنینی که در شکم مادر است، برخورد می کند.

پس باید قدر دان محبت اهل بیت علیهم السلام بود. و خداوند را به این موهبت شکر گزاریم که ما را محب اهل بیت علیهم السلام قرار داده است. و نه تنها باید آنان را دوست داشت بلکه باید مطیع آنان بود، زیرا که خداوند متعال آنان را امامان ما قرار داده و امر آنان را واجب فرموده است و به وسیله پیامبر گرامی اسلام به ما معرفی نموده است.

همچنانکه در حدیث شریف آقا رسول الله صلی الله علیه و آله آمده:

... يا علي! الأئمة من ولدك من أطاعهم أطاع الله...^۱

... ای علی! امامان از فرزندان تو هستند، هرکس از آنان اطاعت کند خدا را اطاعت نموده است.

آری، کیمیای محبت و ولایت حضرات ائمه علیهم السلام باعث پاکی و پاکیزی ما می شود و باعث در امان بودن از آتش و گرفتاری و جزع در روز قیامت می باشد، و این بیان را از فرمایش حضرت پیامبر صلی الله علیه و آله می یابیم. اکنون به حدیث زیبای آقا رسول الله صلی الله علیه و آله گوش جان می دهیم:

حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام می فرماید: آقا حضرت رسول

الله صلی الله علیه و آله فرمود:

... من سرّه أن یلقى الله عزّوجلّ آمناً مطهراً لا یحزنه الفرع
الأكبر فلیتولک و لیتولّ ابنيک الحسن و الحسین و علیّ بن
الحسین، و محمّد بن علیّ، و جعفر بن محمّد، و موسی بن
جعفر، و علیّ بن موسی، و محمّد بن علی، و علی بن محمّد،
و الحسن بن علی، ثمّ المهديّ و هو خاتمهم ...^۱

کسی که دوست دارد در حالی که آرام و پاک است خداوند را ملاقات
کند و سختی روز قیامت او را محزون نکند پس باید دوستی و ولایت
تو و ولایت دوستی حسن و حسین و علی، فرزند حسین و محمّد،
فرزند علی و جعفر، فرزند محمّد و موسی، فرزند جعفر و علی، فرزند
موسی و محمّد، فرزند علی و علی، فرزند محمّد، و حسن فرزند علی و
آنگاه (حضرت) مهدی علیه السلام که آخرین (امامان) می باشد، داشته
باشد.

سلام بر مولا امام حسین علیه السلام

در این فراز به ویژگی های امام حسین علیه السلام پرداخته و بر حضرتش
سلام داده و می گوئیم:

السَّلَامُ عَلَى الْحُسَيْنِ الَّذِي سَمَحَتْ نَفْسُهُ بِمُهْجَتِهِ.
السَّلَامُ عَلَى مَنْ أَطَاعَ اللَّهَ فِي سِرِّهِ وَ عَلَانِيَتِهِ.
السَّلَامُ عَلَى مَنْ جَعَلَ اللَّهُ الشُّفَاءَ فِي تَرْبِيَتِهِ.
السَّلَامُ عَلَى مَنْ الْإِجَابَةُ تَحْتَ قُبَيْهِ.^۲

۱. اثبات الهداة: ۷۲۹.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

سلام بر امام حسین علیه السلام که نفسش با ریختن خون او (در راه خدا) بزرگواری نمود.

سلام بر کسی که خدا را در پنهان و آشکار فرمان بری کرد.

سلام بر کسی که خداوند شفا را در خاک قبرش قرار داد.

سلام بر کسی که اجابت و پاسخگویی خداوند به دعاها در زیر گنبد شریفش حتمی است.

شایسته است در این مورد توجه زیاد به کلام امام زمانان علیهم السلام بنماییم تا مقداری درد دل‌های حضرتش را لمس نماییم آن بزرگوار نخست بزرگواری امام حسین علیه السلام را تصریح فرموده که آن حضرت تا سر حد جان، در راه خداوند پایداری نموده و در تمام حالات خود از خدا فرمان برد و حضرت احدیت، خداوند متعال حتی خاک قبرش را شفا قرار داد و دعا را در زیر گنبد شریفش مستجاب نمود.

شمه‌ای از فضایل حضرت امام حسین علیه السلام

عبدالله بن فضل گوید: نزد امام صادق علیه السلام بودم که مردی از اهل طوس وارد شد و از آن حضرت سؤال کرد: ای فرزند رسول خدا! کسی که قبر مبارک امام حسین علیه السلام را زیارت کند چه پاداشی خواهد داشت؟

امام علیه السلام به او فرمود:

يا طوسي! من زار قبر أبي عبدالله الحسين بن علي عليه السلام و هو يعلم أنه إمام من الله مفترض الطاعة على العباد غفر الله له ما تقدم من ذنبه و ما تأخر و قبل شفاعته في سبعين مذنباً، ولم

يسأل الله عزوجلّ عند قبره حاجة إلاّ قضاها له ...^۱

ای طوسی کسی که به زیارت قبر اباعبدالله الحسین علیه السلام برود و او را بشناسد که امام واجب الإطاعة است (یعنی خداوند بر همه بندگان واجب کرده که از او فرمانبرداری کنند) خدا گناهان گذشته و آینده او را می آمرزد، و شفاعت او را در مورد هفتاد گنه کار می پذیرد، و در کنار آن قبر مبارک حاجتی را از خدا در خواست نمی کند مگر آن که برای او بر آورده می کند....

امام صادق علیه السلام در حدیثی دیگر می فرماید:

في طين قبر الحسين عليه السلام الشفاء من كل داءٍ هو الدواء الأكبر.^۲

در تربت قبر امام حسین علیه السلام شفاء هر دردی بوده و آن دواي اکبر می باشد.

همچنین از فرازهای دیگر زیارت شریفه از فرمایش مولایمان امام زمان علیه السلام الهام می گیریم که باید با صبر و استقامت در راه دین کوشش کرد و آمادگی خود را در آشکار و پنهان در اطاعت خداوند داشته و به حضرت سیدالشهداء علیه السلام تاسی داشت.

همچنان که آن حضرت با ایثار خون خود در راه خداوند، دین حق را یاری و آشکار کرد و شیاطین و راهزنان بر سر راه دین را خوار و ذلیل نمود. باید درس عبرت بگیریم و از حوادث روزگار و فشار آن هراس

۱. قطره‌ای از فضایل اهل بیت علیهم السلام : ۴۵۳/۱، از امالی صدوق ۶۸۴ ح ۱۱ مجلس ۸۶، بحار الأنوار

۱۰۱/۲۳ ح ۱۵.

۲. ترجمه کامل زیارات : ۸۳۴.

در دل راه ندهیم و از ولی الله الأعظم ارواحنا فداء که صاحب دین خداوند است، حمایت کنیم، به طوری که وقتی امام زمان علیه السلام به ما امر کند حاضر باشیم و او را یاری نماییم و تا سر حد شهادت دست بر نداریم. در اینجا باید از خود پرسیم: چرا این مردم فرزند پیغمبر را چنین مظلومانه کشتند و داغ حضرتش را برای همیشه بر دل امام زمان علیه السلام و ائمه معصومین علیهم السلام گذاردند؟

چرا مردم او را یاری نکردند؟

چرا حتی یک جرعه آب به او ندادند و به شهادت رسانیدند؟

چرا این قدر ظلم در حق او روا داشتند که بعد از شهادت، بدنش را قطعه قطعه نمودند و سر مبارکش را بر بالای نیزه‌ها زدند و شهر به شهر آن سر مقدس و سرهای مقدس شهدا را گردانیدند و اهل بیتش را به اسارت گرفتند؟

مگر امام حسین علیه السلام امام زمان مردم نبود؟

باید درس عبرت بگیریم و آنچه امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف را خوشحال می‌کند، دنبال کنیم و سعی کنیم که قلبها قساوت پیدا نکند که نسبت به امام زمان علیه السلام بی اهمیت باشیم و حضرت را تنها نگذاریم. کوشش کنیم که محب او و محب دوستان او باشیم و آنچه موجب تقویت دین خدا و حضرتش می‌شود دنبال نماییم و با قدم و قلم و از جهت مادی و هر طور که امکان دارد راه حضرتش را ادامه و اهدافش را تقویت نماییم و یاد او را در دل خود و دل مردم زنده کنیم و متذکر تشریف فرمایی ظهور او بوده و برای فرجش دعا کنیم. تا از کسانی

باشیم که در زمان غیبت امام زمان علیه السلام نجات یافته و بر دین الهی ثابت مانده‌اند. زیرا که حضرت امام عسکری علیه السلام فرمودند:

... والله! لیغینن لا ینجو من الهلکة فیها إلا من ثبته الله عزوجل علی القول بإمامته، و وقفه فیها للدعاء بتعجیل فرجه...^۱

به خدا سوگند! برای (امام زمان، حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف) غیبتی می‌باشد که از هلاکت نجات پیدا نمی‌کند در آن غیبت، مگر کسی که خداوند به قول به امامتش ثابتش نموده و او را برای دعا برای فرجش موفق گردانیده باشد.

تقوی الهی را پیشه نموده و موجبات رضایت سید و مولای خود حضرت صاحب الامر حجة بن الحسن حضرت مهدی ارواحنا فداء را فراهم نماییم.

مانند کسانی که حضرت سیدالشهداء علیه السلام را تنها گذاردند، تنهایش نگذاریم، شب و روز منتظر تشریف فرمایی و ظهورش باشیم، همچنانکه حضرت امام صادق می‌فرماید:

و انتظر الفرج صباحاً و مساءً!^۲

صبح و شب در انتظار فرج و ظهور باش!

در فراز دیگر می‌خوانیم:

۱. مکیال المکارم: ۳۲۶/۱.

۲. بحار الأنوار: ۱۵۶/۵۲.

السَّلَامُ عَلَيَّ مِنْ الْأَئِمَّةِ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ.

السَّلَامُ عَلَيَّ ابْنِ خَاتَمِ الْأَنْبِيَاءِ.

السَّلَامُ عَلَيَّ ابْنِ سَيِّدِ الْأَوْصِيَاءِ.

السَّلَامُ عَلَيَّ ابْنِ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ.

السَّلَامُ عَلَيَّ ابْنِ خَدِيجَةَ الْكُبْرَى.

سلام بر کسی که امامان و پیشوایان اسلام از نسل او هستند.

سلام بر فرزند آخرین پیامبر.

سلام بر آقای جانشینان.

سلام بر فرزند حضرت فاطمه زهرا علیها السلام.

سلام بر فرزند خدیجه کبری علیها السلام.

مولای ما، حضرت حجّة ابن الحسن علیه السلام در این جا بیان می فرماید

که حضرت سیدالشهداء علیه السلام کسی است که ائمه معصومین علیهم السلام یعنی از

امام چهارم تا امام دوازدهم از نسل پاک او هستند.

او فرزند پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم و امیر المؤمنین علیه السلام است، مادرش حضرت

فاطمه زهرا علیها السلام است، او فرزند خدیجه کبری علیها السلام است و خداوند

متعال این امامان معصوم علیهم السلام را خودش در نسل پاک حضرت

سیدالشهداء علیه السلام قرار داد.

پیشوایان معصوم علیهم السلام از نسل حضرت امام حسین علیه السلام هستند

در حدیثی راوی می گوید: از حضرت امام صادق علیه السلام شنیدم که
می فرمود:

أتی جبرئیل علیه السلام رسول الله صلی الله علیه و آله فقال له: السّلام علیک یا
محمّد! ألا أبشّرك بغلام تقتله أمتک من بعدک؟
فقال: لا حاجة لی فیہ.

قال: فانتھض إلى السماء، ثم عاد إليه الثانیة.
فقال له: مثل ذلك.

فقال: لا حاجة لی فیہ، فانعرج إلى السماء، ثم انقضّ إليه
الثالثة، فقال له مثل ذلك.

فقال: لا حاجة لی فیہ،

فقال: إن ربّک جاعل الوصیة فی عقبه.

فقال: نعم، ثمّ قام رسول الله صلی الله علیه و آله فدخل علی فاطمه علیها السلام
فقال: لها إن جبرئیل أتانی فبشّرني بغلام تقتله أمتی من
بعدي!

فقالت: لا حاجة لی فیہ.

فقال لها: إن ربّی جاعل الوصیة فی عقبه.

فقالت: نعم إذن.

قال: فأنزل الله تعالی عند ذلك الآیه: «حملته أمه كرهاً و
وضعتہ كرهاً» لموضع إعلام جبرئیل إياها بقتله، فحملته كرهاً

بأنه مقتول، و وَضَعَتْهُ كُرْهًا لِأَنَّهُ مَقْتُولٌ.^۱

جبرئیل علیه السلام محضر مبارک رسول خدا صلی الله علیه و آله مشرف شد و عرضه داشت:

ای محمد! سلام بر تو باد، آیا تو را به فرزندی که امتت بعد از تو او را می‌کشند بشارت ندهم!؟

حضرت فرمودند: مرا به آن نیازی نیست.

امام صادق علیه السلام فرمودند:

جبرئیل به آسمان رفت سپس برای بار دوم نازل شد و نزد حضرت آمد و به آن جناب همان گفتار اولی را عرض نمود.

حضرت فرمودند: مرا به آن نیازی نیست.

پس جبرئیل به آسمان عروج کرد و بعد برای بار سوم محضر حضرتش مشرف شد و همان گفتار را تکرار کرد.

حضرت فرمودند: مرا به آن نیازی نیست.

جبرئیل عرض کرد: پروردگارت اوصیاء را در نسل او قرار می‌دهد.

حضرت فرمودند: بسیار خوب پذیرفتم.

پس از آنکه جبرئیل گفتار مزبور را ایراد کرد، پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله ایستادند و تشریف بردند تا بر حضرت فاطمه علیها السلام وارد شدند و

فرمودند: جبرئیل علیه السلام نزد من آمد و مرا به فرزندی که پس از من امتم او را می‌کشند بشارت داد.

حضرت فاطمه علیها السلام عرض کردند: مرا به او نیازی نیست.

رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمودند: پروردگارم اوصیاء را در نسل او قرار

می‌دهد.

حضرت فاطمه علیها السلام عرضه داشتند: بسیار خوب پذیرفتم.

امام صادق علیه السلام فرمودند:

در این هنگام حق تعالی این آیه را نازل کرد: «حامله امه کرها و وضعته کزماها» (زیرا جبرئیل اعلام به کشتن آن فرزند نمود) «فحاملته کرها» (یعنی کراهت داشت از اینکه کشته می‌شود) و وضعته کرها (زیرا جبرئیل خبر داد که او کشته می‌شود).

آری، خداوند در نسل حضرت سیدالشهداء علیه السلام ائمه معصومین علیهم السلام را قرار داد. ائمه‌ای که از طرف خداوند اوصیای پیغمبر منصوب گردیدند که پیش از به دنیا آمدن و ظاهر شدن آنان در این عالم خداوند به وسیله جبرئیل به پیغمبر بزرگوارش خبر داد. همان گونه که از حدیث مذکور مطلب را یافتیم اکنون به حدیث دیگری در این باره توجه می‌نماییم:

عن سلمان محمدی قال: دخلت علی النبی صلی الله علیه و آله

و إذا الحسین علی فخذة و هم یقبل عینیه و یلثم فاه یقول:
 إنک سید ابن سید أبوسادة، إنک امام ابن امام أبو ائمه إنک
 حجة ابن الحجة أبو حجج تسعة من طلبک تاسعهم قائمهم.^۱

سلمان محمدی می‌گوید:

به خدمت آقا رسول الله صلی الله علیه و آله مشرف شدم، در این هنگام دیدم که

(امام) حسین بر روی ران مبارک آن حضرت تشریف دارد و آقا رسول خدا چشمان او را بوسه می‌زند و می‌فرمود: تو آقا فرزند آقا و پدر آقایان هستی! پدرستی که تو امام فرزند امام و با پدر امامان هستی تو حجت فرزند پدر حجت‌ها هستی که آنان نه نفر هستند که نهمین آنان (حضرت) قائم می‌باشد.

به فراز دیگر که ویژگی‌های امام حسین علیه السلام را بیان فرموده گوش دل می‌سپاریم:

السَّلَامُ عَلَى ابْنِ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى.
السَّلَامُ عَلَى ابْنِ جَنَّةِ الْمَأْوَى.
السَّلَامُ عَلَى ابْنِ زَمَزَمَ وَ الصَّفَا.
السَّلَامُ عَلَى الْمُرْمَلِ بِالدَّمَاءِ.
السَّلَامُ عَلَى الْمَهْتُوكِ الْاِخْبَاءِ.^۱

سلام بر فرزند سدره المنتهی (بالاترین مکان‌ها در بهشت)،

سلام بر فرزند بهشت همیشگی.

سلام بر فرزند زمزم و صفا.

سلام بر کسی که در خونش غلطید.

سلام بر کسی که خیمه‌گاهش هتک حرمت شد.

حضرت امام حسین علیه السلام کسی که خیمه گاهش هتک شد

در اینجا حضرت صاحب الزمان ارواحنا فداء مقامات و فضائل حضرت سیدالشهداء علیه السلام را بیان می فرماید. و بعد شروع به مصیبت امام حسین علیه السلام نموده و با خون دل و سوز آه برای آنچه بر جد گرامیش گذشته است، ناله می زند و سوز و گداز دارد. و در مصائبی که بر جد بزرگوارش وارد شد گریان است. مصائبی همچون هتک حرمت حرم و خیمه گاه امام حسین علیه السلام که دشمنان در این مورد لجاجت نموده و از یکدیگر سبقت می گرفتند.

حضرت فاطمه بنت الحسین علیه السلام درباره این مصیبت می فرماید:
زمانی که لشکر دشمنان به خیمه های ما ریختند من دختر کوچکی بودم، در پاهایم دو خلخال از طلا بود. یکی از آن مردان در حالی که گریه می کرد خلخال های پای مرا شکست.

گفتم: ای دشمن خدا، برای چه گریه می کنی؟

گفت: چگونه گریه نکنم و حال آن که دختر رسول خدا صلی الله علیه و آله را

غارت می نمایم!

گفتم: غارت نکن!

گفت: می ترسم دیگری بیاید و غارت نماید!

حضرت فاطمه دختر امام حسین علیه السلام می فرماید: آنچه در خیمه بود

به تاراج بردند چادرها را از سر ما می ربودند.^۱

این مردم نادان با کریمترین شخصیت روی زمین و آسمانها یعنی حضرت سیدالشهداء علیه السلام چنین رفتار نمودند و ظلم را روا داشتند، شخصیتی که در حدیث می فرماید:

وقتی (حضرت سیدالشهداء علیه السلام) در صحرای کربلا شهید شد بر پشت مبارک آن حضرت پینه‌ها بود.

از حضرت امام زین العابدین علیه السلام سبب آن را پرسیدند.

حضرت فرمود: از بسیاری اجناسی که از پشت خود بر می داشت و در شبها به خانه‌های بیوه زنان و یتیمان و مسکینان می برد پشت مبارکش پینه کرده بود.^۲

به راستی با این مصائب سخت و شدید و مشاهده آن بر دل حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف چه می گذرد؟ بر ما است که در آن تأمل و تفکر نماییم. اگر شخص بزرگی در حق یک گروه، یا یک طایفه و یا شخصی خدمت بزرگی کند مردم از او تشکر و قدردانی می کنند و می گویند: او در حق ما چقدر خدمت نموده؟! و او را دوست می دارند حتی اگر کسی در طول عمر ما یک خدمت به ما نموده باشد، همیشه او را یاد می کنیم و می گوییم: فلانی به ما خدمت نموده و تعریف تمجید او را می کنیم.

آیا حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم که با آن تشنگی‌ها، گرسنگی‌ها،

۱. ترجمه ذریعة النجاه از: ۳۱۳ به نقل از امالی صدوق.

۲. جلاء العیون: ۴۵۱/۲.

غریبی ها، سختی ها و مشکلات فراوان، که برای مادیین اسلام را آورد و جنگها و قربانی هایی مانند حضرت حمزه سیدالشهداء علیه السلام، حضرت جعفر طیار علیه السلام و اصحاب کبار داد و سال های سال زحمت کشید و این مردم را اکرام و احسان نمود و دستگیری و مرحمت می فرمود.

از طرفی، امیرالمؤمنین علیه السلام و حضرت زهرا علیها السلام و امام حسن علیه السلام چه رنجها که بردند تا این که دین بر جای خود بماند و از بین نرود و برای مردم دل سوزی کردند. آیا به راستی این مردم به جای تشکر و قدردانی از حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم، اهل بیت او را در کربلا باید کشتند. نه تنها کشتند، بلکه بعد از شهادت امام حسین علیه السلام خیمه های او را هم آتش زدند؟!

همچنین ناشکری کردن از مقام ولایت امام زمان علیه السلام و تنها گذاردن آن حضرت و نادیده گرفتن الطاف حضرت بقیة الله ارواحنا فداء، به طور مسلم کم کم در وجود انسان قساوت قلب می آورد و کم کم انسان از حضرتش دور می ماند. این وقایع دلخراش که در زمانهای ائمه علیهم السلام پیش آمده است و آنچه مردم ناشکری کردند باید برای ما مایه عبرت باشد.

مواظب باشیم که نسبت به این نعمت عظمی - یعنی ولایت حضرات ائمه معصومین علیهم السلام و ولی و حجّت حضرت احدیّت آقا ولی عصر صلوات الله علیه - ناشکری نکنیم. و آنچه موجب خشنودی دل حضرتش می شود، انجام دهیم و از آن چه حضرت ناراضی است دور و جدا شویم. برای او یار و یاور بوده و از ضعیفان دستگیری و به طرف

حضرتش سوق دهیم، و نسبت به تشریف فرمائی حضرتش و ظهور باهر النورش بی تفاوت نباشیم و ترویج و تشویق کنیم که همه با یک دل و زبان مولای خود را صدا زده و فرجش را از خداوند بخواهند. تا این که ظلم با فرج حضرتش بر طرف گردد.

همچنان که مولایمان حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) می فرماید: آنگاه که حضرت مهدی (صلوات الله علیه) خروج کند، زمین به نور پروردگار خود روشن می گردد و میان مردم میزان عدل گذاشته می شود، به طوری که احدی، احدی را ظلم نمی کند.^۱

از کسانی باشیم که اگر حضرتش به ما فرمان دهد، اطاعت کنیم. چون طاعت او واجب الهی است و امر الهی است و با زبان، قلب و عمل یار و یاور او باشیم.

آری، واقعاً کسی که به امام زمان خود خیانت کند، مستحق عذاب دردناک الهی است. زیرا برای دین، کم رنج و زحمت کشیده نشده، دین به قیمت عزیزان و خونهای پاک اولیاء و اوصیای الهی به اینجا رسیده و به دست ما رسیده است، باید مواظب باشیم که به امام زمانمان خیانت نکنیم، و از کسانی باشیم که حقیقتاً می گویند:

إِنِّي سِلْمٌ لِمَنْ سَأَلَكُمْ وَ حَزْبٌ لِمَنْ حَارَبَكُمْ.^۲

۱. نجم الثاقب: ۱۷۷ به نقل از عیون اخبار الرضا (علیه السلام).

۲. مفاتیح الجنان، زیارت عاشورا.

مصائب آقا امام حسین علیه السلام

و اولاد و اصحابش

در فرازهای دیگر می خوانیم:

السَّلَامُ عَلَى خَامِسِ أَصْحَابِ أَهْلِ الْكِسَاءِ.

السَّلَامُ عَلَى غَرِيبِ الْغُرَبَاءِ.

السَّلَامُ عَلَى شَهِيدِ الشُّهَدَاءِ.

السَّلَامُ عَلَى قَتِيلِ الْأَدْعِيَاءِ.

السَّلَامُ عَلَى سَاكِنِ كَرْبَلَاءَ.

السَّلَامُ عَلَى مَنْ بَكَتَهُ مَلَائِكَةُ السَّمَاءِ.^۱

سلام بر پنجمین از اصحاب کساء.

سلام بر غریب غریبان.

سلام بر بهترین شهید (در میان شهیدان).

سلام بر کشته شده به دست حرامزادگان.

سلام بر ساکن کربلا.

سلام بر کسی که فرشتگان آسمان بر او گریستند.

یاد آقا امام حسین علیه السلام

همچنانکه مشاهده می نمایم حضرت ولی عصر علیه السلام در این فراز ما را به مسئله غربت و شهادت توجه داده و شهادت امام حسین علیه السلام را یاد آور می شود و ما را نسبت به اهمیت برنامه کربلا آگاهی می دهد که نباید آن حضرت و قبر و حرم مطهرش را فراموش کنیم.

شایسته است که اکنون فرمایش دُرربار بار حضرت امام صادق علیه السلام را

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

ذکر نماییم و به آن گوش جان دهیم:

... حسین ابن ثویر می گوید: از امام صادق علیه السلام سؤال کردم و گفتم: فدایت شوم! من در اوقات بسیاری امام حسین علیه السلام را یاد کنم پس در آن وقت چه بگویم؟

فرمود:

سه مرتبه بگو: **صَلَّى اللهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ**

چرا که سلام از نزدیک و دور به آن حضرت می رسد.

حضرت در ادامه فرمود:

زمانی که حضرت ابو عبدالله الحسین علیه السلام به شهادت رسید آسمان های هفت گانه زمین و آنچه در آنها و آنچه در ما بین آنها است و هرکه در بهشت و در آتش است از مخلوق پروردگار ما و آنچه دیده می شود و آنچه دیده نمی شود همه بر اباعبدالله الحسین علیه السلام گریستند، مگر سه چیز که گریه نکرد.

گفتم: فدایت شوم! آن سه چیز کدام است گریه نکرد؟

فرمود: زمین بصره، دمشق و آل عثمان ...^۱

و همچنین حضرت امام صادق علیه السلام می فرماید:

آسمان و زمین بر قتل حسین علیه السلام گریستند و سرخ شدند.^۲

امام زمان علیه السلام در فراز زیارت مصائب کربلا را متذکر گردیده، و سوز و آه آن حضرت برای این مصائب شعله ور است. آن بزرگوار نخست

۱. مفاتیح الجنان، آداب زیارت امام حسین علیه السلام: ۶۹۳، از کافی.

۲. ترجمه نفس المهموم: ۴۳۷.

به غریبی امام حسین علیه السلام اشاره می‌نماید که حضرتش در میان دشمنان گرفتار گشته بود و کسی حرف دل او را نمی‌فهمید و به خطبه‌هایی که حضرتش قرائت می‌فرمود گوش نمی‌دادند و به آنچه مردم را راهنمایی می‌کرد توجه نمی‌کردند، به طوری که در میان دشمنان در حالی که تمام عزیزان و یاران بنی هاشم و اولاد و برادران و خویشان را از دست داده و آنان را به شهادت رسانیده بودند و امام حسین علیه السلام تنهای تنها در سرزمین کربلا با اهل بیت خود علیهم السلام و اهل حرم غریب مانده و کسی جواب فریاد «هل من ناصر» او را نمی‌داد.

بلکه به او حمله ور شدند و او را به شهادت رسانیدند و بدن او را قطعه قطعه نمودند و به اولاد پیغمبر صلی الله علیه و آله خود، این همه جنایت روا داشتند و فرزند امیرالمؤمنین علیه السلام و حضرت فاطمه زهرا علیها السلام را به خون آغشته نمودند.

چنانکه امام زمان علیه السلام در این زیارت می‌فرماید:

السَّلَامُ عَلَى شَهِيدِ الشُّهَدَاءِ.

درود بر شهید (میان) شهدا و سرور آنان.

به راستی این مصائب جان سوز چه به سر امام زمان صلوات الله علیه می‌آورد: در حالی که حضرت با اشک چشم این زیارت را می‌خواند و برای جدّ بزرگوارش روضه خوانی و گریه و ناله می‌نماید.

قلب ولی الله الاعظم می‌سوزد که جدّ اطهرش به دست عده‌ای حرامزاده و فرزندان زنا به قتل رسید. به حضرتش درود و سلام می‌فرستد و می‌نالد، با زبان حال به ما می‌فرماید: که عده‌ای از چنین

مردمانی در میدان کربلا جدّ اطهرم را به قتل رساندند .
و می گوید: ای کسی که در کربلا گرفتار شدی و نگذاشتند اهل بیت
خود علیهم السلام را برداری و به مدینه برگردی و دشمنان تو را محاصره کردند
و به تو رحم نکردند .

چرا که امام حسین علیه السلام به هر طرف که رو می کرد در برابرش صف
آرایی کردند و او را در سرزمین کربلا به شهادت رسانده و اهل بیت او
را سرگردان نمودند .

چه حالی دارد حضرت بقیّة الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف و قستی
وارد سرزمین کربلا می شود و این منظره های دلخراش و جان سوز را
می بیند .

گریه فرشتگان آسمانها

همچنان که در زیارت شریفه فرموده ، این مطلب آشکار است که
ملائکه های آسمان بر او گریه کردند (و این مصیبت بر جمیع اهل
آسمانها و زمین وارد گردید و همه را به حزن و غم گذاشت .)
همان گونه که زراره از امام صادق علیه السلام نقل می کند که حضرتش
فرمود :

ای زراره! به درستی که آسمان چهل صباح خون بر حسین علیه السلام
گریست ، و زمین چهل صباح سیاهی ، و آفتاب چهل صباح کسوف و
حمره شد ، کوهها تکه تکه شده و پراکنده گردید ، دریاها منفجر شد ،
فرشتگان چهل صباح بر حسین علیه السلام گریستند ، و تا سر این زیاد نیامد
زنان ما نه خضاب کردند ، نه روغن زدند ، نه سرمه کشیدند ، نه شانه بر

سر زدند و ما همیشه بعد از او گریان بودیم و جدم هر وقت یاد او می‌کرد می‌گریست تا ریشش پر از اشک می‌شد و تا هر که او را می‌دید دلش بر او می‌سوخت و می‌گریست؛ فرشتگانی هم که سر قبر اویند می‌گریند و از گریه آنها هر آن که در هوا و آسمان است می‌گرید. تا آن که فرمود: دیده‌ای و اشکی پیش خدا محبوب‌تر از آن دیده نیست که بر او اشک بارد.^۱

پس وقتی فرزند دل‌بندش حضرت مهدی ارواحنا فداه این مصائب را ذکر می‌فرماید و می‌شنود چه حالی به او دست می‌دهد. و تا زمانی که حق ولایت به دست حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف بر نگردد و آنچه حضرت سیدالشهداء علیه السلام برای آن به شهادت رسید با دست قدرتمند امام زمان و ظهورش بر نگردد، غم دل امام زمان علیه السلام تمام شدنی نیست.

در فراز دیگر آمده:

السَّلَامُ عَلَى مَنْ ذُرِّيَّتُهُ الْأَزْكَيَاءُ.
السَّلَامُ عَلَى يَعْشُوبِ الدِّينِ.
السَّلَامُ عَلَى مَنَازِلِ الْبَرَاهِينِ.
السَّلَامُ عَلَى الْأَيْمَةِ السَّادَاتِ.
السَّلَامُ عَلَى الْجُيُوبِ الْمُضَرَّجَاتِ.
السَّلَامُ عَلَى الشِّفَاهِ الذَّابِلَاتِ.^۲

۱. ترجمه نفس المهموم: ۴۳۵.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

سلام بر کسی که فرزندانش پاکترین و نابترین انسانها بودند.

سلام بر پادشاه دین.

سلام بر منزل گاههای دلایل روشن الهی.

سلام بر امامان و آقایان و بزرگواران.

سلام بر گریبانهای خون آلوده.

سلام بر لبهای خشکیده.

امام زمان رو به جد بزرگوارش (حضرت سیدالشهداء علیه السلام) نموده و می فرماید: سلام بر کسی که فرزندان و ذریه اش از پاک و پاکیزگان می باشند و پادشاه دین (و محل نزول دلائل روشن و راهنمایی همه هستی) (سلام خدا بر همه ائمه معصومین علیهم السلام و سادات و الامقام باد).

اشاره‌ای به مصیبت جانکاه عبور اهل بیت علیهم السلام از قتلگاه

آن بزرگوار صحنه خون بار کربلا را به یاد می آورد و مصور می سازد آن حال حزین اهل خيام و عطش آنان را و از گریبانهای خون آلود که وقتی اهل بیت امام حسین علیه السلام در کربلا آن صحنه‌های خون آلود را می دیدند و حضرات شهداء (سلام الله عليهم اجمعین) را به خیمه‌ها بر می گردانید اهل بیت علیهم السلام، مادرها، خواهرها، آل و اولادش خودشان را با خون آنان آغشته می کردند و به سر و صورت می زدند. راوی گوید: زنان را از خیمه‌ها بیرون کردند و خیمه‌ها را آتش زدند، زنان حرم سر و پا برهنه و غارت زده مانند اسیران، پریشان و سرگردان بودند و می گفتند: به خدا! ما را در قتلگاه حسین علیه السلام عبور دهید.

چون چشم زنان به کشتگان افتاد شیون کردند و سیلی به چهره زدند.

راوی گوید: به خدا فراموش نمی‌کنم که زینب دختر علی علیه السلام بر حسین علیه السلام شیون می‌کرد و به آواز حزین فریاد می‌زد:

«یا محمد! صلوات فرشتگان آسمان بر تو، این حسین است که با تن خون آلود و اعضای بریده افتاده و دخترانت اسیر شدند. به خدا شکایت می‌دارم و به محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و به علی مرتضی و به فاطمه زهرا و به حمزه سیدالشهداء.

ای محمد! این حسین است که در میان بیابان افتاده و باد بر آن می‌وزد و به دست زنازادگان کشته شده.

واحزناه، واکرباه، امروز جدم رسول خدا از دنیا رفته.

ای یاران محمد! بیایید که ذریه مصطفی صلی الله علیه و آله چون اسیران برده می‌شوند».

.....

در روایت دیگر آمده حضرت زینب علیه السلام این گونه ناله می‌زد:

«یا محمداه! دخترانت اسیر و ذریه ات کشته افتاده، باد صبا بر آنها غبار می‌وزد، این حسین توست که سر از قفا بریده و عبا وردا غارت شده.

پدرم قربان آن که روز دوشنبه قشونش غارت شد، پدرم قربان آن که طناب خیمه‌اش گسیخته، پدرم قربان آن که امید دیدار او نیست و زخمش درمانی ندارد، پدرم قربان آن که بایست جان فدایش کنم، پدرم قربان آن که غمگین درگذشت و تشنه جان داد، پدرم قربان آن که ریشش خون چکان است، پدرم قربان آن که جدش محمد مصطفی است، پدرم قربان آن که جدش رسول خدای آسمان است،

پدرم قربان سبط نبی هدی، پدرم قربان محمد مصطفی، پدرم قربان خدیجه کبری، پدرم قربان علی مرتضی، پدرم قربان فاطمه زهرا سیده نساء، پدرم قربان آن که آفتاب برای او برگشت تا نماز خواند.^۱

وقتی امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف این مصایب را می خواند و به یاد می آورد چه حالی به او دست می دهد؟ مخصوصاً موقعی که به میدان و زمین کربلا وارد می شود و صحنه عمه های خود و فرزندان امام حسین علیه السلام حضرات رقیه، سکینه، ام لیلیا و ربابه علیهم السلام را یک یک می بیند.

اعظم الله اجرکم یا مولای یا بقیة الله!

اشاره ای به تشنگی حضرات اهل بیت علیهم السلام

باز حضرتش مصیبت دیگری را بیان می فرماید و با لطف و مرحمتش اشک ما را جاری نموده تا ما را به خودشان نزدیک و سبب هدایت گمراهان و ره گم کردگان می شود، آن حضرت می فرماید:

درود بر آن لب های تشنه و خشکیده.

استفاده آب از برای تمام عزیزان میسر نبود. از هر طرف راه شریعه بسته شده، به طوری که لبان همه عزیزان پیامبر از سوز عطش و سوز جگر خشکیده بود، چشمان همه آنها به گودی فرو رفته بوده که زمین و آسمان مقابل آنان تیره گشته بود و جانها به لب رسیده و از جا کنده شده بود.

اگر در چگونگی تشنگی دقت کنیم که این تشنگی چه حالی برای

۱. ترجمه نفس المهموم: ۲۳۶.

آنان آورد اشک از چشمان ما جاری می‌گردد و به امام زمانمان تأسی می‌نماییم.

مرحوم محدّث قمی از مناقب نقل می‌کند که سه شبانه روز اهل بیت علیهم السلام از آب ممنوع شدند.

وی در قسمتی دیگر می‌فرماید: اولین حکمی که ابن زیاد نمود، حکم منع آب را داد. و به همراهان و لشکر خود سپرد که نگذارند اصحاب امام حسین علیه السلام از شریعه فرات آب بردارند.^۱

اکنون سزاوار است با اشک چشم و سوز دل به خود حضرت ولی عصر علیه السلام توجه داشته باشیم و در این حالات برای فرج حضرتش دعا نماییم و بگوییم:

أَيْنَ الطَّالِبِ بِدَمِ الْمَقْتُولِ بِكَرْبَلَاءَ؟^۲

آن جوینده خون شهید کربلا کجاست؟

زیرا حضرت حجة بن الحسن امام زمان ما هم غریب می‌باشد همان گونه که حضرت امام صادق علیه السلام برای غریبی و غیبت او گریه می‌کرد، و می‌فرمود:

سَيِّدِي غَيْبَتِكَ نَفْتِ رِقَادِي وَضَيِّقَتِ عَلَيَّ مِهَادِي وَابْتَرَّتْ مِنِّي

رَاحَةُ فَوَادِي، سَيِّدِي غَيْبَتِكَ أَوْصَلَتْ مِصَابِي بِفَجَائِعِ الْأَبْدِ...^۳

۱. منتهی الآمال: ۴۳۷.

۲. مفاتيح الجنان، دعای ندبه.

۳. بحار الأنوار: ۲۱۹/۵۱.

آقای من غیبت تو خواب را از من گرفته است و محل آسایش مرا
تنگ کرده و راحتی قلبم را گرفته آقای من غیبت تو مصیبت مرا به
درد همیشگی وصل نموده ....

از خداوند بخواهیم امام زمان ارواحنا فداء هر چه زودتر تشریف
فرمایی و ظهور بفرمایند و انتقام خون عزیزانش را بگیرد. و از آنانکه به
حریم قدس اهل بیت علیهم السلام وارد شدند و حرمت خانه وحی را شکستند
انتقام بگیرد و پرچم هدایت را بر افرازد که:

أَيْنَ صَاحِبِ يَوْمِ الْفَتْحِ وَ نَاشِرِ زَايَةِ الْهُدَى؟^۱

کجاست آن کسی که صاحب روز پیروزی و بر افرازنده پرچم هدایت
می باشد.

به امید روز ظهورش ان شاء الله.

حضرتش در فراز دیگر می فرماید:

السَّلَامُ عَلَى النَّفْسِ الْمُضْطَلَّمَاتِ.

السَّلَامُ عَلَى الْأَزْوَاجِ الْمُخْتَلَسَاتِ.

السَّلَامُ عَلَى الْأَجْسَادِ الْغَارِيَاتِ.

السَّلَامُ عَلَى الْجُسُومِ الشَّاحِبَاتِ.

السَّلَامُ عَلَى الدِّمَاءِ السَّائِلَاتِ.

السَّلَامُ عَلَى الْأَعْضَاءِ الْمُقَطَّعَاتِ.^۲

۱. مفاتیح الجنان، دعای ندبه.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

- سلام بر جانهای قطع شده.
- سلام بر روحهای ربوده شده.
- سلام بر پیکرهای عریان شده.
- سلام بر تن هایی که از گرسنگی رنگ پریده گشته.
- سلام بر خون های جاری شده.
- سلام بر عضوهای بریده شده.

تنگ شدن سینه آقا امام سجّاد علیه السلام

و پرسش حضرت زینب علیها السلام

صحنه های دل خراشی که در این فراز بیان شده دل هر انسانی را می سوزاند راستی با مشاهده این صحنه ها بر حضرت ولی عصر ارواحنا فداه چه می گذرد.

اکنون واقعه ای که حضرت امام سجّاد علیه السلام فرموده، گوش جان می دهیم:

شیخ ابن قولویه قمی به سند معتبر از حضرت سجّاد علیه السلام روایت کرده که حضرتش به رائد فرمود:

همانا چون در روز عاشورا آنچه به ما از دواهی و مصیبات عظیمه رسید و پدرم و کسانی که با او بودند از اولاد و برادران و سایر اهل بیت او کشته گردید، حرم محترم و زنان مکرمه آن حضرت را بر جهاز شتران سوار کردند و به جانب کوفه بردند. من به پدرم و سایر اهل بیت او - که در خاک و خون آغشته گشته بودند و بدن های پاک آنها بر روی زمین بود - نگاه کردم. کسی متوجّه دفن ایشان نشد، چنین صحنه ای بر من

سخت گران آمد و سینه‌ام تنگ شد و حالتی به من عارض شد که می‌خواست روح از بدن من پرواز کند.

عمه‌ام حضرت زینب علیها السلام مرا بدین حال دید، پرسید: این چه حالتی است که در تو می‌بینم ای یادرگار پدر، مادر و برادران من! می‌نگرم تو را که می‌خواهی جان تسلیم کنی!

گفتم: ای عمه! چگونه جزع و اضطراب نکنم و حال آن که می‌بینم سید و آقای خود و برادران و عموها و عموزادگان و اهل عشیره خود را که به خون آغشته شده و در این بیابان افتاده‌اند و تن ایشان عریان و بی کفن هستند و هیچ کس بر دفن ایشان نمی‌پردازد و بشری متوجه ایشان نمی‌گردد، گویا ایشان را از مسلمانان نمی‌دانند.^۱

همان گونه که امام سجّاد علیه السلام با دیدن آن منظره دل خراش نزدیک بود قالب تهی کند. راستی امام زمان علیه السلام چه می‌کشد وقتی آن صحنه‌ها را به یاد می‌آورد؟

آیا می‌دانیم که بر حضرتش چه سخت و مشکل می‌گذرد؟

چنان که در این فرازها خودشان صحنه‌هایی را که جانها از بدن بیرون آمده و روح‌ها از اجسام جدا شده، بیان می‌فرمایند و یاد آور آن اجسامی که عریان روی زمین افتاده و آن بدنهایی که بس گرسنگی کشیده‌اند، رنگ آنان پریده و زرد شده بود خونهای آنان روی زمین جاری شده و با خاک صحرا مخلوط شده بود و تمام بدن‌ها قطعه قطعه در حالی که آنها سر در بدن نداشتند.

وقتی به اطراف نگاه می‌کند، یاوری نمی‌یابد، سر را بلند می‌کند و به سوی آسمان نگاه می‌کند، می‌بیند سرهای عزیزان خدا و رسول خدا صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام و حضرت فاطمه زهرا علیها السلام بر نیزها زده شده و خون از نیزه‌ها جاری است.

به راستی این صحنه‌های غم‌انگیز با دل نازنین امام زمان علیه السلام چه می‌کند؟

معلوم است کسی که امام زمان علیه السلام را دوست دارد باید شریک درد او باشد و این مصیبت‌های آن بزرگوار را که کوچک نشمارد.

در این جا این پرسش مطرح می‌شود که اگر کسی بگوید: از دست ما چه کاری ساخته است؟

در جواب می‌گوییم: باید ببینیم امام زمان علیه السلام چه می‌خواهد، تا آنچه وظیفه ماست معلوم و در آن کوشا باشیم که ظاهر شدن دین جدّ بزرگوارش در جهان هستی خواست قبلی امام زمان علیه السلام می‌باشد و اجرای دستورات دین در تمام عالم و برگشتن حق اهل بیت علیهم السلام به دست آنان همان حقّ ولایت را که از امیرالمؤمنین علیه السلام گرفتند و دشمنان تصاحب کردند و تا امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف ظهور نکند از دست دشمنان گرفته نمی‌شود.

باید بکوشیم که آن حق با فرج و ظهور حضرتش به دست مبارکش برگردد و کوشش ما دعا برای فرج آن بزرگوار باشد، دیگران را نیز به طرف حضرتش راهنمایی کنیم و آنان را به هر گونه که می‌شود به امر فرج متوجّه نماییم و دل‌های آنان را متوجّه امام زمان علیه السلام بنماییم و عالم

را از آن حضرت بدانیم زیرا که امام زمان ولی الله المطلق در عالم می باشد و خواست او را دنبال نماییم و موجب رفع هم و غم از او گردیم.

سعی کنیم از یاران با وفا، و از دفاع کنندگان از حریم حضرتش باشیم و از آنانی باشیم که شهادت در پیش روی حضرت را آرزو کنیم و از خداوند بخواهیم ما را ثابت برای حضرتش قرار دهد و از آنانی باشیم که عاشقانه خود را برای یاری امام زمانشان آماده کرده اند و از کسانی باشیم که در صف اول و دفاع کننده از حریم حضرتش هستند و از یاری او عقب نیفتیم و همانند صف های آهنین، استقامت و ایستادگی نماییم، زیرا که باید در بیعت با امام زمان ارواحنا فداء محکم و استوار باشیم.

همان گونه که در زیارت شریفش به خداوند عرض می کنیم:

اللَّهُمَّ إِنِّي أُجَدِّدُ لَهُ فِي هَذَا الْيَوْمِ وَ فِي كُلِّ يَوْمٍ عَهْدًا وَ عَقْدًا وَ
يَتَعَهُ لَهُ فِي رَقَبَتِي،^۱

خدایا! من در این روز و در هر روز تجدید عهد (با امام زمانم) می کنم، عهد و پیمانی و بیعتی که آن حضرت برگردن من دارد.

پس در خود کسالت و سستی راه ندهیم و همیشه در غیبت و ظهور، یار و یاور آن بزرگوار باشیم.

در فراز دیگری حضرتش می فرماید:

۱. مفاتیح الجنان، زیارت حضرت صاحب الامر علیه السلام : ۸۹۱، صحیفه مهدیه : ۱۸۱.

السَّلَامُ عَلَى الرَّؤُوسِ الْمُشَالَاتِ .
 السَّلَامُ عَلَى النُّسُوءِ الْبَارِزَاتِ .
 السَّلَامُ عَلَى حُجَّةِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .
 السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى آبَائِكَ الطَّاهِرِينَ .
 السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى أَبْنَائِكَ الْمُسْتَشْهَدِينَ .^۱

سلام بر سرهای به نیزه رفته .

سلام بر زنان نمودار گشته .

سلام بر حجت پروردگار جهانیان .

سلام بر تو (ای حسین!) و بر پدران پاک تو .

سلام بر تو و بر فرزندان شهادت طلب .

ناله‌های اهل حرم

از صحنه‌های دل خراش روز عاشورا صحنه‌ای بود که اهل حرم و پرده نشینان اهل بیت هم از خیمه‌ها بیرون دویدند و نالان و گریان پیامبر خدا صلی الله علیه و آله، علی مرتضی علیه السلام و امام حسین علیه السلام را صدا می‌زدند و اهریمنان و حرام زادگان به جای تسلی آنها سر مقدّس امام حسین علیه السلام را بر بالای نیزه زدند . معمولاً هر مصیبت زده‌ای که بر او مصیبت وارد می‌شود مردم او را تسلیت می‌دهند، سعی می‌کنند مرهمی بر قلب آنان بگذارند و بر داغ آنان مرهم باشند .

ولی این کافران از خدا بی‌خبر، لحظه به لحظه باعث آزار بیشتر آن

بانوان محترمه می شدند و بر داغ آنان نمک می پاشیدند و جگر فرزندان پیغمبر را می سوزانیدند.

مرحوم محدث قمی می نویسد:

وقتی به ابن زیاد (لعین) خبر رسید که اهل بیت علیهم السلام را نزدیک کوفه رسیدند، دستور داد که سرهای شهدا را - که ابن سعد لعین زودتر برای عبیدالله فرستاده بود - برگردانند و آنها را مقابل اهل بیت علیهم السلام بر بالای نیزه ها زنند و با اهل بیت علیهم السلام به شهر آوردند و اهل بیت علیهم السلام و سرها را در کوچه و بازار بگردانیدند.^۱

آیا چه کسی به این جنایت ها و ستم هایی که دشمنان روا داشتند، جواب داده؟ و چه کسی عذر خواهی نموده است؟

آیا چنین نیست که باید وارث خون این عزیزان، حضرت امام زمان علیه السلام تشریف بیاورد و انتقام آنها را بگیرد؟ آیا جای آن نیست که حضرت صاحب الزمان علیه السلام در زیارت ناحیه مقدسه بفرماید:

ای جد بزرگوار! هر روز و هر شب در مصیبت تو گریه می کنم و به جای اشک، خون گریه می کنم.

آیا سزاوار است که یک عده افراد غارتگر و بی دین به حریم الهی وارد شده و زحمات تمام انبیای الهی - که سالهای سال متحمل شده اند - به باد فنا دهند و مسخره کنند و فرمان وحی را استهزاء نمایند و یک عده مردم پست بر دین و مال و جان اهل بیت علیهم السلام مردم مسلط شوند و تا بتوانند اذیت و آزار نمایند؟

دعای حضرت امام صادق علیه السلام برای زائرین آقا امام حسین علیه السلام

آری، این مظلوم تشنه و دل شکسته و شهید نینوا را حضرت امام صادق علیه السلام می شناسد که با آه و ناله برای زوّار او دعا می نماید.

ابن قولویه، کلینی، سید بن طاوس و دیگران به سندهای معتبره از ثقه جلیل القدر معاویه بن وهب بجلی کوفی روایت کرده اند که گوید:

روزی به خدمت حضرت امام جعفر صادق علیه السلام رفتم، آن حضرت را دیدم که در مصلای خویش مشغول نماز است، نشستم تا نمازش تمام شد، شنیدم که با پروردگار خود مناجات می کرد و می گفت:

ای خداوندی که ما را به کرامت مخصوص گردانیده ای و به ما وعده شفاعت داده ای و علوم رسالت را به ما داده ای و ما را وارث پیغمبران گردانیده ای و امت های گذشته را ختم کرده و ما را مخصوص به وصیّت پیغمبر گردانیده ای و علم گذشته و آینده را به ما عطا کرده ای، و دل های مردم را به سوی ما مایل گردانیده ای.

اغْفِرْ لِيْ وَ لِإِخْوَانِيْ وَ زُوَّارِ قَبْرِ أَبِي الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ صَلَوَاتُ
اللّٰهِ عَلَيْهِمَا.

مرا و برادران مرا و زیارت کنندگان قبر ابی عبد الله الحسین علیه السلام را
بیامرزد.

و آنان که مالهای خود را خرج کرده اند و از شهرها بدنهای خود را

برای رغبت در نیکی ما و امید ثوابهای تو در صله ما و برای شاد گردانیدن پیغمبر تو و اجابت نمودن ایشان امر ما را و برای خشمی که بر دشمنان داخل کرده‌اند بیرون آمده‌اند و مراد ایشان خوشنودی تو است پس مکافات ده ایشان را از جانب ما به خوشنودی و ایشان را در شب و روز حفظ کن و خلیفه ایشان باش در اهل و اولاد ایشان که در وطن خود گذاشته‌اند به خلافت نیکو، و رفیق ایشان باش و از ایشان شر هر جبار معاند، هر ضعیف و شدید از خلقت، شر شیاطین جن و انس را از آنان دفع کن و بر ایشان زیاده از آنچه از تو امید دارند بده در دور شدن از وطنهای خود و در اختیار کردن ایشان ما را بر فرزندان و اهالی و خویشان خود.

خداوندا! دشمنان ما بر ایشان برای بیرون آمدنشان به زیارت ما را عیب گرفتند پس این عیب گرفتن مانع نشد ایشان را از عزم کردن و بیرون آمدن به سوی ما از روی مخالفت ایشان.

فَارْحَمْ تِلْكَ الْوُجُوهُ الَّتِي غَيَّرْتَهَا الشَّمْسُ وَ اِرْحَمْ تِلْكَ
الْخُدُودَ الَّتِي تَقَلَّبُ عَلَى قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

پس رحم کن آن روها را که آفتاب متغیر گردانیده است و رحم کن گونه‌های روی ایشان را که می‌گردانند و می‌مالند بر قبر امام حسین علیه السلام

و رحم کن آن دیده‌ها را که گریه‌شان از ترحم بر ما جاری شد و رحم کن آن دلها را که برای مصیبت ما جزع کرده‌اند و سوخته‌اند و رحم کن آن فغانها را که در مصیبت ما بلند کرده‌اند.

خداوندا! آن جانها و آن بدنها را به تو می سپارم تا ایشان را از حوض کوثر در روز تشنگی سیراب گردانی.

آن حضرت پیوسته به این نحو در سجده دعا می کرد پس چون فارغ شد، گفتم: آن دعا که من از شما شنیدم اگر در حق کسی می کردید که خدا را نمی شناخت گمان داشتم که آتش جهنّم به او نرسد هرگز و الله! که آرزو کردم که زیارت آن حضرت کرده بودم و حج نکرده بودم.

حضرت فرمود: چه بسیار نزدیکی تو به آن حضرت، تو را از زیارت چه مانع است ای معاویه ترک زیارت مکن.

گفتم: فدای تو شوم! نمی دانستم که این قدر فضیلت دارد.

فرمود: ای معاویه! آنها که برای زیارت کنندگان آن حضرت دعا می کنند در آسمان زیاده از آنهایند که برای ایشان در زمین دعا می کنند زیارت آن حضرت را از برای خوف از احدی ترک مکن که هر که برای خوف ترک زیارت کند آن قدر حسرت برد که آرزو کند که کاش آن قدر می ماندم نزد قبر آن حضرت که در آنجا مدفون می شدم. آیا دوست نمی داری که خدا تو را در میان آنها ببیند که برای ایشان رسول خدا و علی و فاطمه و ائمه معصومین علیهم السلام دعا می کنند؟ آیا نمی خواهی از آنها باشی که ملائکه در قیامت با ایشان مصافحه می کنند؟! آیا نمی خواهی از آنها باشی که در قیامت بیایند و هیچ گناه بر ایشان نباشد؟ آیا نمی خواهی از آنها باشی که در قیامت حضرت رسول صلی الله علیه و آله با ایشان مصافحه می کند؟!^۱

۱. مفاتیح الجنان، در فضیلت امام حسین علیه السلام.

شهادت آقا امام حسین علیه السلام

و اولاد و اصحابش

در فراز دیگر می خوانیم:

السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى ذُرِّيَّتِكَ النَّاصِرِينَ .
 السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ الْمُضَاجِعِينَ .
 السَّلَامُ عَلَى الْقَتِيلِ الْمَظْلُومِ .
 السَّلَامُ عَلَى أَخِيهِ الْمَسْمُومِ .
 السَّلَامُ عَلَى عَلِيِّ الْكَبِيرِ .
 السَّلَامُ عَلَى الرَّضِيعِ الصَّغِيرِ .^۱

سلام بر تو و نسل یاری گر تو.

سلام بر تو و بر فرشتگان کنار آرامگاهت.

سلام بر کشته ستم دیده.

سلام بر برادر مسمومش (امام حسن علیه السلام).

سلام بر فرزندش علی اکبر علیه السلام.

سلام بر علی شیر خوار کوچک.

شهادت عزیزان الهی

اشاره‌ای دیگر به مصائب اهل بیت علیهم السلام

حضرت مهدی علیه السلام در این فراز شریف به جدّ بزرگوارش رو کرده و با سوز و آه بر او و آنان که در کربلا او را یاری کردند و از نسل بزرگوار او بودند سلام می نماید. آنگاه کلام شریفش پرتو افکنی می کند و بر فرشتگان در بارگاه امام حسین علیه السلام سلام می نماید و دیگر بار به مصایب

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

جدّ بزرگوارش اشاره می‌کند که با ظلم و ستم کشته شد، جدّ بزرگواری که همه ستم‌ها بر او وارد شد بعد او را در حال غریبی و تشنگی و تنهایی به شهادت رسانیدند.

آنگاه به مصیبت امام حسن علیه السلام پرداخته و آن سبط اکبر پیغمبر صلی الله علیه و آله را یاد می‌نماید، آن کسی که جگر مبارکش را با سمّ جفا، پاره پاره کردند و آن مظلومی که سالهای سال در میان دشمنان زخم زبان‌ها شنید و او را مانند پدر بزرگوارش خانه نشین کردند و عاقبت با کید و حيله مسمومش نمودند.

اشاره‌ای به شهادت حضرت علی اکبر علیه السلام

حضرت در شمار مصایب، به یاد حضرت علی اکبر علیه السلام می‌سوزد و می‌نالند، به یاد فرزند بزرگ امام حسین علیه السلام که در کربلا بدنش را قطعه قطعه نمودند. کسی که در صحرای کربلا اول شهید از آل پیغمبر صلی الله علیه و آله بود. کسی که وقتی به شهادت رسید، امام حسین علیه السلام گونه مبارکش را بر گونه او گذاشت و ناله‌ها زد و با دل داغ دارش می‌فرمود:

یا بُنّیّ اما انت فقد استرحت من الدنيا و غمّها و ....

ای فرزندم بدرستی که از دنیا و غم آن راحت شدی....

کسی که راوی ابو سعید می‌گوید:

زمانی که (آقا) علی ابن الحسین (علی اکبر) علیه السلام به سوی میدان و آن مردم حرکت کرد. (دل امام حسین علیه السلام سوخت) و چشمان حضرت پر از اشک شد و گریه نمود.

سپس فرمود: خداوندا! تو شاهد باش بر این مردم به راستی که جوانی به سوی این مردم می‌رود، که شبهه ناس به رسول الله صلی الله علیه و آله است. این بزرگوار، بعد از این که با این مردم به جنگ پرداخت، باز به طرف بابا برگشت به پدر بزرگوارش عرض کرد: بابا العطش! حضرت سیدالشهداء علیه السلام به او فرمود: ای حبیب من! صبر کن... تا از دست جدت آب بنوشی با ظرفی که تو را کافی و وفا می‌باشد. باز به میدان برگشت تا این که نیزه‌ای به سوی او پرتاب کردند به حلقوم او اصابت کرد و گلوی او را پاره نمود، و او در خون خود غوطه ور شد و صدا زد:

علیک السلام منی، هذا جدی رسول الله.

جدم تو را سلام می‌رساند و می‌فرماید زود به نزد من بیا.

و ناله‌ای زد و از دنیا رفت^۱

(اللعنة الله على القوم الظالمين)

اشاره‌ای به شهادت حضرت علی اصغر علیه السلام

دیگر بار امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف کودک شیر خوار کربلا را به یاد می‌آورد. آن طفلی که روی دست امام حسین علیه السلام به شهادت رسید و دشمنان ملعون از این شیر خوار هم نگذشتند و او را هدف تیر قرار دادند.

۱. اسرار الشهادة: ۳۱۷ ج قدیم.

مرحوم محدث قمی در کتاب «منتهی الآمال» می نویسد:

(حضرت سیدالشهداء روی به مردم نمود و) فرمود:

یا قوم! إن لم ترحمونی فارحموا هذا الطفل.

ای لشکر! اگر بر من رحم نمی کنید پس بر این طفل رحم کنید.

مردی از آنان تیری به جانب آن طفل افکند و او را مذبح نمود.

امام حسین علیه السلام شروع به گریستن نمود و فرمود: خدایا! بین من و

بین این مردم حکم کن که ما را خواندند تا یاری کنند ولی ما را کشتند.

در این هنگام ندایی از آسمان آمد که: بگذار او را یا حسین! که برای

او (مرضع) یعنی دایه و شیر دهنده‌ای در بهشت قرار دادیم.^۱

راستی حضرت ولی الله الأعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف چه آه و سوزی

دارد از آن صحنه‌ای که در مقتل آمده:

وقتی حضرت سیدالشهداء علیه السلام تمام اصحاب و انصار خود را کشته

دید و تنها ماند عزم شهادت نمود، و فرمود:

آیا کسی هست که از حرم رسول الله دفاع کند؟

آیا خدا پرست و یکتا پرستی هست درباره ما از خدا بترسد؟

آیا کسی هست که خدا را بوسیله ما بخواند؟

آیا کمک کننده‌ای هست که آنچه نزد خداوند است به کمک نمودن ما

بخواند؟

در این هنگام صدای زنهای در حرم بلند شد، فریاد می زدند و گریه

۱. منتهی الآمال: ۵۰۵.

می کردند. ناگهان حضرت ابا عبدالله الحسین علیه السلام به در خیمه آمد و به حضرت زینب علیها السلام فرمود:

فرزند شیر خوارم را بیاور تا با او وداع نمایم.

آن طفل شیر خوار را از حضرت زینب علیها السلام گرفت و خواست که او را ببوسد ناگهان حرمله ابن کاهل (لعنة الله علیه) با تیر به او زد، و تیر به گلوی مبارک آقا علی اصغر علیه السلام اصابت نمود.

در این هنگام امام حسین به خواهرش فرمود: طفل را بگیر.

آنگاه امام حسین علیه السلام دستهای مبارک را از زیر گلوی حضرت علی اصغر علیه السلام می گرفت و خون مطهر او را می گرفت و به آسمان می پاشید و می فرمود: آنچه بر من نازل شد، آسان است چون یاری خدا است.^۱

الا لعنة الله على القوم الظالمين

اکنون با توجه به این مظلومیت، قلب و جگر مبارک حضرت صاحب الزمان چه حالی دارد؟

آیا می شود با این همه مصائب زود گذشت؟

و آیا این همه مصیبت برای چه بوده؟

آیا نباید او بیاید و حق این مظلوم را طلب نماید؟

به راستی چه بسیار مشکل است بعد از این همه ظلم باز مظلومیت

ادامه داشته باشد و بر امام زمان علیه السلام ظلم شود.

بیاییم نگذاریم داغ این مصایب بیشتر ادامه پیدا کند به درگاه

خداوند ناله بز نیم و فرج ولی الله را بخواهیم و آل الله را از این مظلومیت بیرون بیاوریم.

در فراز دیگر این زیارت شریف می خوانیم:

السَّلَامُ عَلَى الْأَبْدَانِ السَّلْبِيَّةِ.

السَّلَامُ عَلَى الْعِثْرَةِ الْقَرِيبَةِ.

السَّلَامُ عَلَى الْمُجَدَّلِينَ فِي الْقَلَوَاتِ.

السَّلَامُ عَلَى النَّازِحِينَ عَنِ الْأَوْطَانِ.

السَّلَامُ عَلَى الْمَدْفُونِينَ بِلَا أَكْفَانٍ^۱.

سلام بر بدن هایی که (جامه های آنان) به تاراج رفته.

سلام بر خاندان نزدیک به پیامبر.

سلام بر روی زمین افتادگان در بیابان ها.

سلام بر دور شدگان از سرزمین خویش.

سلام بر خاک سپرده شدگان بی کفن.

آه که اولاد پیغمبر صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام گرفتار چه گرگ هایی شدند که چنین مصیبت هایی را بر آنان وارد کردند که حضرت ولی عصر ارواحنا فداه در مصایب آنان آه و ناله دارد و می فرماید: حتی جامه های آنان را به تاراج بردند و آن بدن های عزیز، عریان گردید. آنانکه از خاندان رسالت و وحی و عزیزترین عزیزان خدا بودند.

اسب آقا امام حسین و ناله‌های اهل بیت علیهم السلام

علامه مجلسی در «بحار الأنوار» از صاحب «مناقب» و محمد ابن ابوطالب نقل می‌کند که می‌گویند:

اسب امام حسین علیه السلام از دست آن ملاعین گریخت و خود را به کنار بدن شریف امام حسین علیه السلام رسانید، پیشانی خود را به بدن آن حضرت مالید، سپس به سوی خیمه گاه آمد و شیهه می‌کشید و آنقدر در کنار خیمه سر خود را به زمین زد تا مُرد.

هنگامی که خواهران امام حسین علیه السلام و دختر و اهل بیت آن حضرت اسب را با این حال دیدند که کسی بر آن سوار نیست شروع به گریه و ناله کردند. حضرت امّ کلثوم علیها السلام دست‌های خود را بر سر گذاشت و فریاد زد:

وا محمداه! واجداه! وانبیّاه! وأبالقاسماه! واعلیّاه! واجعفراه!
واحمزتاه! واحسناه! هذه حسین بالعراء، صریحٌ به کربلا،
محزوز الرأس من القفا، مسلوب العمامة و الرداء.

خطاب به جد و پدر و عموها و امام حسن علیه السلام کرد و گفت: این حسین است که در صحرا و بر روی زمین کربلا افتاده و سرش از پشت بریده شده و عمامه و لباس او به غارت رفته است.^۱

چه حالی دارد امام زمان علیه السلام ما وقتی چنین واقعه و صحنه‌ای را - که

۱. ترجمه ذریعة النجاة: ۳۰۹، به نقل از مقتل الحسین: ۱۵۱، و المنتخب: ۱۴۵۲.

بدنها روی زمین کربلا بود - می بیند، بدن عموها، پسر عموها، جد بزرگوار و تمام عزیزانش را که از شهر و دیار خود دور شده و بدنشان در آن بیابان سوزناک کربلا زیر شمشیرها و نیزه‌ها و سم اسبها قطعه قطعه گشته و سرهای مبارکشان را بر نیزه‌ها زدند.

واقعاً چه مصیبت های سنگین و سوزناکی بر قلب امام زمان ما وارد گشته و همیشه این داغ بر دل او می باشد. به امید روزی که با قیامش بر زخم همه این عزیزان مرهم نهد. و آن روزی است که اثر از دشمنان اهل بیت علیهم السلام - که از نسل این گرگ های بیابان هستند - باقی نگذارد و از همه انتقام بگیرد و دین جد بزرگوارش را برقرار کند و اثری از کفر و نفاق باقی نماند و حکومت حضرت برقرار گردد. و تمام مؤمنان با فرج حضرتش سربلند و عزیز گردند و دوران ذلت و خواری دشمنان فرارسد و اثری از کفر و نفاق در عالم نماند.

آیا چنین نیست که برای هر کس مصیبت قتل واقع شد باید حق خواهی او بشود؟

آیا نباید معلوم گردد که این همه خون ریزی و قتل و قتال برای چه گناهی می باشد؟

آیا نباید کسانی که این چنین گرفتار بلاها شدند و بر آنان رحم نشد معلوم شود که چرا برای چه این همه مورد ستم قرار گرفته اند؟

آیا نباید بعد از این همه مظلومیت دیگر راضی نباشیم باز به فرزند دلبندها حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف ظلم شود؟

آیا نباید امام زمان علیه السلام از غریبی و غربت نجات پیدا کند؟

آیا وقت آن نشده که برای او ضجّه و ناله بزنیم و او را یاری کنیم و ظهورش را از خداوند بخواهیم؟

آیا تا چه زمان امروز و فردا یا - هر وقت شد - بگوییم؟

آیا ما نسبت به بر طرف شدن هم و غم امام زمان مسئولیت نداریم؟

اگر نه چنین است، پس این همه سفارش برای دعا فرج چیست؟

این همه گریه و آه برای فرج آل الله چیست؟

بسیار زیاد در روایات و دعاها سفارش شده است و آشکارا یا با

اشاره به ما رسانیده‌اند که باید دعا شود، و در این امر جدیت نموده و کوتاهی نشود.

آری، آیا این همه خون‌ها این همه شهادت‌ها و مصائب برای آن

نیست که ریشه کفر و نفاق کنده شود، و حق و عدالت و حکومت

محمد و آل محمد علیهم السلام در سراسر گیتی برقرار گردد و دین مبین اسلام به

طوری که خداوند اراده فرموده اجرا گردد؟

همچنان که در حدیثی آمده عمار گوید:

به امیرالمؤمنین علیه السلام گفتم: فدایت شوم! برای چه اصحاب حضرت

مهدی (ارواحنا فداء) را آرزو کنیم با آن که هم اکنون ما در دوران امامت و

اطاعت تو هستیم و اعمال ما از اعمال اصحاب دولت حق (زمان ظهور)

افضل است؟ امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود:

سبحان الله أما تحبّون أن يظهر الله عزّوجلّ الحقّ و العدل في

البلاد و يحسن حال عامّة الناس، و يجمع الله الكلمة و يؤلّف

بين القلوب المختلفة، و لا يعصى الله في أرضه، و يقام حدود

الله في خلقه، و يردّ الحقّ إلى أهله، فيظهره حتى لا يستخفى
بشيءٍ من الحقّ مخافة أحد من الخلق.^۱

منزه است خدا، آیا دوست ندارید که خداوند متعال حق را ظاهر نماید، عدل را در شهرها نمایان کند، حال تمام مردم را نیکو کند، اجتماع کلمه و الفت بین قلوب مختلف برقرار نماید، در زمین خداوند معصیت نشود، حدود الهی در خلق برپا شود و حق به اهلش برگردد؟ پس خداوند او را (حضرت مهدی علیه السلام) ظاهر می‌کند تا حق از ترس احدی از خلق مخفی نگردد.

بنابراین، وظیفه ما چیست؟ آیا نباید همت ما خواست امام زمان علیه السلام باشد که همان بر طرف شدن کل کفر و نفاق و برقراری عدالت است؟ به امید این که ما یار و یاور خوبی برای امام زمانمان باشیم، و محبت حضرتش را هر لحظه زیادتیر نماییم و نسبت به او با وفا باشیم.
در فراز دیگر این زیارت شریف، امام زمان علیه السلام این گونه خطاب می‌فرماید:

السَّلَامُ عَلَى الرَّؤُوسِ الْمُفَرَّقَةِ عَنِ الْأَبْدَانِ.

السَّلَامُ عَلَى الْمُخْتَسِبِ الصَّابِرِ.

السَّلَامُ عَلَى الْمَظْلُومِ بِأَنْصَارِهِ.

السَّلَامُ عَلَى سَاكِنِ التُّرْبَةِ الزَّائِكِيَّةِ.

السَّلَامُ عَلَى صَاحِبِ الْقُبَّةِ الشَّامِيَّةِ.

السَّلَامُ عَلَيَّ مَنْ طَهَّرَهُ الْجَلِيلُ^۱.

سلام بر سرهای جدا شده از بدنها.

سلام بر کسی که مصائبش را به حساب خدا گذارد و شکیبیا بود.

سلام بر ستم دیده بی یاور.

سلام بر کسی که در خاک پاک سکونت گزید.

سلام بر صاحب گنبدی بلند مرتبه.

سلام بر کسی که خدای جلیل او را پاک قرارش داده.

آقا امام حسین علیه السلام مظلوم، بدون یاور

ستمگران و جنایت کارانی که در صحرای کربلا دست به جنایت هولناک تاریخ بشریت زدند، جنایتکار عادی نبودند، آنان سر آمد همه جنایتکاران بودند و در این جنایت هیچ کوتاهی نکردند، آنان بعد از شهادت عزیزان باز دست بر نداشتند و شروع کردند سرها را از بدنها جدا نمودند، و تنها به کشتن بسنده نکردند بلکه بدنهای آنان را نیز قطعه قطعه نمودند.

از این رو، منتقم امام حسین علیه السلام می فرماید: جدّ بزرگوارم شکیبیا، صابر و حلیم بود و مصائب هر چه بر او وارد می شد به حساب خداوند می گذاشت جدّ بزرگوارم ستم کشیده‌ای بود که یاور نداشت، غریب در میان دشمنان گرفتار شده بود.

آری، این مصائب آسان نیست، خیلی بر امام زمان ما سخت می گذرد. نباید ما او را در این مصایب تنها بگذاریم، نباید کسی را که

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

این همه مصیبت او را احاطه کرده رها کنیم. بلکه باید با امام زمانمان هم درد باشیم و دعا کنیم که دل داغدارش از فشار این مصایب به وسیله فرجش شفا پیدا کند. چرا که خواستن، دعا کردن و اصرار و الحاح در دعا، برای فرج، قلب او را مرهم می‌گذارد، و در ظهور حق کوشا باشیم، زیرا حق، امام زمان علیه السلام ما را خوشحال می‌کند باطل او را به غضب می‌آورد.

چنانچه در زیارت شریفه آقا امام زمان علیه السلام می‌خوانیم:

فَالْحَقُّ مَا رَضِيتُمْوَهُ وَ الْبَاطِلُ مَا أَشْخَطْتُمْوَهُ.^۱

حق چیزی است که شما ائمه به آن راضی هستید و باطل چیزی است که شما را به غضب می‌آورد.

مرسوم است که شخص مصیبت زده را کسی تنها نمی‌گذارد به خصوص که او امام زمان علیه السلام باشد، کسی که نه یک مصیبت و نه چند مصیبت بلکه مصایب بی شماری دارد.

آری، هنوز ظلم ریشه کن نشده، هنوز بی حرمتی به دین تمام نشده، هنوز وارث خون امام حسین علیه السلام ظهور نفرموده و ظلم و ستم را از ریشه بیرون نیاورده و عالم را از لوث بی دینان پاک ننموده و هنوز در عالم ستمگران جولان می‌دهند و تازمانی که کفر جولان دهد. مرتب بر ائمه مصیبت وارد می‌شود و دین و آیین خداوند مورد هجوم و لطمه می‌باشد.

۱. مفاتیح الجنان، دعای بعد از زیارت آل باسین.

این مصیبت، مصیبت دین است و مانند مصایب دیگر نیست، چون وجود مقدس امام حسین علیه السلام دین و اهداف مقدسش دین است که باید تمام موانع ظهور بر طرف گردد و دین حق ظاهر گردد.

بنابراین، وقتی منتقم خون امام حسین علیه السلام نگاه می‌کند که جدش را در سرزمین کربلا در میان آن بیابان سوزان با لب تشنه به شهادت رسانیدند و غریبانه دفن گردید، اشک از چشمان آن حضرت جاری می‌شود و درود خود را بر صاحب آن گنبد و بارگاه می‌فرستد و به پاکی و بلند مرتبه بودن گنبد او شهادت می‌دهد.

در فراز دیگر این گونه به امام حسین علیه السلام سلام می‌کنیم:

السَّلَامُ عَلَيَّ مَنْ افْتَخَرَ بِهِ جَبْرَائِيلُ.

السَّلَامُ عَلَيَّ مَنْ نَاغَاهُ فِي الْمَهْدِ مِيكَائِيلُ.

السَّلَامُ عَلَيَّ مَنْ نَكَيْتَ ذِمَّتَهُ.

السَّلَامُ عَلَيَّ مَنْ هَتَكَتَ حُرْمَتَهُ.

السَّلَامُ عَلَيَّ مَنْ أَرِيقُ بِالظُّلْمِ دَمَهُ.

السَّلَامُ عَلَيَّ الْمُغَسَّلِ بِدَمِ الْجِرَاحِ^۱.

سلام بر کسی که جبرئیل بر او افتخار می‌کرد.

سلام بر کسی که میکائیل در گهواره برایش لالائی می‌گفت.

سلام بر آنکه پیمانش را شکستند.

سلام بر کسی که حرمتش را هتک نمودند.

سلام بر کسی که خونس را به ناحق و با ستمکاری ریختند.

سلام بر کسی که با خون جراحاتش شستشو داده شد.

در این فراز امام زمان علیه السلام به مقام و عظمت امام حسین علیه السلام اشاره می‌کند و می‌فرماید: سلام بر کسی که جبرئیل بر او افتخار می‌نماید، یعنی شخص کوچکی را نکشتند، بلکه وقتی او طفل بود و در گهواره بود از طرف خداوند جبرئیل می‌آمد و برای او لائلی می‌خواند و فرشته مقرب درگاه الهی گهواره جنبان او بود. نه تنها او را کشتند، بلکه با شکستن پیمان، حرمش را هم مورد هتک قرار دادند و به حریم حرمت و خیمه گاهش حمله کردند، واضح است که حضرتش با بیان یک یک این مصیبت‌ها اشک از دیدگان مبارکش جاری می‌شود.

اشاره‌ای به مصیبت غارت خيام

مرحوم محدث قمی نقل می‌نماید:

وقتی لشکر از کار جناب امام حسین علیه السلام (دست کشید) آهنگ خيام مقدسه و حرم اهل بیت عصمت نمود. و در موقعی که به طرف حرم می‌رفتند از یکدیگر سبقت می‌گرفتند.

وقتی به خيام رسیدند مشغول به تاراج و غارت شدند، هرچه اسباب و اشیاء بود، همه را غارت کردند، حتی لباسها را با جنگ و نزاع و سبقت بر یکدیگر بردند و چیزی به جای نگذاشتند، به هر حال، زنها گریه و ندبه نمودند، ولی احدی از آن سنگدلان به این شکسته دلان رحم نکردند و دلشان نسوخت...^۱

۱. منتهی الآمال: ۵۱۷.

حضرتش می فرماید: (ای جدّ بزرگوار!) خون تو را به ستمکاری و ناحق ریختند.

یعنی به چه گناهی تو را کشتند؟ تو که از آنان حقی ضایع نکرده و به آنان اذیت و آزاری نکرده بودی، برای چه این قدر ظلم و جنایت روا داشتند؟

همچنانکه عمّه مظلومه اش در کوفه فرمود:

... یا اهل الجدل والصلف! لقد تعدّیتم عدواناً مبیناً، أما علمتم

أیّ کبید لرسول الله فریتم؟

أم أيّ رحمٍ له قطعتم؟

أم أيّ بناءٍ له هدمتم؟

لقد جئتم والله شیئاً إداً.

ای اهل عداوت و مکر و بی وفایی! شما آشکارا در حق ما ستم کردید.

آیا می دانید چه جگر گوشه‌ای از رسول خدا صلی الله علیه و آله را پاره نمودید؟ و

کدام عمارت و بنای او را منهدم و ویران کردید؟

و کدام رحم او را قطع نمودید؟

به خدا سوگند! شما گناه بزرگی را مرتکب شدید.^۱

این سوز و آه‌ها را نباید کوچک شمرد، بلکه برای زخم دل عزیز

فاطمه حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف بایستی دواایی تهیه نمود و

بر زخم‌های او مرهم گذاشت. بهترین دوا این است که وقتی بر امام

حسین علیه السلام اشک جاری نمودیم از خداوند بخواهیم که دل سوخته امام

زمانمان را با تشریف فرمایی و ظهورش شفا دهد ما نیز خود و دیگران را متوجه امام زمان علیه السلام بنماییم و بگوییم او بیاید و فرجش حاصل شود و از این غصه‌ها نجات یابد و خواست قلبی امام حسین علیه السلام که در واقع بر قراری دین آقا رسول الله صلی الله علیه و آله و آل او به دست فرزندش حضرت مهدی علیه السلام است) به طور کامل اجرا گردد.

سعی و کوشش باید بر آن باشد که عهد و پیمان ولایتمان را با حضرت محکم کنیم و سعی کنیم حرمت او را نشکنیم. سعی کنیم آداب و وظیفه نسبت به امام زمانمان را انجام دهیم. او که این مصائب را دیده و می‌بیند، او که شب و روز دردها را مشاهده و لمس می‌نماید، او که از ما انتظار دارد، درباره این همه زحمات پدران طاهرینش اهمیت قائل باشیم و در راه این هدف بزرگ بکوشیم، و با ولایت و دوستی امام زمانمان ایمان خود را کامل نماییم.

همان گونه که حضرت پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله می‌فرماید:

من أحبُّ أن يلقى الله عزَّوجلَّ و قد كمل إيمانه و حسن إسلامه فليتولَّ الحجة بن الحسن علیه السلام.^۱

کسی که دوست دارد خدای عزوجل را ملاقات کند در حالی که ایمانش کامل و اسلامش نیکو باشد، پس باید ولایت و دوستی حجة بن الحسن علیه السلام را داشته باشد.

نباید در عهد با او کوتاهی کنیم، باید آنچه او را مغموم می‌کند ما را

۱. قطره‌ای از دریای فضایل اهل بیت علیهم السلام: ۵۱۸/۱، بحار الأنوار: ۲۹۶/۳۶.

مغموم نماید، نباید او را و خواست و اجرای امرش را تنها بگذاریم و باید بکوشیم که مانند امت‌های گذشته نباشیم که بر انبیای خود ظلمها روا داشتند و سعی کنیم از امتحان پیروز و سربلند بیرون آییم.

در فراز دیگر امام زمان علیه السلام مصایب جدّ بزرگوارش را این گونه ترسیم می‌نماید و می‌فرماید:

السَّلَامُ عَلَى الْمُجَرَّعِ بِكَأْسَاتِ الرَّمَاحِ .

السَّلَامُ عَلَى الْمُضَامِ الْمُسْتَبَاحِ .

السَّلَامُ عَلَى الْمَنْحُورِ فِي الْوَرَى .

السَّلَامُ عَلَى مَنْ دَفَنَهُ أَهْلُ الْقُرَى .

السَّلَامُ عَلَى الْمُقْطُوعِ الْوَتِينِ^۱ .

سلام بر کسی که از کاسه‌های نیزه‌ها جرعه نوشید.

سلام بر کسی که بر وی ستم کرده و ریختن خونش را حلال شمردند.

سلام بر او که جلو روی همه مردم سرش را از تن جدا کردند و کسی

چیزی نگفت.

سلام بر آن آقای بزرگ زاده‌ای که روستا نشینان دفنش کردند.

سلام بر کسی که رگ گردن مبارکش بریده شد.

آخرین لحظات آقا امام حسین علیه السلام

هنگامی که حضرت سیدالشهداء علیه السلام از اسب افتاد و روی زمین قرار گرفت، راوی گوید: شمر بن ذالجوشن (ملعون) لشکر خود را ندا داد برای چه ایستاده‌اید؟ و انتظار چه می‌برید؟ چرا کار حسین را تمام نمی‌کنید؟

در این هنگام همگی بر آن حضرت از هر سو حمله کردند، حصین این تمیم (العین) تیری بر دهان مبارکش زد، ابو ایوب غنوی (ملعون) تیری بر حلقوم شریفش زد و زرعه ابن شریک لعین شمشیری بر کف چپش زد و قطعش کرد. و ظالمی دیگر بر دوش مبارکش زخمی زد که آن حضرت بروی افتاد و وچنان ضعف بر آن حضرت غالب شده بود که گاهی به مشقت زیاد بر می‌خواست طاقت نمی‌آورد و دوباره بر روی زمین می‌افتاد...^۱

صاحبان عقل، اندیشمندان در دین و کسانی که دین را دوست دارند از این فرازها می‌یابند که چنین جنایاتی به خاطر جهل، شک و بی‌اعتنائی نسبت به امام حسین علیه السلام نبوده، بلکه آن نامردان با شناخت دست به چنین جنایتی زدند.

سید ابن طاوس رحمه الله می‌فرماید: سنان ابن انس لعنة الله (در روز عاشورا) از اسب پیاده شد و نزد حضرت سیدالشهداء علیه السلام در موقعی که روی

زمین افتاده بود، آمد. شمشیرش را بر حلقوم شریفش زد و می گفت: والله که من سر تو را جدا می کنم و می دانم که تو پسر پیغمبری و از همه مردم از جهت پدر و مادر بهتری.^۱

بنابر این، بر ما لازم است که درس عبرت بگیریم و ببینیم با مولا و امام زمان خود چگونه رفتار می نماییم؟

آیا وظیفه خود را نسبت به حضرتش انجام می دهیم یا نه؟

زیرا باید کوشش تمام و آمادگی کامل داشته باشیم و سعی کنیم از کسانی نباشیم که در موقع امتحان تسلیم امام زمان خود نیستند. بلکه با تمام وجود، تسلیم حضرتش بوده و از او حمایت نماییم.

در حدیثی امام باقر علیه السلام به اباحمزه فرمود:

... یا اباحمزه! از چیزهایی که خدای تعالی ختم فرموده و از قضای او

گذشته به طوری که تغییر و تبدیل در آن نباشد، قیام قائم علیه السلام ما

است، هر که در آن شک کند با کفر و ارتداد خدا را ملاقات می کند.

بعد از آن فرمود:

پدرم و مادرم فدای کسی باد که نامش، نام من و کنیه اش، کنیه من

است، او هفتمین امام بعد از من است. به پدرم قسم می خورم که او

زمین را پر از عدل کند، چنانکه پر از جور گردیده.

آنگاه فرمود:

یا اباحمزه! هر که او را بیابد و با او منقاد شود به طوری که به

محمد صلی الله علیه و آله و علی علیه السلام انقیاد کرده است، به درستی که بهشت بر او

واجب شود. و هر که او را انقیاد ننماید، خدای تعالی بهشت را بر او حرام می‌کند...^۱

باید گفت این ظلم‌ها و جنایتها که بر امام حسین علیه السلام روا داشتند به خاطر آن بود که آن مردم نمی‌خواستند امام زمانشان را یاری کنند و تسلیم باشند.

در فراز دیگر می‌خوانیم:

السَّلَامُ عَلَى الْمُخَامِي بِلَا مُعِينٍ.

السَّلَامُ عَلَى الشَّيْبِ الْخَضِيبِ.

السَّلَامُ عَلَى الْخَدِّ الثَّرِيبِ.

السَّلَامُ عَلَى الْبَدَنِ السَّلِيبِ.

السَّلَامُ عَلَى الثَّغْرِ الْمَقْرُوعِ بِالْقَضِيبِ.^۲

سلام بر آن حمایت‌گر بی‌یاور.

سلام بر محاسن خون‌آوده.

سلام بر آن گونه و رخسار خاک‌آوده.

سلام بر آن بدنی که لباسهایش به تاراج رفته.

سلام بر آن دندان مبارکی که با چوب (خیزران) کوبیده شده.

آری، عمّه مظلومه حضرت ولی عصر علیه السلام یعنی حضرت زینب

کبری علیه السلام هم وقتی آقا امام حسین علیه السلام را بی‌یاور دید که اطراف حسین

۱. دارالسلام عراقی: ۶۸.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

عزیزش را گرفته‌اند روی به عمر سعد کرد و فرمود:

و یحک یا عمر! أیقتل أبو عبد الله و أنت تنظرُ إلیه؟

وای بر تو، عمر سعد آیا ابو عبدالله را می‌کشند و تو داری نگاه می‌کنی؟

ولی آن (ملعون) جواب نداد.^۱

به راستی هنگامی که چشم حضرت بقیّة الله علیه السلام بر آن محاسن به خون آغشته می‌افتد چه حالی پیدا می‌کند؟ محاسن جدّ بزرگوارش را خون آلود می‌بیند و خون و خاک را با هم نظاره می‌نماید. اینجاست که حال حضرتش دگرگون شده و (غش می‌کند).

زیرا دشمنان نه تنها از بریدن سر آن بزرگوار نگذشتند، بلکه با چوب خیزران بر آن لب‌هایی که پیامبر خدا صلی الله علیه و آله، امیرالمؤمنین علیه السلام و حضرت فاطمه زهرا علیها السلام بوسیده بودند، می‌زدند.

این خبیث‌های از خدا بی‌خبر در مقابل دیدگان اهل بیت علیهم السلام بر لب و دندان امام حسین علیه السلام می‌زدند. و به راستی که خباثت را به بی‌نهایت رسانیدند خداوند قبرشان را پر از آتش کند و آنان که با این خبیث‌ها همکاری داشتند و دارند و کار آنان را با زبان و قلب و عمل تأیید کردند و می‌کنند، با این گروه کافر بی‌دین محشور گرداند و زنده و مرده آنان را در قعر جهنّم جای داده و با موالیانش محشور کند.

اکنون بعد از توجه به فرازهای زیارت شریفه باید بگوییم به چه گناه

فرزند پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله را غرق به خون نموده و به او این مصیبتها را وارد نمودند؟

آیا نه این است که باید فرزندش حضرت مهدی علیه السلام - که سالهاست در مصیبت این مظلوم غریب می نالد - ظهور کند؟

آیا نه این است که باید بیاید و خون محاسن جد بزرگوارش را بگیرد و چهره خاک آلوده او را از روی خاک بر دارد؟

آیا چه کسی باید انتقام این همه دشمنی ها و ظلمها را بگیرد؟

و آیا حضرتش با این غمهای دیرینه چه سوز و آهی دارد؟

به راستی که شیعه و محب واقعی بابی قراری امام زمان خود بی قرار است و رنج و محنت های او، محب او را بی قرار می نماید و به دنبال بر طرف شدن هم و غم امام زمان خود می باشد.

شکوه از غربت امام زمان علیه السلام

مولای مهربان! آقا حجة ابن الحسن! شما این چنین بر جد بزرگوار خود گریه می کنید، ناله و سوز دارید، پس چه کسی بر غریبی و تنهایی شما در این قرون و زمانها گریه و ناله بزند؟! بر آن غربتی که هزار و صد و هفتاد اندی سال است شما در پس پرده غیبت به سر می برید، دشمنان کاری کردند که میدان را برای خود و دوستانشان باز نمودند.

همچنان که در احادیث، روایات حضرات اجداد طاهرین شما علیهم السلام وارد شده که فرمودند: مردم شما را غریب و تنها می کنند و در غربت غیبت به سر می بری.

داود ابن کثیر گوید:

از حضرت امام موسی ابن جعفر علیه السلام درباره (حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف) سؤال کردم.

فرمود:

هو الطريد الغريب الغائب عن أهله.^۱

او (امام زمان) طرد شده و تنها و غریب و غائب از اهل خود می باشد.

همچنین سرور ما حضرت اباعبد الله الحسین علیه السلام در ضمن حدیثی که از حضرتش می پرسند: شما صاحب امر هستید، می فرماید:

ولكن صاحب هذا الأمر الطريد الشريد الموتور...^۲

ولیکن صاحب این امر (حضرت مهدی علیه السلام) طرد شده و تنها و او را تنها گذاشته اند.

در دعای افتتاح می خوانیم:

اللَّهُمَّ إِنَّا نَشْكُو إِلَيْكَ فَقْدَ نَبِينَا وَ غَيْبَهُ وَ لِيَّكَ.^۳

خدایا! به سوی تو شکوه می کنیم به خاطر این که پیغمبر در بین ما نیست و ولی و خلیفه تو از چشم ما غائب است.

خلاصه، آیا واقعاً سوز و آه امام زمان علیه السلام به قلب ما سرایت کرده

است؟

۱. بحار الأنوار: ۱۵۱/۵۱.

۲. بحار الأنوار: ۱۳۳/۵۱.

۳. مفاتیح الجنان، دعای افتتاح.

آیا درد تنهایی او به ما رسیده؟

آیا در این روزگار غریبی او چه کمکی از ما به او می‌رسد؟

آیا همچنانکه امام زمان علیه السلام بر غریبی و مصائب و تنهایی امام حسین علیه السلام ناله دارد ما در مصیبت‌ها و هم و غم‌های امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف درد و آه و ناله‌ای داریم؟!!

هر اُمت و ملتی نسبت به امام خود وظیفه دارد که از درد دل امام زمانش و فرمایش او جو یا شود و به ندای او لبیک گوید، غم و غصه‌های امام زمانش را یاد نموده و بکوشد که دردی را از دل مولای خود بردارد و آن بزگوار را تنها نگذارد.

اکنون در دوران غریبی و تنهایی امام زمان علیه السلام به سر می‌بریم، سعی کنیم که یاد او را زنده نموده و به درگاه خداوند برای رفع هم و غم او ناله داشته و از هر جهت در راستای تشریف فرمائیش کوشش نماییم و بیش از این حضرتش را غریب نگذاریم.

امام زمان علیه السلام در این فراز از زیارت پرده از مصایب جدّ بزگوارش بر می‌دارد و می‌فرماید:

السَّلَامُ عَلَى الرَّأْسِ الْمَرْفُوعِ.

السَّلَامُ عَلَى الْأَجْسَامِ الْغَارِيَةِ فِي الْفَلَوَاتِ تَنْهَشُهَا الذُّنَابُ
الْغَادِيَاتُ وَ تَخْتَلِفُ إِلَيْهَا السَّبَاعُ الضَّارِيَاتُ .

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ الْمَرْفُوفِينَ حَوْلَ
قُبُوبِكَ الْخَافِينَ بِتُرْبَتِكَ الطَّائِفِينَ بِعَرْصَتِكَ الْوَارِدِينَ

لزیرتک^۱.

سلام بر آن سری که بالای نیزه رفت.

سلام بر بدنهایی که بدون پوشش در بیابانها افتاده بودند، گرگهای متجاوز آنها را دریدند و درندگان وحشی بر پیرامو نشان رفت آمده می کردند.

سلام بر توای مولای من و بر فرشتگانی که گرداگرد گنبد شریف بال گشوده اند، خاک پاک قبرت را در بر گرفتند به طواف حَرَمَتِ مشغول هستند و برای زیارتد وارد می شوند.

جان عالم به فدای مولایی که با دل سوزان برای آن سر بریده بالای نیزها که شهر به شهر آن را می گردانید گریان است.

جان ما به فدای آن مولایی که آن بدنهای شریف بی کفن در بیابان کربلا را مشاهده نموده و این داغ او را آرام نمی گذارد. و سر به زانوی غم و اندوه گذارده و می نالد.

جان ما به قربان آن آقای که زخم زبان دشمنان جد بزرگوارش را می شنود، و آن صحنه ای که گرگ های بیابان کربلا پاره تن رسول الله را پاره پاره نمودند مشاهده می نماید.

جان ما به فدای کسی که منتظر روز موعد باشد و یار و یاور او کم می باشد.

پر واضح است که تا امام زمان علیه السلام ظهور نفرماید معلوم نمی شود که به سر محمد و آل محمد چه آورده اند و به یقین، آن مصائب مخفی

است. در فرازهای زیارت شریفه مشاهده نمودیم که مولای ما می‌فرماید:

(نه تنها سر مبارک آنان را بریدند) بلکه جای سرهای شریف عزیزان را بالای نیزها قرار دادند و بدن مبارک آنان - که پاکترین عزیزان خدا بودند - در میان گرگ‌های بیابان افتاده، و آنان که به هیچ چیز رحم نمی‌کردند آنجا را گذرگاه قرار داده و رفت آمد می‌کردند و بدن‌های اطهر را زیر پا قرار دادند و دل اهل حرم را می‌سوزاندند.

اکنون بعد از تدبّر و تفکّر در این فرازهای زیارت چه می‌یابیم؟ آیا جز این است که مظلومیّت و غریبی حضرت امام حسین علیه السلام و درد و غم‌ها و مصیبت‌هایی را که بر او وارد نمودند می‌یابیم. اینک از خود می‌پرسیم: آیا با این مصایب جان‌کاه بر حضرت ولیّ عصر علیه السلام چه می‌گذرد؟ و آن بزرگوار با این مصائب و رنج‌ها چه حالی دارد؟ و سید و مولای ما با این مصائب چه شبها و روزهایی دارد؟! و آیا ما چه درد و غمی را از دل او بر می‌داریم؟ دنبال چه هدفی هستیم؟ آیا انتظار ظهورش را داریم؟ آیا آماده طاعت و جانثاری او هستیم؟ آیا مشمول روایت و حدیث امام صادق علیه السلام می‌شویم که حضرتش به ابوبصیر فرمود:

يا ابا بصير طوبى لشيعة قائمنا المنتظرين لظهوره في غيبته،
و المطيعين له في ظهوره أولئك أولياء الله الذين لا خوف
عليهم و لا هم يحزنون.^۱

ای ابوبصیر! خوشا به حال شیعیان قائم ما که منتظرین ظهور آن حضرت در زمان غیبت هستند و در زمان ظهورش از او اطاعت می نمایند. اینان اولیاء و دوستان خداوند هستند که نه برای آنان خوفی هست و نه آنان محزون می باشند.

پس سعی کنیم از کسانی باشیم که مطیع حضرتش هستند و از کسانی که امام زمانشان را تنها گذاشتند، نباشیم.

آرزو و تأسف امام زمان علیه السلام
و گریه بر امام حسین علیه السلام

سلام خالصانه و با شناخت

امام زمان علیه السلام در فراز دیگر زیارت می فرماید:

السَّلَامُ عَلَيْكَ فَإِنِّي قَصَدْتُ إِلَيْكَ وَ رَجَوْتُ الْفَوْزَ لَدَيْكَ.
السَّلَامُ عَلَيْكَ سَلَامَ الْعَارِفِ بِحُرْمَتِكَ الْمُخْلِصِ فِي وِلَايَتِكَ
الْمُتَقَرِّبِ إِلَى اللَّهِ بِمَحَبَّتِكَ الْبَرِيءِ مِنْ أَعْدَائِكَ.
سَلَامٌ مَنْ قَلْبُهُ بِمُضَابِكِ مَقْرُوحٍ وَ دَمْعُهُ عِنْدَ ذِكْرِكَ مَسْفُوحٌ.
سَلَامَ الْمَفْجُوعِ الْحَزِينِ الْوَالِيهِ الْمُسْتَكِينِ.^۱

سلام بر تو، من به قصد زیارت تو آمده‌ام و امیدوارم نزد تو رستگار شوم.

سلام بر تو، سلام کسی که عارف و آشنا به حرمت تو و اخلاص دارنده در دوستی تو، نزدیکی جوینده به وسیله محبت تو به خداوند و بیزاری جوینده از دشمنانت می باشد.

سلام کسی که دلش از مصیبت تو مجروح و اشکش به یاد تو ریزان است.

سلام دردمندی اندوهگین، حیران و بی چاره.

راستی آیا ما حضرت سیدالشهداء علیه السلام را زیارت می کنیم؟

آیا در موقع زیارت با چه قصد و نیت زیارت می نماییم؟

آیا رستگاری را در زیارت حضرتش می دانیم؟

آیا می دانیم نسبت به حضرتش چه وظیفه‌ای داریم؟ و چگونه باید

وظیفه خود را ادا کنیم؟
 آیا ولایتمان را با حضرتش خالص نموده‌ایم؟ یا این که ولایت غیر
 او را هم در دل می‌پرورانیم؟
 آیا با آنان که با امام حسین علیه السلام دشمن هستند و با امام زمان علیه السلام دشمن
 هستند، دشمن هستیم؟
 آیا با آنان که با امام حسین علیه السلام دوست هستند و با امام زمان علیه السلام
 دوست هستند، دوست هستیم؟
 آیا با آنان که با زیارت امام حسین علیه السلام مبارزه می‌نمایند، مبارزه
 می‌نماییم؟
 آیا با آنان که به قبر امام حسین علیه السلام بی‌احترامی می‌کنند و مردم را از
 آن باز می‌دارند، دشمن هستیم؟
 آیا آنچنان که امام زمان علیه السلام عاشق قبر جدّ اطهر خود هست ما نیز
 عاشق هستیم؟
 آیا با قلب مجروح قبر او را زیارت می‌کنیم؟
 آیا در موقع زیارت برای امام حسین علیه السلام می‌سوزیم؟
 و آیا با امام زمان خود می‌نالیم و او را تنها نمی‌گذاریم؟
 قربان صفا و وفایت یا حضرت بقیة الله عزیز! بزرگواری که به ما
 می‌آموزد به امید رستگاری قبر مطهر امام حسین علیه السلام را زیارت کنیم.
 مولای ما در زیارت جدّ بزرگوارش امام حسین علیه السلام می‌فرماید: (ای
 جدّ بزرگوار!) سلام بر تو می‌نمایم، سلام کسی که عارف به تو است و
 حرمت تو را می‌داند، سلامی خالص در دوستی که دوستی من خالص

برای دوست و با دوستی تو تقرّب به سوی خدا می‌جویم.
 ما نیز با تأسی به امام زمان خود، سعی کنیم عارف به حق امام حسین علیه السلام باشیم و دوستی ما خالص باشد و فقط برای امام حسین علیه السلام او را زیارت کنیم نه برای فلان چیز و فلان فرد، زیرا که باید او را زیارت کنیم و عرض ادب و وظیفه خود را نسبت به زیارت قبر مطهرش انجام دهیم.

همانگونه که در روایات زیادی در این باره از امامان معصوم ما رسیده است و ما را از ترک زیارت آن حضرت نهی فرموده‌اند.

عن منصور بن حازم «قال: سمعناه يقول: من أتى عليه حول لم يأت قبر الحسين علیه السلام أنقص الله من عمره حولا، و لو قلت: إن أحدكم لموت قبل أجله بثلاثين سنة لكنت صادقا، و ذلك لأنكم تتركون زيارة الحسين علیه السلام، فلا تدعوا زیارته یمدّ الله فی أعمارکم و یزید فی أرزاقکم، و إذا ترکتم زیارته نقص الله من أعمارکم و أرزاقکم فتنافسوا فی زیارته و لا تدعوا ذلك، فإنّ الحسین شاهد لکم فی ذلك عند الله و عند رسوله و عند فاطمة و عند أمير المؤمنین علیه السلام»^۱.

منصور بن حازم می‌گوید: از آن حضرت شنیدم که می‌فرمود: کسی که سال بر او بگذرد و به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیه السلام نرود خداوند تبارک و تعالی یک سال از عمرش کسر می‌کند و اگر بگویم پاره‌ای از شماها سی سال قبل از اجل و عمر طبیعی از دنیا

می‌روند هر آینه صادق می‌باشم زیرا زیارت حسین علیه السلام را ترک می‌کنید، بنابراین زیارت آن حضرت را رها نکنید تا حق تعالی عمر شما را زیاد نموده و روزی‌تان را فراخ فرماید و خواسته باشید زیارت آن جناب را ترک کنید زیرا حضرت ابا عبدالله الحسین در نزد خدا و رسولش و نزد حضرت فاطمه و امیرالمؤمنین علیهم السلام شاهد شما می‌باشد.

زیارت حضرتش سیدالشهداء علیه السلام بسیار با فضیلت می‌باشد و طبق فرمایش حضرت آقا علی ابن موسی الرضا علیه السلام کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند مانند کسی است که خداوند را زیارت کرده است.

در اینجا به فرمایش دلربای حضرتش گوش جان می‌سپاریم:

عن أبي الحسن الرضا علیه السلام «قال: من زار قبر أبي عبد الله علیه السلام بشط الفرات كان كمن زار الله فوق عرشه»^۱.

از حضرت ابی الحسن الرضا علیه السلام، است که فرمودند:

کسی که قبر حضرت ابی عبدالله الحسین علیه السلام را در کنار فرات زیارت کند مثل کسی است که خدا را بالای عرش زیارت نموده است.

و همچنین به فرمایش حضرت امام صادق علیه السلام توجه نموده و قلب خود را مصفا می‌نماییم:

عن أبي عبد الله علیه السلام «قال: من أتى قبر الحسين علیه السلام عارفاً بحقه

۱. ترجمه کامل زیارات: ۴۸۳ ح دوم.

کتابه الله في أعلى عليين»^۱.

از حضرت ابی عبدالله امام صادق علیه السلام، نقل شده که آن حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حسین بن علی علیه السلام رود در حالی که به حق آن حضرت عارف و آگاه باشد خداوند متعال او را در أعلى علیین قرار دهد.

پس مسلم است که محبت امام حسین علیه السلام و زیارت قبر حضرتش ما را به خداوند نزدیک می‌کند و نه تنها باید با او دوستی نماییم، بلکه باید با دشمنانش دشمن باشیم.

باید درد مصیبتش را درک نماییم و قلب ما هم در مصایب او جریحه‌دار باشد، همچنان که حضرت مهدی ارواحنا فداء می‌فرماید: دلم مجروح و اشکم ریزان است برای تو، ما نیز باید اندوهگین باشیم، چنان که حضرتش با اندوه، امام حسین علیه السلام را زیارت می‌کند، نه این که بی تفاوت باشیم و درد امام حسین علیه السلام به ما اثری نکند، به امام زمان صلوات الله علیه تأسی نماییم و از گریه بر امام حسین علیه السلام غفلت نکنیم و از بهترین دعاها - که دعا برای فرج آن حضرت است - غافل نباشیم.

برای فرج بیشتر توسل کرده و دعا نماییم، جامعه خود را محو اهل بیت عصمت علیهم السلام نموده و از برکات حضرت صاحب الامر عجل الله تعالی فرجه الشریف استفاده نماییم و خواست قلبی حضرتش را از خداوند متعال طلب نماییم تا خداوند قیام و ظهورش را برساند.

۱. ترجمه کامل زیارات: ۴۸۴ ح سوم.

از فرمایشات حضرتش خطاب به جدّ بزرگوارش درس بگیریم، نسبت به امام زمان خود وفادار باشیم، حرمتش را نگه داریم و در دوستی با حضرت اخلاص داشته باشیم.

حضرت امام کاظم علیه السلام می فرماید:

طوبی لشیعتنا المتمسکین بحبنا فی غیبة قائمنا الثابتین علی موالاتنا و البرائة من أعدائنا، أولئک منا و نحن منهم قد رضوا بنا أئمة و رضینا بهم شیعة و طوبی لهم ، هم و الله معنا فی درجتنا یوم القيامة.^۱

خوشا به حال شیعیان ما، آنان که به محبت ما در زمان غیبت قائم ما (حضرت مهدی علیه السلام) چنگ می زنند و آنان که بر دوستی ما از هر جهت ثابت هستند و از دشمنان ما بیزارند، اینان از ما هستند و ما از اینان، اینان راضی هستند و خشنودند که ما ائمه ایشان هستیم و ما هم از اینان خشنود هستیم و خوش به حال (شیعیان) قسم به خداوند که اینان (شیعیان) در روز قیامت در درجه ما می باشند.

پول، مال، منال دنیا ما را گول نزنند و برای رسیدن به یک چیز دنیایی دین و امام زمان خود را از دست ندهیم، در بیزاری جستن از دشمنان او محکم باشیم، درد امام زمان علیه السلام درد ما باشد و از آنچه دل او را به درد بیاورد دوری کنیم و با حالت بیچارگی، در خانه او را بزنیم و با تمام وجود یار و یاور آن بزرگوار باشیم.

در فراز دیگر زیارت می خوانیم، و با آه و سوز امام زمان علیه السلام

می‌سوزیم:

سَلَامٌ مَّن لَوْ كَانَ مَعَكَ بِالطُّقُوفِ لَوْ قَاكَ بِنَفْسِهِ حَدَّ السُّيُوفِ، وَ
بَدَلَ حُشَاشَتَهُ دُونَكَ لِلْحُتُوفِ، وَ جَاهَدَ بَيْنَ يَدَيْكَ، وَ نَصَرَكَ
عَلَى مَن بَغَى عَلَيْكَ، وَ فَدَاكَ بِرُوحِهِ وَ جَسَدِهِ وَ مَالِهِ وَ وَلَدِهِ،
وَ رُوحَهُ لِرُوحِكَ فِدَاءً.^۱

سلام کسی که اگر در آن صحرای کربلا همراهت بود به طور حتم تو را
با جان خود از ضربت شمشیرها نگاه داری می‌کرد و نیمه جانی که در
پیکرش باقی مانده برای تو در معرض مرگ قرار می‌داد و در پیشگاه
تو به نبرد می‌پرداخت.

و در مقابل ستمکاران تو را، یاری می‌نمود.

و روح، جسم، دارایی و فرزندان خود را فدایت می‌ساخت.

و روحش را فدای روح شریف‌ت می‌کرد.

درس وفاداری را از امام زمانمان

بیاموزیم

با توجه به این فراز عاشقانه پرسشهایی از ذهن انسان می‌گذرد که آیا

ما نسبت به ائمه و امام حسین علیه السلام چه روحیه‌ای داریم؟

از آنانی هستیم که اگر در کربلا بودیم حداقل مقداری حضرتش را

یاری می‌نمودیم؟

آیا اگر ما شمشیرها را - که علیه امام حسین علیه السلام بلند می‌شد - مشاهده

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

می نمودیم جان خود را در مقابل آن شمشیرها را قرار می دادیم؟
 آیا روحیه خود را آزموده ایم که مرگ در راه امام حسین علیه السلام و امام
 زمان علیه السلام برای ما چگونه است؟

آیا رجوع به نفس خود نموده و امتحان کرده ایم اگر در میدان مبارزه
 با کفار و دشمنان امام حسین علیه السلام و دشمنان امام زمان علیه السلام پیش بیاید
 نسبت به مال، جان، اولاد و اهل و عیال چه حالی داریم؟
 و آیا می توانیم همه را به فدای جان جانان امام زمان علیه السلام نماییم و یک
 مرتبه از این عالم بگذریم؟

اکنون روح عشق و حیات ابدی را الهام می کنیم و شجاعت را از کلام
 مولای خود می یابیم و ترس و وحشت غیر حقیقی - که محبت دنیا
 است - از دل بیرون می نماییم. چرا که ترس و وحشت از دوری دوست
 و معبود خود امام زمان علیه السلام باید داشته باشیم و عشق و علاقه باید به
 حضرتش داشته باشیم، این قوت و یقین را از فرمایش امام زمانمان در
 زیارت شریفه می یابیم.

آری، مولای ما درس وفاداری به حق را به ما می آموزد.

حال وقتی در این فراز شریف دقت می کنیم می بینیم که چگونه
 حضرت امام زمان علیه السلام عجل الله تعالی فرجه الشریف به جد بزرگوارش عشق
 می ورزد و اظهار ارادت می نماید و می فرماید: به گونه ای بر تو سلام
 می کنم که اگر در کربلا بودم به طور یقین تو را با جان یاری می کردم و از
 ضربت شمشیرها نگهداری می نمودم.

در اینجا باید دقت کنیم که ما چگونه به امام زمانمان اقتدا کنیم؟

چون مولا و امام ما بزرگواری است که باید رفتار امام زمان علیه السلام را سر مشق خود قرار دهیم و توجه کنیم که در سلام آن بزرگوار بر حضرت سیدالشهداء علیه السلام ما هم چنین باشیم و اظهار ارادت و دوستی ما به حدی باشد که اگر امام حسین علیه السلام از ما یاری طلب کند، مدافع او باشیم و اگر امام زمان ارواحنا فداء از ما طلب یاری کند او را یاری کنیم، همچنان که آن حضرت به جدش اطهرش چنین ارادتی نشان می دهد، ما هم به حضرات ائمه معصومین علیهم السلام و امام زمان خودمان (حضرت مهدی علیه السلام) چنین رفتار کنیم و بگوییم: سلام بر شما می دهیم که با تمام جان در خدمت شما باشیم و اگر ما را به یاری طلب کنی یار و یاور تو هستیم و سلامی که تمام جان و هستی خود را فدای تو می نمایم و با تمام وجود، حضرت مهدی علیه السلام را یاری کنیم.

همانگونه که از فرمایشات امامان خود این انجام وظیفه را یافته ایم و این عرض ادب را به وسیله زیارت حضرت بقیة الله الأعظم علیه السلام و دعای زیارت الهام می گیریم، در زیارت حضرتش چنین به امام زمان علیه السلام عرض می کنیم:

وَقَفْتُ فِي زِيَارَتِكَ مَوْقِفَ الْخَاطِئِينَ ... وَ قَدْ اتَّكَلْتُ عَلَى
 شَفَاعَتِكَ وَ رَجَوْتُ بِمُؤَالَاتِكَ وَ شَفَاعَتِكَ مَحْوَ ذُنُوبِي .
 وَ سَتَرَ عُيُوبِي وَ مَغْفِرَةَ زَلَلِي فَكُنْ لَوْلِيكَ يَا مَوْلَايَ عِنْدَ تَحْقِيقِ
 أَمَلِي وَ اسْأَلِ اللَّهَ غُفْرَانَ زَلَلِي فَقَدْ تَعَلَّقَ بِحَبْلِكَ وَ تَمَسَّكَ
 بِوَلَايَتِكَ وَ تَبَرَّأَ مِنْ أَعْدَائِكَ .^۱

۱. مفاتیح الجنان، زیارت حضرت صاحب الامر ارواحنا فداء: ۸۶۸.

من، در مقام زیارت تو در حالی که خود را از خاطئین می‌بینم، ولی به تو توکل می‌نمایم، (و کارهایی را به درگاه تو واگذار می‌کنم) که مرا شفاعت نمایی و به دوستی و ولایت تو امیدوار هستم و به دوستی و ولایت تو امیدوارم که گناهانم آمرزیده شود.

(مولای من!) به دوستی و ولایت قلبی تو، و شفاعت تو پوشیده شدن عیب و بخشیده شدن لغزشهایم را امیدوارم. پس برای دوست خود بوده باش (و او را به آرزویش برسان) و معلق به ریسمان تو هستم و به ولایت شما چنگ می‌زنم و از دشمنان تو براءت و بی‌زاری می‌جویم.

باید با کوشش تمام خود را به درگاه طاعت او برسانیم و از خداوند بخواهیم که ما را موفق گرداند.

خلاصه، نسبت به امام زمان نباید بی تفاوت باشیم، باید درد او را درد بدانیم، غصه‌های او را اهمیت دهیم و با خود بگوییم و از خود سؤال نماییم که چرا امام زمان علیه السلام از این مصیبت‌ها این چنین می‌سوزد؟

گریه و زاری برای چه؟

چرا اینقدر گریه و زاری می‌نماید؟

چرا آنقدر اظهار درد و آلم می‌کند؟

چرا به هر نوع مصیبت می‌رسد ناله و سوز دارد؟

خلاصه، این درد و سوز از امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف خیلی مهم است و جای سؤال دارد و دنبال چاره این درد باشیم که نگذاریم این مصائب او را اذیت کند. حال دو نکته در اینجا لازم است:

۱- چرا او چنین ناله می زند؟

۲- باید ما برای او چه کار کنیم؟

پاسخ اول این که، تمام این مصیبتها برای این است که آن حقی را که خداوند به وسیله پیغمبر صلی الله علیه و آله به امیرالمؤمنین علیه السلام و یازده امام بعد از او داده باید به دست آنان برسد. یعنی حق ولایت - که امر خدا است - غصب گردید و عالم در دست دشمنان قرار گرفت. باید عالم به فرمان خدا به دست امام آن زمان برگردد تا احکام دین خداوند به وسیله صاحب دین جاری گردد و کتاب خداوند حاکم گردد و دشمنان و منافقان از صحنه گیتی برداشته شوند.

دشمنان نگذاشتند که امام حسین علیه السلام یا ائمه علیهم السلام دیگر این حق خودشان را مالک گردند و آنان را کشتند و به ناحق شهید کردند و این ناله و آه تا زمان برگشتن حق ادامه دارد. یعنی تا زمانی که امام زمان علیه السلام ظهور فرماید و ظالمان رسوا شدند.

آری، در قیامت هم نیز ظاهر می گردد که دشمنان چه کردند و حق خواهی، خواهد شد. چنان که در روایات آمده که هم در زمان حضرت امام زمان ارواحنا فداء و هم در قیامت حق خواهی خواهد شد.

پاسخ سؤال دوم:

باید کوشش کنیم که این حق به دست امام زمانمان برگردد، اگر تولی کامل شود، یعنی دوستی امام زمان علیه السلام و ولایتش را واجب بدانیم و او را صاحب عالم بدانیم و دشمنانش را دشمن خدا بدانیم و از آنان بی زار باشیم.

انتظار آن را داریم که او بیاید و آن حق و برنامه‌ای را که خداوند برای آنان قرار داده به آنان برگردد.

همانگونه این چنین خواهد شد و آن حضرت عالم را پر از عدل و داد خواهد نمود. در این مسیر باید کوشش نمود. اول این که به درگاه خداوند دست به دعا بر داریم و از او فرج مقدس امام زمان علیه السلام را طلب کنیم، همچنان که امام صادق علیه السلام می‌فرماید:

... فلما طال على بني إسرائيل العذاب ضجّوا وبكوا إلى الله
أربعين صباحاً فأوحى الله إلى موسى و هارون يخلصهم من
فرعون فحطّ عنهم سبعين ومائة سنة.

قال: فقال أبو عبدالله علیه السلام: هكذا أنتم، لوفعلتم لفرج الله عنا
فأما إذا لم تكونوا فإنّ الأمر ينتهي إلى منتهاه.^۱

... زمانی که عذاب بر بنی اسرائیل طولانی شد، چهل روز به درگاه خداوند ضجه و گریه کردند، خداوند متعال بر حضرت موسی و هارون وحی فرمود که بنی اسرائیل را از دست فرعون خلاص کنند، و عذابی که بنا بود صد و هفتاد سال دیگر برداشته شود، از آنها برداشت.

امام صادق علیه السلام در ادامه فرمود:

همچنین شما اگر این عمل را انجام دهید خداوند فرج ما را می‌رساند، و اگر انجام ندادید این امر به نهایت خود می‌رسد.

پس منتظران عزیز، باید برای این امر مقدس همت کنند و با هم با

۱. تفسیر عیاشی: ۱۵۵/۲.

مهربانی در مجالس دعا، گرد هم آمده مانند بنی اسرائیل که برای پیغمبر خود دعا نمودند، برای فرج امام زمان خود دعا نمایند.
و دیگر این که خودمان و دیگران را به حب و عشق حضرت دعوت کرده و دوستی و مهر او را در دل شکوفا کرده و دوستانش را زیاد کنیم و حتی الامکان از کردارهای شایسته به قصد فرجش دست برداریم و از دشمنانش بی زاری بجوییم، و دشمنان ائمه را به مردم معرفی کنیم و رفتار و کردار دشمنان را که ظلم نمودند به دیگران برسانیم تا دیگران هم نسبت به دشمنان اهل بیت بیزاری بجویند.

اکنون به فراز دیگر زیارت گوش جان می دهیم:

وَ أَهْلُهُ لِأَهْلِكَ وَقَاءَ، فَلَيْنَ أَخْرَجْتَنِي الدُّهُورُ، وَ عَاقَنِي عَنْ
نَصْرِكَ الْمَقْدُورُ، وَ لَمْ أَكُنْ لِمَنْ حَارَبَكَ مُحَارِباً، وَ لِمَنْ نَصَبَ
لَكَ الْعَدَاوَةَ مُنَاصِباً، فَلَأَنْدُبَنَّكَ صَبَاحاً وَ مَسَاءً، وَ لِأَبْكِيَنَّ
لَكَ بَدَلَ الدَّمُوعِ دَمًا.

حَسْرَةً عَلَيْكَ وَ تَأْسُفًا عَلَيَّ مَا دَهَاكَ.^۱

و خانواده‌اش را به حفظ و نگهداری خانواده‌ات می‌گماشت.
پس اگر روزگار مرا از زمان تو دور داشته،
و مقدرات مرا از یاریت به تأخیر انداخته،
و نبودم که با جنگجویانی که به جنگ تو آمدند بجنگم. و با دشمنانت
بستیزیم.

لیکن هر صبح و شام بر تو ناله و زاری می‌کنم.

و به جای اشک برایت خون می‌گیریم.
از حسرتی که بر تو می‌خورم و تأسفی که بر رنج تو دارم.

تأسف بر تأخیر یاری حضرت سیدالشهداء علیه السلام

قطب عالم امکان حضرت بقیة الله الأعظم صلوات الله علیه می‌فرماید:
حتی خانواده‌ام را برای حفظ و نگهداری خانواده‌ات می‌گماشتم.
ما در زمان سیدالشهداء علیه السلام نبودیم که او را یاری نماییم.

آیا ما برای تأخیر زمان که نتوانستیم او را یار کنیم حزن اندوه داریم؟
آیا بر ما سخت هست آن زمان را درک نکرده‌ایم و نتوانسته‌ایم با
دشمنان امام حسین علیه السلام محاربه نماییم.

آیا سوز و آه داریم که چرا نتوانستیم فرزندان پیغمبر خدا صلوات الله علیه را
یاری نماییم و در آن میدان داغ کربلا برای مولای تشنه و گرسنه خود
طعامی یا آبی آماده نماییم؟

آیا سوز و آه و حسرت آن زمان را داریم که ای کاش می‌بودیم و از
حریم او دفاع می‌نمودیم؟

آیا بر ما سخت می‌گذرد که چرا نتوانستیم مولایمان حضرت
سیدالشهداء علیه السلام را زیارت نموده و به استغاثه او در روز عاشورا موقعی
که تنها بود جواب دهیم؟

حال که نبودیم و نتوانستیم از خود سؤال می‌کنیم که چقدر با عمل
او یاری می‌نماییم؟ چقدر با اشک چشم او را یاری می‌نماییم؟ چقدر

از مال و جان را حاضریم فدای او نماییم. و حال که نبودیم چقدر فرزند عزیزش حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف را که او امام زمان ماست و مانند جدّ بزرگوارش باید یاری شود یاری نماییم؟ چقدر مردم را به یاری او تشویق می‌نماییم؟ چقدر التماس و دعا برای فرج او داریم؟ چقدر اشک می‌ریزیم و از خداوند فرا رسیدن ظهور باهرالنور را طلب می‌نماییم؟

چقدر قضیه کربلای حضرت سیدالشهداء علیه السلام را باید اهمیت داد؟ باید آه و سوز مولایمان را نظاره کنیم که از نبودش در کربلا چه تأسفی می‌خورد ما نیز باید متأسف باشیم که چرا نتوانستیم امام حسین علیه السلام را یاری کنیم.

در ضمن باید آمادگی ولایتی را داشته و تقوی الهی را پیشه کنیم که بتوانیم در رکاب امام زمانمان او را یاری نماییم و از امام زمانمان غافل نشویم.

حال حضرت چنان منقلب است که می‌فرماید: جدّ بزرگوار! نبودم تو را یاری کنم، حال که نبودم نه یک روز و نه دو روز، بلکه هر روز و شب بر تو ناله می‌زنم، و اگر موقع گریه، اشک چشمم تمام شد برای خون می‌گیریم. یعنی به یک قطره و دو قطره اکتفا نمی‌کنم و دائم برای تو می‌گیریم.

زیرا این واقعه خیلی پیش امام زمان علیه السلام مهم و سخت می‌باشد، نباید آن را ساده بگیریم. از این فرمایشات مولایمان چه می‌یابیم؟ آیا آن چنانکه حضرت ولّی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف خطاب به جدّ اطهرش

روی نموده: که ای جد بزرگوار! اگر در صحرای کربلا بودم؛ خانواده‌ام را به حفظ و نگهداری خانوادت می‌گماردم، ما چنین آمادگی و احساس مسئولیت می‌نماییم که همیشه باید خودمان و خانواده‌هایمان را برای یاری امام زمان علیه السلام آماده نماییم که در هر شرایط حضرت ولی عصر ارواحنا فداء را حمایت نموده و موجبات رضایت حضرتش را فراهم نماییم؟

آیا ما از آنچه برای یاری او از دستمان رفته است، تأسف می‌خوریم؟!؟

آیا اگر کسی با زبان، قلم، شمشیر و هر نوع دیگر با امام زمان مبارزه نماید در مقابل او رگ غیرت و مردانگی، به جوش می‌آید و از حضرتش دفاع می‌نماییم و حضرتش را از غربت زخم زبان‌ها و قلم‌ها، قدم‌ها و ضربه‌ها نجات می‌دهیم، یا این که بی تفاوت می‌مانیم و هر که هر چه دارد بر سر او بزند و او را اذیت و آزار دهد؟!؟

آیا آن چنانکه حضرتش بر جد مظلومش حضرت سیدالشهداء علیه السلام گریه و ناله دارد، ما نیز بر امام زمان که سالهای سال در میان دریای غریبی و غیبت به سر می‌برد برای او ناله و گریه داریم؟!؟ و قضیه‌های تنهایی او ما را اذیت می‌کند؛ و انتظار و آرزوی فرجش را داریم؟

پس باید از تأسی بر امام زمان خود که گریه را خیلی مهم می‌داند و بر حضرت سیدالشهداء علیه السلام گریه و ناله دارد غافل نباشیم و به هر طوری که می‌شود اسباب خوشحالی و رضایت حضرتش را فراهم نماییم و مسئله گریه بر امام حسین علیه السلام را با عظمت بدانیم.

اکنون به حدیث حضرت امام صادق علیه السلام که بیانگر اهمیت و فضیلت گریه نمودن و گریانیدن دیگران برای حضرت اباعبدالله علیه السلام است گوش جان می‌سپاریم:

أبي عُمارة المُشيد، عن أبي عبد الله علیه السلام «قال: قال لي: يا با عُمارة أنشدني في الحسين علیه السلام، قال: فأنشدته فبكي، ثم أنشدته فبكي، ثم أنشدته فبكي، قال: فوالله ما زلت أنشده و يبكي حتى سمعت البكاء من الدار، فقال لي: يا أبا عُمارة من أنشد في الحسين علیه السلام شعراً فأبكي خمسين فله الجنة، و من أنشد في الحسين علیه السلام شعراً فأبكي أربعين فله الجنة، و من أنشد في الحسين علیه السلام شعراً فأبكي ثلاثين فله الجنة، و من أنشد في الحسين علیه السلام شعراً فأبكي عشرين فله الجنة، و من أنشد في الحسين علیه السلام شعراً فأبكي عشرة فله الجنة، و من أنشد في الحسين علیه السلام شعراً فأبكي واحداً فله الجنة، و من أنشد في الحسين علیه السلام شعراً فبكي فله الجنة»^۱.

ابی عماره المنشد، از حضرت ابی عبدالله علیه السلام نقل کرده، نموده که:

حضرت (امام صادق علیه السلام) به من فرمودند:

ای ابوعمارہ شعری در مرثیه حسین علیه السلام برایم بخوان.

ابوعمارہ گوید:

برای آن حضرت شعر خواندم پس آن حضرت گریست سپس خواندم

باز آن جناب گریه کرده و بعد از آن باز خوانم و آن حضرت گریستند.
 ابو عماره می گوید: به خدا قسم پیوسته شعر می خواندم و آن جناب
 گریه می کردند تا جائی که صدای گریه از منزل و خانه بگوשמ رسید،
 پس آن حضرت به من فرمودند:

ای ابو عماره کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری بخواند سپس
 پنجاه نفر را بگریاند بهشت برای او است.

و کسی که در مرثیه حسین علیه السلام شعری خوانده و چهل نفر را بگریاند
 بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و سی نفر را بگریاند
 بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و بیست نفر را
 بگریاند بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و ده نفر را بگریاند
 بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و خودش بگرید
 بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و یک نفر را بگریاند
 بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و به هیئت گریه کن
 در آورد بهشت برای او است.

در فراز دیگر زیارت شریفه می خوانیم:

و تَلَهْفًا حَتَّى أَمُوتَ بِلَوْعَةِ الْمُضَابِ وَ غُصَّةِ الْإِكْتِيَابِ. أَشْهَدُ
 أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ

نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْعُدْوَانِ وَأَطَعْتَ اللَّهَ وَمَا عَصَيْتَهُ وَ
تَمَسَّكَتَ بِهِ وَبِحَبْلِهِ فَأَرْضَيْتَهُ وَخَشَيْتَهُ.^۱

و در سوز و گداز می مانم تا زمانی که از این مصیبت و غصه و اندوه
بمیرم. گواهی می دهم که تو نماز را بر پا داشتی.

زکات را پرداختی و به معروف و نیکی فرمان دادی.

و از بدی ها و ستمکاری باز داشتی و از خدا فرمان بردی و نافرمانی
نکردی.

و به خدا و ریسمان او چنگ زدی.

تا آنکه او را از خود راضی کردی.

به راستی این چه دردی است که مولای ما این چنین با حرارت و آه
می سوزد و ناله می زند؟

این بیان اهمیت قضیه را برای کسانی که به این قضیه اهمیت
نمی دهند یا کم اهمیت می دهند می رساند.

تا کی باید برای مصایب گریست؟

این اظهار تأسف و حسرتی که حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه
الشریف می فرماید قلب و جگر را پاره پاره می کند و اگر کمی دقت کنیم؛
می بینیم که مولا می فرماید در این مصیبت تأمل می نمایم یعنی از آن
زود نمی گذرم و در آن می مانم تا آنکه جان دهم.

با این بیان جواب آنان را که می گویند: یک یا چند روز مصیبت و

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

روضه یا عرض ارادت کافی است - احیاناً غافل یا عامد هستند - داده می شود. به هر حال، ما بر عقیده چنین امامی هستیم که باید تا زنده هستیم در مصیبت امام خود مصیبت زده باشیم. چرا که امام ما حضرت ولی عصر علیه السلام چنین می فرماید. و آن کسی که این مصیبت عظیم حضرت سید الشهداء علیه السلام را کوچک دانسته و می داند و به یک روز و دو روز اکتفا می کند، یا اهمیّت نمی دهد یا برای آن دردی حس نمی کند، تجاهل می کند یا در جهل مانده، زیرا رفتار و گفتار حضرت امام زمان ارواحنا فداء ما، غیر از این است.

بدان جهت که حضرت امام زمان علیه السلام چنین سوز و آهی دارد آن سان که فرمایش آن بزرگوار را مشاهده کردید که حضرتش خطاب به جد بزرگوارش نموده و می گوید: تو نماز را بر پاداشتی و زکات را پرداختی و نیکی را رواج داده و فرمان دادی و خداوند را راضی نمودی.

خلاصه، باید رفتار و کردار و خواست و روش حضرت ولی عصر امام زمان صلوات الله علیه را پیشه نماییم و ببینیم که در پایداری از حریم ولایت و امامت چگونه استقامت می ورزد و به ما می آموزد. و این روش برای همه حجّت و دلیل می باشد. و چراغ روشن هدایت است. چون مسئله ولایت اهل بیت علیهم السلام چیزی نیست که کهنه شود. بلکه این ولایت هم در دنیا و هم در آخرت، مستدام می باشد، بلکه تمام پیغمبران در دنیا و آخرت به وسیله ائمه علیهم السلام و شفاعت و زیارت قبور آنان تقرّب می جویند و به درگاه خداوند التماس می کنند که به زیارت

قبر امام حسین علیه السلام بیایند.

اسحاق ابن عمار: می گوید: از امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمود:

ليس نبي في السماوات أو الأرض إلا يسألون الله تعالى أن
يأذن لهم في زيارة الحسين علیه السلام ففوج ينزل و فوج يصعد.^۱

هیچ پیغمبری در آسمانها و زمین نیست مگر آنکه از خداوند متعال درخواست دارند که به ایشان اذن داده شود تا حضرت حسین ابن علی علیه السلام را زیارت کنند، پس فوجی از آسمان نازل شده و به زیارت آن جناب رفته و فوجی پس از زیارت به آسمان می روند.

در فراز دیگر زیارت شریف ناحیه مقدسه می خوانیم:

وَ رَأَيْتَهُ وَ اسْتَجَبْتَهُ وَ سَنَنْتَ السُّنَنَ وَ أَطَقْتَ الْفِتْنَ وَ دَعَوْتَ
إِلَى الرَّشَادِ، وَ أَوْضَحْتَ سُبُلَ السَّدَادِ، وَ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ
الْجِهَادِ. وَ كُنْتَ لِلَّهِ طَائِعاً وَ لِحَدِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ
تَابِعاً.^۲

در حالی که از او (خدا) ترس داشتی و مراقب و مواظب او بودی.

و او را پاسخ دادی و به سنتها و مستحبات عمل کردی.

و فتنه ها را خاموش نمودی.

و به سوی رشد و تکامل فرا خواندی.

و راههای استوار را آشکار ساختی.

آن گونه که حق جهاد و تلاش بود انجام دادی.

۱. کامل الزیارات: ۳۶۴، الباب الثامن و الثلاثون.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

و تو فرمانبردار نیک برای خداوند بودی .
و از جدت حضرت محمد - که درود خدا بر او و آل او باد - پیروی
می کردی .

اطاعت از معصوم علیه السلام

در اینجا از فرمایش حضرت صاحب و مولایمان الهام می گیریم که
باید با اطاعت از امام معصوم خود و تقوای الهی را پیشه کنیم و از
خداوند ترس داشته باشیم . مراقب و مواظب اعمال و رفتار و کردار
خود باشیم ، به سنت های خداوند احترام بگذاریم .

و با نفس خود در محاسبه باشیم که در امور دین چقدر مراقبت
می نماییم و آیا به ندای الهی جواب می دهیم ؟

و آیاه احکام الهی احترام گذارده و به ندای حضرت ولی عصر عجل
الله تعالی فرجه الشریف پاسخ مثبت می دهیم و در خاموش کردن فتنه ها و
آشوبها و آتش فساد کوشش می نماییم و در دعوت به حق سعی و
کوشش داریم تا اینکه حقیقت را واضح و آشکار نماییم ، و خواست
قرآن را بر خواست غیر حق یاری نماییم ، و با باطل در مجاهده باشیم و
در طاعت حضرت پروردگار کوشش کنیم و در تبعیت از محمد و آل
محمد علیهم السلام قدرت و قوت را به کار ببریم .

آری ، بهترین تقوی و مراقبت و لبیک به ندای حق این است که رضایت
مولایمان حضرت ولی عصر علیه السلام را حاصل نماییم و به ناله غریبی او
جواب داده و او را یاری کنیم ، چون اگر او را یار کنیم و منتظر ظهور و
فرج حضرتش باشیم در واقع به فرازهای زیارت عمل نموده ایم .

یاری امام عصر علیه السلام عجل الله تعالی فرجه الشریف یعنی یاری سنت پیغمبر و خاموش نمودن آتش فتنه در جهان.

یاری امام عصر علیه السلام یعنی ارشاد نمودن به حق و آشکار شدن راه و روش الهی.

یاری امام زمان، یعنی یاری قرآن و دین و مجاهده با کفار و مخالفین، زیرا به دست با قدرت حضرتش تمام فتنه‌ها و باطل بر چیده می‌شود و عدالت آشکار می‌گردد.

از فرازهای زیارت شریفه الهام می‌گیریم که باید به سوی مولایمان حضرت ولی عصر علیه السلام رفته و او را تنها نگذاریم، زیرا یاری کردن او یعنی یاری نمودن حق.

حضرت سیدالشهداء علیه السلام با تمام وجود از دین حفاظت و حراست فرمودند و فتنه‌ها را با ریختن خون خود خاموش کردند. و راه مستقیم را استوار نموده، و دین را به مردم آموختند و به حق جهاد و تلاش نمودند و از خدا فرمانبرداری نمودند.

امام زمان علیه السلام نیز بر پاسخ دادن امام حسین علیه السلام به ندای حق گواهی می‌دهد. که تکلیف الهی را حضرتش به طور کامل عمل، نمود تا به شهادت رسید.

جداً چقدر برای حضرت صاحب الأمر علیه السلام عجل الله تعالی فرجه الشریف سخت است که چنین مصیبتی را دربارهٔ جد بزرگوار خود مشاهده می‌فرماید؟! زیرا کسی که با تقوای الهی وارد میدان کربلا شد، و به تمام معنا خداوند را عبادت نمود و تسلیم امر خدا و دلسوز مردم است و

برای نجات مردم پا به میدان گذارد، مردم با سخت‌ترین وجه با او بر خورد کردند و حتی آب را بر وی بستند و اهل و عیال او را در سخت‌ترین شرایط قرار داده و حتی به طفل شیر خوار او آب ندادند به چه گناهی و برای چه با کسی که هم فرمانبردار خداوند و هم دل سوز خلق خدا بود، چنین برخورد کردند حتی اهل و عیال او را به اسارت بردند؟

... حضرت زینب علیها السلام فرمود:

پدرم امیرالمؤمنین علیه السلام به من فرمود:

دخترم! گویا می‌بینم که تو و دختران اهل تو در این شهر به صورت اسیران در آمده‌ی خوار و منکوب می‌گردید هر لحظه هراس دارید که شما را مردم بربایند بر شما باد صبر و شکیبائی...^۱

آیا تا کنون فکر می‌کردیم که وجود مقدس امام زمان علیه السلام در این وقایع چه می‌کشد که چنین مظلومانه و بی‌گناه اهل بیت علیهم السلام را اذیت و آزار دادند و با دین خدا چنین رفتار نمودند؟
در فراز دیگری می‌خوانیم:

وَ لِقَوْلِ أَيْبِكَ سَامِعاً، وَ إِلَيَّ وَصِيَّةَ أَخِيكَ مُسَارِعاً، وَ لِعِنَادِ
الدِّينِ زَافِعاً، وَ لِلطُّغْيَانِ قَامِعاً، وَ لِلطُّغَاةِ مُقَارِعاً، وَ لِلأُمَّةِ
نَاصِحاً، وَ فِي غَمْرَاتِ المَوْتِ سَابِحاً، وَ لِلْفُسَاقِ مُكَافِحاً.^۲

۱. ترجمه کامل زیارات: ۸۰۷.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

و به گفتار پدرت گوش فرا می دادی .
و برای انجام وصیت برادرت شتاب می نمودی .
ستونهای دین را بالا بردی و سرکشی را در هم کوبیدی و طغیا نگران
را نابود کردی .
و برای امت اسلام خیرخواهی می کردی .
و در سكرات مرگ شناور بودی .
و فاسقان را به مبارزه می طلبیدی .

آثار شهادت آقا امام حسین علیه السلام

در اینجا حضرت بقیة الله الأعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف با دلی سوخته
و سینه‌ای - که از مصیبت‌هایی اجداد طاهرین او و مصیبت حضرت
سیدالشهداء علیه السلام داغ دار، و پر از غم و اندوه است - خطاب به جدّ
بزرگوارش نموده که: ای جدّ بزرگوار فرمایش و گفتار
امیرالمؤمنین علیه السلام و وصیّت‌های حضرت امام حسن علیه السلام را شنیده و به
دنبال آن، با سرعت عملی نمودی . در نتیجه استوانه‌های دین را بالا
بردی و آنان که طغیان نمودند و بر علیه دین الهی بلند شدند کوبیده و
نابود کردی .

آری، حضرت سیدالشهداء علیه السلام برای تمام مردم مسلمان
خیرخواهی و دل سوزی می نمود. و با آنکه تمام اهل و عیالش در
معرض دشمنان قرار گرفتند و خیمه‌هایش را به آتش کشیدند و
فرزندان بزرگوارش حضرت علی اکبر علیه السلام و حضرت علی اصغر علیه السلام
طفل شیر خوارش و برادران بزرگوارش و علمدار و امیر لشکر و سقای

خیمه‌ها و حامی حریمش حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام و عزیزان بنی هاشم و اصحاب با وفایش را به شهادت رسانیدند و تمام اهل عیالش در بیابان کربلا سرگردان نمودند و خواهر بزرگوارش در میان آن گرگ‌های بیابان گرفتار شد.

ولی حضرتش با شهامت و شجاعت کامل و محکم و استوار از حریم ولایت و دین دفاع نمود تا جایی که دشمنان ملعون، خون پاکش را به ناحق بر زمین ریختند و حتی موقع شهادت به او آب هم ندادند و با غربت بی حد و مظلومیت تمام او را به شهادت رسانیدند و حضرتش به قیمت تشنگی خود و اهل و عیال و به اسارت بردن آل و اهلس و شهادت اولاد و اهل و اصحاب و انصارش دین را به پاداشت و آنچه که داشت همه را در راه خداوند داد که فاسقان و فاجران را در هم بشکند و دست کافران بی دین را قطع نمایند و دین الهی را به مردم برسانند.

در همین زیارت ناحیه آمده که آنقدر امام حسین علیه السلام روز عاشورا مصیبت و گرفتاری بر او روی آورد که آن گرفتاریها او را از اهل بیتش علیهم السلام، مشغولش نموده بود. یعنی امان نمی‌دادند که امام حسین علیه السلام به اهل بیتش علیهم السلام رسیدگی کند، از آنان دلجوئی نماید، بقدری بلا و مصیبت و ظلم ظالمین بر او رو آورده و حضرتش را آزار می‌داد که مهلت برگشتن به خیمه‌گاه را از حضرتش سلب می‌نمود.

خلاصه، با این زحمات که دین به اینجا رسیده نباید غافل بود که اکنون مادر زمان فرزندان بزرگوارش حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف زندگی می‌کنیم بایستی بکوشیم که حضرتش را یاری نموده و تکلیف

خود را نسبت به آن حضرت انجام دهیم و از یاری او دست برداریم. سزاوار است با دقت تمام به فرمایش مولایمان امام زمان توجه نموده و در شنوایی فرمایش ائمه علیهم السلام تیز گوش باشیم و با هوشیاری او امر آنان را به سرعت تمام انجام دهیم و برای برافراشته شدن پرچم دین پایداری کنیم، دست ستمگران و طاغیان را قلع نماییم و سرکشان لجوج را درهم بکوبیم و برای مردم خیر خواهی نماییم که آنان به حضرت مولای خود امام زمان علیه السلام توجه نمایند و برای هرچه زودتر بر چیده شدن بساط ظلم، کفر و نفاق به دست حضرتش در عالم فعالیت کنند.

آری، باید از دعا و کوشش در رضایت حضرتش دست برداریم و او را قانع کفار بطور کامل بدانیم.

باید تمامی توانیم دردها، غم‌ها و غصه‌های آن بزرگوار را درک نموده و به دیگران بگوییم و برسانیم و خودمان و دیگران فعالیت داشته باشیم تا این غم‌ها را رفع بنماییم و باید بدانیم که رفع هم و غم آن حضرت با تشریف فرمائیش بر طرف می‌گردد، نباید از انجام اعمالی که باعث تعجیل فرج او می‌شود غفلت ورزیم. یعنی با دعانمودن و دیگران را به این مسئله متوجه کردن و امید به تشریف فرمائی ظهور او داشتن، از خداوند بخواهیم که زمین را به وسیله او از عدل و داد پرگرداند.

ویژگی‌های آقا امام حسین علیه السلام
و جواب نامه اهل کوفه

نگاهی به ویژگی‌های مولایمان امام حسین علیه السلام

حضرت در فرازی دیگر می‌فرماید:

وَ بِحُجَجِ اللَّهِ قَائِمًا، وَ لِلْإِسْلَامِ وَ الْمُسْلِمِينَ رَاحِمًا وَ لِالْحَقِّ نَاصِرًا، وَ عِنْدَ الْبَلَاءِ صَابِرًا، وَ لِلدِّينِ كَالِيًّا، وَ عَنِ حَوْزَتِهِ مُرَامِيًّا تَحُوطُ الْهُدَى، وَ تَنْصُرُهُ، وَ تَبْسُطُ الْعَدْلَ، وَ تَنْشُرُهُ وَ تَنْصُرُ الدِّينَ، وَ تُظْهِرُهُ، وَ تَكْفُ الْعَايِثَ وَ تَزْجُرُهُ،^۱

و حجت‌های الهی را بر پا نمودی.

و برای اسلام و مسلمانان مهربان و رحم‌کننده و یار حق بودی.

و در بلاها و گرفتارگی‌ها شکیبا و برای دین نگهبان و از مجموعه دینی دفاع‌کننده بودی.

نگاهدار هدایت و یاری‌کننده آن و گستراننده عدل و نشردهنده آن و یاری‌کننده دین و آشکارکننده آن هستی.

و بازیچه شمارنده دین را از کارش باز داشته و او را منع نمودی.

قربان دردهای دلت ای مولا ای صاحب‌الزمان و ای مولایی که دل شما پر از خون است!

در این فرازها حضرتش می‌فرماید: امام حسین علیه السلام مسلمانان را مورد رحمت خود قرار داده و مهربانی حضرتش متوجه اسلام عزیز و مسلمانان بود.

حضرت سیدالشهداء علیه السلام از دین حمایت، و برای مسلمانان

دلسوزی می نمود و می خواست شقاوت و بدبختی از آنان دفع کند .
هر چند که کرب و بلاها به او هجوم آوردند . و هر چند او را اذیت و آزار دادند .

درس وفاداری

ما باید از این روش بیاموزیم که هر چند در راه دین گرفتاری و سختی بکشیم ارزش دارد ، نباید گرفتاری ، فقر ، اذیت و آزار دیگران ما را از یاری دین و دنباله روی از امام زمانمان باز دارد . زیرا وقتی حضرت سیدالشهداء علیه السلام - که علوم همه عالم نزد اوست و تمام و کمال عقل به دست با قدرت اوست - چنین روشی دارد ما که از محبتین آن بزرگوار هستیم حتماً باید به دین اسلام و امام زمان علیه السلام وفادار باشیم ، زیرا که ما وظیفه داریم راه هدایتی را که حضرت سیدالشهداء علیه السلام برای همه نگهداری نمود ، حافظ باشیم . یعنی اگر آن حضرت در برابر ستمگران نمی ایستاد هدایت گم می شد و از بین می رفت و راه دین معلوم نبود .

آن بزرگوار کسانی را که بآیین خداوند بازی می کردند از کارشان باز داشته و با منکرات مبارزه نموده و معروف را آشکار ساخت .

بنابراین ، امام حسین علیه السلام سعادت و عزت تمام را برای مسلمانان و اسلام آورده .

آیا آن مهربانی و رحمتی که حضرتش در کربلا به ظهور آورد و در این راه متحمل آن چنان محرومیت و مظلومیت شد صاحبان فهم و شعور و کمال را در حیرت نمی گذارد و آنان را متحیر خود نمی کند ؟

و آیا وقتی مردم که کوفه از او دعوت نمودند حضرتش برای هدایت و یاری آنان جواب مثبت عنایت نفرمودند؟ پس چه جوابی بعد از اتمام حجّت، برای دشمنان باقی می ماند؟ اکنون به فرمایش حضرت اباعبدالله الحسین علیه السلام که در جواب نامه مردم کوفه نامه فرمود گوش جان می دهیم:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، مِنَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ إِلَى الْمَلَائِكَةِ
الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ.

أَمَّا بَعْدُ، فَإِنَّ هَانِئًا وَ سَعِيدًا قَدَّمَا عَلَيَّ بِكُتُبِكُمْ وَ كَانَا آخِرَ مَنْ
قَدِمَ عَلَيَّ مِنْ رُسُلِكُمْ وَ قَدْ فَهِمْتُ كُلَّ الَّذِي اقْتَصَصْتُمْ وَ ذَكَرْتُمْ
وَ مَقَالَةَ جُلُكُمُ أَنَّهُ لَيْسَ عَلَيْنَا إِمَامٌ، فَأَقْبِلْ لَعَلَّ اللَّهَ أَنْ يَجْمَعَنَا
بِكَ عَلَى الْحَقِّ وَ الْهُدَى.

وَ أَنَا بَاعِثُ إِلَيْكُمْ أَخِي وَ ابْنَ عَمِّي وَ ثِقَتِي مِنْ أَهْلِ بَيْتِي مُسْلِمَ
بْنَ عَقِيلٍ، فَإِنْ كَتَبَ إِلَيَّ أَنَّهُ قَدْ اجْتَمَعَ رَأْيُ مَلَائِكِكُمْ وَ ذَوِي
الْحِجْبِي وَ الْفَضْلِ مِنْكُمْ، عَلَيَّ مِثْلَ مَا قَدَّمْتَ بِهِ رُسُلَكُمْ وَ قَرَأْتُ
فِي كُتُبِكُمْ، فَإِنِّي أَقْدِمُ إِلَيْكُمْ وَ شِيكًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى، فَلَعَمْرِي
مَا الْإِمَامُ إِلَّا الْحَاكِمُ بِالْكِتَابِ، الْقَائِمُ بِالْقِسْطِ، الدَّائِنُ بِدِينِ
الْحَقِّ، الْحَابِسُ نَفْسَهُ عَلَى ذَلِكَ لِلَّهِ وَ السَّلَامُ.^۱

به نام خداوند بخشنده مهربان از طرف حسین ابن علی به سوی مؤمنین و مسلمین، اما بعد، (عموم مسلمانان کوفه را خطاب می فرماید و مکشوف می دارد) که هانی بن هانی السبعی و سعید بن

۱. ناسخ التواریخ، احوالات امام حسین علیه السلام: ۳۶/۲.

عبدالله الحنفی، آخر کس بودند از فرستادگان شما و آنان رسیدند و نامه‌های شما را رسانیدند، و بر آنچه شما نوشته بودید مشرف و مطلع شدم و اینکه شما نگاشتید ما را امام و پیشوایی نیست، که بر طریق هدایت، دلالت کند دانستم. از برای صدق و کذب این معنی، برادر خود و پسر عم خود و معتمد خود و از اهل بیت خود مسلم بن عقیل را بسوی شما فرستادم. اگر آراء شما را متشتت ندید و کلمات شما را متفرق نیافت و عاقلان و فاضلان شما را با آنچه نگاشتید و رسول فرستادید، موافق و متفق دید و به سوی من نوشت، انشاء الله به زودی به سوی شما خواهم آمد.

قسم به جان خودم، امام نیست مگر کسی که حکم کننده با کتاب خدا باشد و قیام کننده به عدل باشد و بدین حق متدین باشد و خویشتن را در بند شریعت موقوف و محبوس دارد والسلام.

به چه جرمی با او مبارزه کردند و او را به شهادت رسانیدند؟ مگر این نبود که خود مردم از حضرتش دعوت نمودند؟
 آیا دیگر جایی برای ظلم نمود، ظالمان باقی ماند؟
 آیا در برابر این همه مهر و رحمت دشمنان چه کردند؟ آیا از صغیر و کبیر آنان گذشتند؟
 و آیا به کسی رحم کردند؟

دشمنان دیو صفت با کمال بی شرمی و بی حیایی حریم رسول خدا صلی الله علیه و آله را مورد تجاوز قرار داده و حرمتش را شکستند و به احدی رحم نکردند و از مهربانی و مظلومیت امام حسین علیه السلام سوء استفاده نمودند.

قلب ولی الله الأعظم شب و روز در این مصیبت گریان است. به امید روز انتقام، که حضرتش انتقام بگیرد، و دل همه آل الله را شاد نماید و همه مؤمنین را از غم و اندوه نجات دهد.

اکنون فرازی دیگر از زیارت شریفه را گوش جان می‌دهیم:

وَ تَأْخُذُ لِلدَّيْنِيِّ مِنَ الشَّرِيفِ، وَ تُسَاوِي فِي الْحُكْمِ بَيْنَ الْقَوِيِّ وَ الضَّعِيفِ.

كُنْتَ رَبِيعَ الْأَيْتَامِ، وَ عِصْمَةَ الْأَنْامِ، وَ عِزَّ الْإِسْلَامِ، وَ مَعْدِنَ الْأَحْكَامِ، وَ حَلِيفَ الْإِنْعَامِ، سَالِكاً طَرَائِقَ جَدِّكَ وَ أَبِيكَ، مُشَبَّهاً فِي الْوَصِيَّةِ لِأَخِيكَ.^۱

و حق زیر دستان را از ثروتمندان و اشراف می‌گرفتی.

و بین قوی و ضعیف به مساوات حکم می‌کردی.

تو بهار یتیمان، پناه‌گاه مردم، عزت اسلام، معدن احکام و هم پیمان بخشش و احسان بودی.

ره رو راه جد و پدرت بودی، همانند برادرت در وصیت پدرت بودی.

ویژگی‌های ممتاز

به طور مسلم، حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف که فرزند معصوم امام حسین علیه السلام است، دارای چنین صفات و خوبیها است و مانند جد غریبش امام حسین علیه السلام می‌باشد. ما باید سعی کنیم که عزت دین اسلام را به وسیله او طلب نماییم، همیشه در فکر تشریف فرمایی

و انتظار مقدم فرزندش حضرت مهدی علیه السلام بوده و از خداوند خواستار باشیم که آن حضرت تشریف بیاورد و دست پدری را بر سر مردم بکشد، همه را از سرگردانی نجات بخشد، یتیمان و عقب افتادگان از دین مبین اسلام و آنان که از واقعیت و سعادت و عزت عقب افتاده‌اند، یا ضعیف هستند و جهل و طغیان و ظالمان اجازه نداده و نمی‌دهد به سوی خداوند بیایند دست‌گیری نماید و چشمشان را روشن کند و از خدا بخواهیم که مساوات و عدل را به وسیله امام زمانمان در عالم برقرار کند، تا دیگر دست قوی و ظالم به خون و ناموس ضعیف و مظلوم دراز نشود و آنان اذیت نشوند.

زیرا امام زمان ارواحنا فداء تمام بدی‌ها و پستی‌های جامعه را بر طرف و خیرات و خوبی‌ها و صفا را در آن ساری و جاری می‌فرماید و موانع حق را بر می‌دارد. خداوند مهربان همه خیرها را برای ما به وسیله امام زمان علیه السلام آماده نموده، ولی باید ظهور آن بزرگوار را از خداوند متعال خواست تا منکرات را محو و معروف را آشکار و صفا، شفا و وفا را به تمام مردم برگرداند.

وجود مقدس حضرت سید الشهداء علیه السلام در میان اشخاص بین قوی و ضعیف به مساوات عمل می‌نمود. به ضعیفا و بی‌چارگان رسیدگی می‌کرد و دل آنان را شاد می‌نمود.

یتیمان را پناه می‌داد و برای مردم مسلمان مأوا و پناهگاه، برای اسلام عزت بود و نگذاشت اسلام را خوار نمایند و مسلمانان را ذلیل کنند و معدن علم پروردگار بود و جاهلان را بر سر جای خود

می‌نشانید، و امر به معروف و نهی از منکر می‌نمود.

همچنان که در موقع خودش، از مدینه حرکت نمود و در مقابل کافران و ستمکاران ایستان در آن موقع که شبانگاه بر سر قبر رسول خدای آمد و رکعتی چند نماز بگذاشت و چون از نماز فراغت یافت، به درگاه خداوند عرض نمود:

اللَّهُمَّ هَذَا قَبْرُ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ وَ أَنَا ابْنُ بِنْتِ نَبِيِّكَ وَ قَدْ حَضَرَ مِنَ الْأُمْرِ مَا قَدْ عَلِمْتَ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَحِبُّ الْمَعْرُوفَ وَ أَنْكِرُ الْمُنْكَرَ وَ أَنَا أَسْأَلُكَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَ الْإِكْرَامِ بِحَقِّ الْقَبْرِ وَ مَنْ فِيهِ إِلَّا اخْتَرْتَ لِي مَا هُوَ لَكَ رِضَى وَ لِرَسُولِكَ رِضَى.^۱

عرض کرد ای پروردگار من! اینک قبر پیغمبر تو محمد صلی الله علیه و آله است و من پسر پیغمبر تو ام؛ اکنون بکاری در افتاده‌ام که تو می‌دانی، ای بار خدای من! تو آگاهی که من دوست میدارم معروف را و دشمن میدارم منکر را و از تو می‌خواهم ای ذوالجلال و الاکرام؛ بحق این قبر و آنکس که اندرین قبر است، مرا برخوردار کن بدانچه تو خشنود میشوی و پیغمبر تو خشنود میگردد.

پس حضرت سیدالشهداء علیه السلام بر طبق فرمان الهی و دستور جد بزرگوارش عمل نموده و اجرای امر الهی را بر خود لازم دانست و حرکت نمود.

در فراز زیارت مشاهده نمودیم که آقا امام زمان علیه السلام به جد بزرگوار خود چنین می‌گوید که: تو رهرو جد بزرگوارت بودی، آنچه از طرف

امیرالمؤمنین علیه السلام به تو وصیت شده بود، عمل می نمودی.
پس نباید آنان که ضعیف هستند در جامعه خوار گردند و کسانی که
قوی هستند عزیز و به ظلم و جنایت ادامه دهند. امام زمان عجل الله تعالی
فرجه الشریف با چنین روشی مخالف است.

باید یتیمان پناه پیدا کنند، بالاترین یتیمی، یتیمی دینی است. یعنی
کسی که پدر روحانی و دین خود را از دست داده باشد و اگر کسی امام
زمان علیه السلام را - که پدر روحانی همه است - از دست بدهد بیچاره می شود.
باید سعی کنیم که از یتیمی نسبت به امام زمان نجات پیدا کنیم و
مأوای و پدر واقعی خود امام زمان صلوات الله علیه را پیدا کنیم و در زیر
سایه لطف آن بزرگوار زندگی را بگذرانیم، زیرا که حضرتش از بی
عدالتی در جامعه رنج می برد، و از ظلم و جنایت، مغموم و محزون
می شود. از گرسنه بودن یک عده و بی تفاوتی عده‌ای دیگر که سیر و بی
خیال هستند رنج می برد. از مشکل مسکن و منزل افراد رنج می برد. و
از مظلوم واقع شدن - مؤمنین که مانند پرندگانی کوچک در چنگال
بازهای وحشی گرفتار می شوند - رنج می برد.

زیرا دین جد بزرگوارش را زیر پا می بیند، دین پیغمبر صلی الله علیه و آله این
گونه نیست که مؤمن خوار و ذلیل و فاسق و فاجر عزیز گردد. بلکه دین
پیغمبر، حامی و مدافع مظلوم و محروم است.

حضرت ولی الله الأعظم ارواحنا فداء صحنه کربلائی جد بزرگوارش را
صحنه دفاع از همه مظلومیت‌ها و محرومیت‌ها می داند، بلکه دفاع از
اصل دین است.

این است که حضرتش در عزای جدّ بزرگوارش می‌گرید، زیرا امام حسین علیه السلام یک حقیقت محض و مظلومیت محض بود.

ویژگی‌های والای

در فراز دیگر در توصیف ویژگی‌های والای جدّ بزرگوارش می‌فرماید:

وَفِي الذِّمِّمِ، رَضِيَ الشِّيمِ، ظَاهِرَ الْكَرَمِ، مُتَهَجِّدًا فِي الظُّلَمِ،
قَوِيمَ الطَّرَائِقِ، كَرِيمَ الْخَلَائِقِ، عَظِيمَ السَّوَابِقِ،^۱
وفا کننده به عهدها و پیمانها، دوستدار خوبی، آشکار کننده.
بزرگواری‌ها.

کوشش کننده در عبادت به هنگام تاریکی.
دارنده روش‌های معتدل و استوار.
و اخلاق بزرگ منشی و بخشندگی هستی.
با پیشینه‌ای بزرگ و درخشان،

امام زمان علیه السلام در این فراز شریف زیارت، برخی از صفات والای و نیکوی حضرت سیدالشهداء علیه السلام را نام می‌برد و ضمن پیروی از دستورات ائمه علیهم السلام را به ما می‌آموزد که باید ما هم نسبت به عهد و لایت وفادار باشیم، همچنان که حضرت امام حسین علیه السلام به عهد الهی وفا نمود. ما هم باید دنباله رو و لایت امام زمان حضرت مهدی ارواحنا فدا که همان ولایت امام حسین علیه السلام است باشیم. حضرت سیدالشهداء علیه السلام

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

بزرگوار بودند، ولی بزرگواری را در میان همه آشکار نمود، در سخن گفتن نسبت به دوست و دشمن باید چگونه بود.

به عنوان مثال: کسانی که در کربلا راه را بر او بستند و نگذاشتند حضرتش از سرزمین کربلا بیرون رود، وقتی بعضی آنان در روز عاشورا توبه کردند (مانند حرّ بن یزید ریاحی) با آن همه مسائلی که امام حسین علیه السلام متحمّل می شود و گرفتاریهایی که می کشد حر را می پذیرد و حتی چنان نظر لطف به او می نماید نه تنها او را می بخشد. بلکه توفیق جان نثاری در مقدمش را پیدا می کند.

یا در روز عاشورا در موقع خطبه خواندن دشمنان به او ناسزا می گویند، حضرتش تحمّل نموده و مانند یک پدر مهربان با مردم سخن می گوید و موارد دیگر که حساب ندارد که چه بزرگواریهایی از حضرت ظاهر گردیده که ما طاقت و قدرت حساب کردن آن را نداریم چرا که بزرگواری او بی شمار است.

آقا امام زمان علیه السلام می فرماید که حضرت سید الشهداء علیه السلام در هنگام عبادت به تاریکی می رود و این خود درسی برای همه است که باید در شب با خداوند راز و نیاز نماییم و نجوای الهی داشته باشیم، خداوند بزرگ این گونه عبادت شود، مخصوصاً در آن دل شب در نمازهای شب چه خوب است به یاد حضرت ولی عصر حجة بن الحسن علیه السلام بوده و برای ظهور و فرجش دعا کنیم و از خداوند اخلاق و روش و منش و بخشندگی و طاعت او را بخواهیم که شیعیانی پارسا و پایدار و محکم و استوار برای امام زمان صلوات الله علیه باشیم و دست از حضرتش برنداریم.

بکوشیم تا در روش ما اعتدال باشد، نه جلو بیافتیم و نه از امام زمان عقب بمانیم و راه تقوای الهی را پیشه نموده و به حلال و حرام الهی اهمیت دهیم و از گناهان دوری کنیم، خداوند را بخوانیم تا از هوا و هوس‌های نفسانی دور شده و چنگ به ریسمان ائمه معصومین علیهم السلام زده و به حضرت امام حسین علیه السلام تاسی نماییم.

مطلب دیگر این که حضرتش که بر ما سوی الله احاطه دارند بلکه ما سوی الله به یمن او روزی می‌خورند. وقتی این حقیقت آشکار را چنین مورد ظلم و خیانت می‌بیند در حالی واقع می‌شود که به او درد و غم روی آورده، زیرا وقتی روشهای جدّ مظلومش را می‌بیند و پلیدی و پستی مردم را می‌بیند که با او چگونه رفتار کردند به غم و اندوه افتاده و امواج بزرگ غم‌ها به او هجوم می‌آورد و دل مبارکش می‌گیرد، و صدا و ناله بلند می‌کند و بر خون مبارک جدّ بزرگوارش و بدن قطعه قطعه و حریم هتک شده‌اش ناله سر داده و بی‌قراری می‌نماید، شب و روز می‌گرید.

به طور مسلم تا وقتی این حقیقت مظلوم شده، از مظلومیت بیرون نیاید دل مبارک امام زمان ارواحنا فداء آرام نمی‌گیرد. و این حقیقت در زمان ظهورش آشکار می‌گردد که در آن دوران ظالم محل خود را در آتش می‌یابند، و مؤمنین به بهشت محمد و آل محمد راه می‌یابند، و از ذلت نجات پیدا می‌کنند.

نژادی شریف

در فراز دیگر در توصیف جد بزرگوارش می فرماید:

شَرِيفَ النَّسَبِ، مُنِيفَ الْحَسَبِ، رَفِيعَ الرَّتَبِ، كَثِيرَ السَّمَانِقِبِ،
مَحْمُودَ الضَّرَائِبِ، جَزِيلَ الْمَوَاهِبِ، حَلِيمٌ رَشِيدٌ مُنِيبٌ، جَوَادٌ
عَلِيمٌ شَدِيدٌ، إِمَامٌ شَهِيدٌ، أَوْاهٌ مُنِيبٌ. حَبِيبٌ مَهِيبٌ.
كُنْتَ لِلرَّسُولِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَوَلَدِهِ وَوَلَدِهَا وَوَلَدِهَا
وَلِلْأُمَّةِ عَضُدًا.^۱

نژادی شریف، حَسَبی برتر،

درجاتی عالی و رفیع،

افتخاراتی فراوان، سرشت‌های ستوده،

و با موهبت‌ها و بخشش‌های بسیار بودی.

بردبار، کمال یافته، انابه کننده به سوی خدا،

بخشنده، دانا، قدرتمند، پیشوای شهید،

شیون کننده و انابه کننده، دوست با هیبت،

تو برای حضرت رسول - که درود خدا بر او و آل او باد - فرزند،

و برای قرآن پشتیبان، و برای امت، بازوئی توانا، و یاور بودی.

حضرت بقیة الله الأعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف در این فراز بر

ویژگی‌های دیگری از جد بزرگوارش اشاره می نماید، شناخت ما را

نسبت به آن حضرت افزایش می دهد.

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

بزرگواری حضرت سیدالشهداء علیه السلام در بین مردم آشکار بود. همه موهبت‌های حضرتش را دیده بودند و بر ماست که این اوصاف حضرتش را سر مشق زندگی قرار دهیم، به صفات بردباری و انابه و صفت‌های دیگر حضرتش توجه نماییم و از کم صبری و سستی دست برداشته، و طریق و سنت امام حسین علیه السلام را پیش گرفته و ادامه دهیم. آری، با توجه به تمام این فضایل و بزرگواری‌ها که حتی بسیاری مشاهده نمودند و چنین شخصیتی که به تمام معنا بزرگوار و حجّت خاص پروردگار بود، باز مردم از خدابی خبر دست از ظلم در حق او بر نداشتند.

حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف با این دردها چه حالی دارد. در صورتی که هنوز هم حق اهل بیت علیهم السلام در دست دشمنان مغضوب مانده و حضرتش در پس پرده غیبت مظلوم و محروم می‌باشد و قلب مبارکش در غم اجداد طاهرینش مغموم و محزون است.

مولای ما حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف، در این فراز، بخشندگی، اقتدار و شجاعت حضرت سیدالشهداء علیه السلام را یاد آور شده و از سیدالشهدایی و پیشوایی حضرتش سخن به میان می‌آورد.

وقتی به فرمایش ائمه علیهم السلام دقت نماییم و مکاتبات را که بین امام معصوم و مردم ردّ و بدل شده مشاهده نماییم می‌یابیم که این مردم با شناخت و علم به اینکه امام حسین علیه السلام فرزند پیغمبر صلی الله علیه و آله است او را کشتند و اینهمه ظلم و ستم کردند و او را آب ندادند.

اکنون به خطبه شیوای حضرت سیدالشهداء علیه السلام و جواب مردم کوفه

توجه نماییم که چگونه خود مردم اعتراف می نمایند که فرزند پیغمبر را می شناختند و با او مبارزه می نمودند، و این همه ظلم و ستم را بر امام حسین علیه السلام روا داشتند.

فَقَالَ: أَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْرِفُونَنِي؟ قَالُوا: نَعَمْ، أَنْتَ ابْنُ بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ وَ سِبْطُهُ، قَالَ: أَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّ أُمَّي فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ؟ قَالُوا: نَعَمْ، قَالَ: أَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّ أَبِي عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ؟ قَالُوا: نَعَمْ، قَالَ: أَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّ جَدَّتِي خَدِيجَةُ بِنْتُ خُوَيْلِدٍ أَوَّلُ نِسَاءِ هَذِهِ الْأُمَّةِ؟ قَالُوا: اللَّهُمَّ نَعَمْ، قَالَ: أَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّ سَيِّدَ الشُّهَدَاءِ حَمْزَةَ عَمُّ أَبِي قَالُوا اللَّهُمَّ نَعَمْ قَالَ فَأَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّ جَعْفَرَ (جَعْفَرًا) الطَّيَّارَ فِي الْجَنَّةِ عَمِّي قَالُوا اللَّهُمَّ نَعَمْ قَالَ فَأَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّ هَذَا سَيْفُ رَسُولِ اللَّهِ وَ أَنَا مُتَقَلِّدُهُ قَالُوا اللَّهُمَّ نَعَمْ قَالَ فَأَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّ هَذِهِ عِمَامَةُ رَسُولِ اللَّهِ أَنَا لَابِسُهَا قَالُوا اللَّهُمَّ نَعَمْ قَالَ فَأَنْشُدْكُمْ اللَّهَ هَلْ تَعْلَمُونَ أَنَّ عَلِيًّا كَانَ أَوْلَهُمْ إِسْلَامًا وَ أَعْلَمَهُمْ عِلْمًا وَ أَعْظَمَهُمْ حِلْمًا وَ أَنَّهُ وَلِيُّ كُلِّ مُؤْمِنٍ وَ مُؤْمِنَةٍ قَالُوا اللَّهُمَّ نَعَمْ قَالَ فَبِمَ تَسْتَحِلُّونَ دَمِي وَ أَبِي الْمَذَائِدُ عَنِ الْحَوْضِ غَدًا يَذُودُ عَنْهُ رِجَالًا كَمَا يَذَادُ الْبَعِيرُ الصَّادِرُ عَنِ الْمَاءِ وَ لِيَوَاءِ الْحَمْدِ فِي أَيِّ جَدِّي يَوْمَ الْقِيَمَةِ قَالُوا قَدْ عَلِمْنَا ذَلِكَ كُلَّهُ وَ نَحْنُ غَيْرُ تَارِكِيكَ حَتَّى تَذُوقَ الْمَوْتَ عَطْشًا.^۱

(امام حسین علیه السلام) فرمود: ای مردم! شما را سوگند می‌دهم به خدا، آیا مرا می‌شناسید؟ گفتند: چرا نمی‌شناسیم! تو پسر رسول خدا و سبط خدائی، پس در هر سؤالی ایشان را به خدا سوگند داد و همگان تصدیق کردند. فرمود: می‌دانید مادر من فاطمه دختر رسول خدا است؟ گفتند: می‌دانیم، فرمود: می‌دانید علی ابن ابی طالب پدر من است؟ گفتند: می‌دانیم، فرمود: می‌دانید جدۀ من خدیجه دختر خویلد است و او اول زنی است در این امت که اسلام آورد؟ گفتند: چنین است. فرمود: می‌دانید حمزۀ سیدالشهداء عم پدر من است؟ گفتند: جز این نیست، فرمود: می‌دانید جعفر طیار عم من است، گفتند: میدانیم، فرمود: می‌دانید، اینک شمشیر رسول خدا است من بمیان بر بسته‌ام؟ گفتند: می‌دانیم، فرمود: می‌دانید اینک عمامۀ رسول خدا است من بر سر دارم، گفتند: می‌شناسیم، فرمود: می‌دانید علی در اسلام از همگان سبقت دارد و در علم و حلم از همه فضیلت او برتر است و او است مولای هر مؤمن و هر مؤمنه؟ گفتند: جز این نیست، فرمود: پس چرا خون مرا مباح میدانید؟ و حال آنکه فردای قیامت پدر من مردم گنه کار را از حوض کوثر میراند، چنانکه شتران را از آبگاه رانند و لوای حمد در دست پدر من است، گفتند: ما بر این جمله دانائیم و با این همه تو را دست باز ندهیم، تا زمانی که با لب تشنه شربت مرگ بنوشی.

این ستمکاران با قدرت و قوّت اسلام و اقدار آن مبارزه نمودند، همچنان که آقا امام زمان علیه السلام می‌فرماید:

تو برای قرآن، پشتیبان بودی، یعنی اگر تو نبودی پشت قرآن شکسته می‌شد. بلکه قرآن را از بین می‌بردند. زیرا امام حسین علیه السلام برای

مسلمانان و اُمت قدرت قوی و یاور بود.

آری، همه وجود او خیر و سعادت و راحتی دنیا و بهشت آخرت و معرفت و کمال و بزرگی بود و همه - حتی مردم غیر مسلمان - می دانند که آن بزرگوار خیر و برکات الهی است و برای ما نعمت عظمای الهی است، نه تنها خود امام حسین علیه السلام بلکه مجالس روضه، قبر و بارگاه و خاک تربتش و پرچم و عَلَم عزاداری و غذای مجالسش همه شفا، رحمت، آرامش و آسایش می باشد. مسلمان و غیر مسلمان به وسیله مجالس روضه و عزاداری آن حضرت از امراض شفا و از خطرات نجات و از سرگردانی ها به مأوای خود رسیدند و می رسند. امام معصوم ما امام زمان علیه السلام با به شهادت رسیدن و مظلومیت و محرومیت جد بزرگوارش چه سوز و آهی دارد؟ آیا مصایب چنین شخصیت با عظمت فراموش شدنی است؟

کوشا در فرمانبرداری

حضرتش در فراز دیگری می فرماید:

وَ فِي الطَّاعَةِ مُجْتَهِدًا، خَافِظًا لِلْعَهْدِ وَالْمِيثَاقِ، نَاكِبًا عَنِ سُبُلِ
الْفُسَاقِ وَ بَادِلًا لِلْمَجْهُودِ طَوِيلَ الرُّكُوعِ وَالسُّجُودِ، زَاهِدًا فِي
الدُّنْيَا زُهْدَ الرَّاحِلِ عَنْهَا.^۱

و تو در فرمانبرداری از دستورات الهی کوشا، نگهبان و نگهدارنده پیمان و تعهد (عالم ذر).

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

گناره گیر، از راه مردمان فاسق و تبه کار،
و به کار برنده تمام سعی و کوشش خود بودی، تو دارای رکوع و سجود
طولانی بودی و نسبت به دنیا بی اعتنا و بی رغبت بودی، بی اعتنایی
که می‌خواهد آن را رها کند، و از آن کوچ کند.

در این فراز مولا و سید ما حضرت امام زمان علیه السلام فرمانبرداری به
دستور خداوند، و وفاکننده به عهد دینی خود با خداوند را به ما یاد آور
می‌شوند و تعلیم می‌فرمایند. از این فرازها الهام می‌گیریم که متعهد و
وفاکننده به دستورات الهی باشیم، با مردمان فاسق، فاجر و تبه کار
حسابمان را جدا نموده و کاری نداشته باشیم و از آنها کناره بگیریم.

بایستی از حضرت اباعبدالله الحسین علیه السلام سرمشق گرفته و از
حضرتش کوشش و به کار بردن تمام قدرت و قوت را برای یاری دین
آموخت و از عبادت خداوند دست برداشت و با اقتدا به مولا یمان به
درگاه خداوند عبادت و تهجد داشته باشیم.

مبادا دنیا ما را گول بزند بلکه باید نسبت به آن بی اعتنا باشیم اگر
کسی بخواهد راه خداوند را برود و به مولای خود برسد باید به این
دنیا بی ارزش اعتماد ننماید و به دنبال رضایت حضرت ولی عصر علیه السلام
- که در واقع رضایت خداوند است - باشد و او را از خود راضی نموده و
از او غافل نباشد، و منکر و معروف را از روش و گفتار حضرات ائمه
معصومین علیهم السلام - که تعلیم دهنده به بندگان می‌باشند - بیاموزد، و اعمال
آنها را سرمشق قرار داده و از آنچه دوری می‌نمودند دوری نماید. پس
ما باید مجاهدت و کوشش آنان را سرمشق قرار داده و پستی و

بلندی‌های روزگار ما را از حقیقت باز ندارد، و مشکلات سر راه، ما را از دین و تقوی باز ندارد.

بلکه همواره در برابر ضربه‌های روزگار استقامت محکم و استوار نموده و محبت به دنیای پست نداشته باشیم.

حضرت امام حسین علیه السلام به تمام احکام الهی احترام گذاشته و مطیع خاص پروردگار متعال بوده و کاملاً تسلیم خداوند بود. اینجا است که دل امام زمان علیه السلام می‌سوزد که چه شخصیتی را به ناحق به شهادت رسانیدند و خون پاکش را ریختند. و نه تنها او را یاری ننمودند، بلکه بر علیه او شمشیر کشیدند.

آری، بسیار بر امام زمان حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف سخت است که جد بزرگوارش که این گونه با تمام هستی خود در راه خداوند مجاهده نمود و جان و مال و اولاد خود را فدایی دین نمود. این چنین گرفتار نمودند. بدیهی است که او برای دنیا طمع نکرد فقط رضای خدا را می‌خواست و این مصیبت سوز و آه بر دل حضرت ولی عصر علیه السلام وارد نموده و تا قیامت دلش داغ دار است و مرتب می‌سوزد.

دنیا از دیدگاه آقا امام حسین علیه السلام

مولای ما در فراز دیگر از زیارت خطاب به جد بزرگوارش چنین می‌فرماید:

نَاطِرًا إِلَيْهَا بِعَيْنِ الْمُسْتَوْحِشِينَ مِنْهَا، آمَالِكَ عَنْهَا مَكْفُوفَةٌ، وَ
هَمَّتْكَ عَنْ زِينَتِهَا مَصْرُوفَةٌ، وَالْحَاظِكَ عَنْ بَهْجَتِهَا مَطْرُوفَةٌ،

و رَغْبَتُكَ فِي الْآخِرَةِ مَعْرُوفَةٌ، حَتَّى إِذَا الْجَوْرُ مَدَّ بَاعَهُ، وَ
أَسْفَرَ الظُّلْمُ قِنَاعَهُ، وَ دَعَا الْغِيَّ أَتْبَاعَهُ.^۱

و همواره به آن (دنیا) به دیده وحشت زدگان می‌نگریستی.

از آرزوهای دنیویت دل‌کنده و همت تو از زینتهای آن روگردان شده،

و نگاهت از سرور و شادمانی آن پوشیده شده،

و شوق تو به آخرت معروف بود.

تا آن که ستم‌گر دست ستمگرش را دراز کرد.

و ظلم نقاب از چهره افکند، و گمراهی پیروان خویش را فراخواند.

فرمایشات حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف به کالبد ما جان و

روح می‌دمد و به ما پرواز معنوی می‌بخشد و چشم و گوش دل را جلا

داده و دل را از علاقه‌های دنیوی خالی می‌نماید و نسیم روح بخش

ولایتش بر دل و روح ما جان تازه می‌دهد. وقتی آن حال حضرت سید

الشهداء علیهم السلام را بیان می‌فرماید که حضرتش به نظر وحشت به دنیا نگاه

می‌کرد و از دنیا روگردان شده بود و عشق حضرتش به آخرت معروف

بود، اگر کسی بخواهد راه معنوی را ادامه دهد و به مقام قرب الهی و به

انجام اوامر الهی موفق شود، باید سعی کند خود را از علایق دنیا برهاند

و مشتاق روی معبود خود حضرت احدیت باشد.

امام حسین علیه السلام نسبت به این دنیای دنی بی‌رغبت بود و با وحشت به

آن نگاه می‌کرد و سر تا پا حق و معنویت بود، ولی ظالمانی که ادعای

مسلمانی می‌کردند و می‌گفتند: ما مسلمان هستیم و احیاناً نماز شب هم

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

می خواندند، پرده از ادعای دروغین آنها برداشته شد و باطن خود را آشکار ساختند و با امام زمانشان جنگیدند.

این قضایا به ما آگاهی می دهد که با تمام وجود باید سعی ما حمایت از حق باشد و از امام زمانمان حمایت کنیم، او را محک قرار داده و روح معنوی و تقوا را دنبال کرده و خود را به مرضیات امام زمان ارواحنا فداء برسانیم و تسلیم گفتار او بوده و آنچه موجب نارضایتی اوست، کنار گذاشته و به آن حضرت متوسل شویم تا از افراد مطیع، خالص، دلباخته و عاشق او باشیم و سعی کنیم از دیگران هم دستگیری کرده و با حضرتش آشنا کنیم تا روح معنوی حضرت شامل حال آنان نیز گردد.

در این راستا با خواندن دعاها، زیارتها و تشرّف به حرمها و انجام معنویات و شرکت در مجالس روضه و تشرّف به مسجد جمکران و خلاصه آنچه دل امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف را خوشحال می کند خود و خانواده و دوستان و رفیقان را به حضرتش نزدیک کرده و سرباز واقعی برای آن بزرگوار باشیم و هم نوعمان را تشویق و تربیت کرده و به مجامع معنوی که ذکر و یاد مولا یمان و ولی نعمتمان و انیس قلبمان و نور چشم ما و آرامش جان ما حضرت بقیّة الله الاعظم می باشد، دعوت نماییم و برای دیگران خیر بوده و مردم را به بهشت معنوی محمّد و آل محمّد راهنمایی کنیم و به مجلس های روضه، ذکر صلوات، دعای توسل، زیارت عاشورا، زیارت جامعه و قرائت قرآن که به قصد تعجیل فرج حضرت باشد، سوق داده و سعی کنیم هر چند تعدادمان کم باشد به قصد فرج و ظهور و شفای قلب و عافیت امام زمان علیه السلام

مجلس برقرار کنیم و خود را در درگاه حضرتش مقرب سازیم، و از امتحانهای الهی که پیش می‌آید خود را به خدا سپرده و از خداوند بخواهیم که بتوانیم درد و سوز و آه امام زمانمان را درک نموده و به یاد او باشیم، خداوند متعال ما را از کسانی قرار دهد که یار و یاور او باشیم و لحظه‌ای امام زمانمان را تنها نگذاریم.

اکنون اگر دقت نماییم سوز و آه حضرت ولی عصر ارواحنا فداء را درک می‌نماییم، سوز و آهی که حضرتش جد بزرگوارش را با این همه بزرگواری در میان مردم جاهل و نادان مشاهده نموده، سوز و آهی که او را بی‌اعتنا به دنیا می‌بیند، در حالی که در دنیا مردم را برای نجات یاری می‌دهد. ولی دست ظالم و جنایتکار به حضرتش چنین خیانت می‌نماید.

مونس محراب

به فرازهای دیگر دعا گوش جان می‌سپاریم:

وَ أَنْتَ فِي حَرَمِ جَدِّكَ قَاطِنٌ، وَ لِلظَّالِمِينَ مُبَايِنٌ جَلِيسُ الْبَيْتِ
وَالْمِحْرَابِ، مُعْتَزِلٌ عَنِ اللَّذَاتِ وَ الشَّهَوَاتِ، تُنَكِّرُ الْمُتَكَرَّرَ
بِقَلْبِكَ وَ لِسَانِكَ، عَلَى حَسَبِ طَاقَتِكَ وَ إِمْكَانِكَ، ثُمَّ
اقتضاك العلم للإِنكارِ، وَ لَزِمَكَ أَنْ تُجَاهِدَ الْفُجَّارَ، فَسِرْتَ فِي
أَوْلَادِكَ وَ أَهَالِيكَ، وَ شِيعَتِكَ وَ مَوَالِيكَ، وَ صَدَعْتَ بِالْحَقِّ
وَ الْبَيِّنَةِ،^۱

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

و در حالی که تو در حرم جدت ساکن و از ستمگران دوری گزیده بودی.

مونس محراب و خانه گشته و از شهوتها و لذتها دوری گزیده و با قلب و زبان در حد طاقت و امکانت زشتی را زشت شمردای.

سپس علم و آگاهی افضا کرد، که (ستمگران را) انکار کنی، با فاجران و بدکاران جهاد کنی.

پس با فرزندان، خاندان، پیروان و دوستان به راه افتادی و حقیقت و برهانهای الهی را آشکار ساختی.

در این فراز امام زمان علیه السلام حالات حضرت سیدالشهداء علیه السلام اشاره کرده و می فرماید: تو در حرم جدت ساکن بودی و از ستمگران دوری گزیده بودی. و با تمام وجود منکرات و زشتیها را زشت شمردی و تا آنجا که امکان داشت با آن مبارزه می کردی. و از آنچه دیگران در پی آن بودند، جدا بودی و از لذت و شهوات دنیوی جدا بوده تا دین جد بزرگواریت را در میان مردم آشکار گردانی.

خلاصه، تا زمانی که بر خود لازم دانست با دشمنان به جهاد پرداخت و با تمام هستی خود به مبارزه علیه دشمنان قیام فرمود با و اهل بیت خود علیهم السلام و فرزندان و دوستانش به کربلای معلی آمد، تا حق را آشکار کند.

از این فرمایشات حضرت علیه السلام ملهم می شویم که یک شخص مؤمن باید نسبت به منکرات الهی بی تفاوت نباشد و سعی و کوشش را به خاطر مصلحت شخصی و رفاقت و خوشی یا چیزهای دیگر از دست ندهد و تا حد قدرت با منکرات مبارزه کند و از معروف پیروی نماید.

باید دانست که بدترین منکرات این است که کسی به شخص امام زمان علیه السلام پشت کرده و ولایت او را منکر شده و گفتار او را کنار گذاشته و دنبال هوا و هوس خود باشد، زیرا در این صورت هیچ عملی را خداوند از او نمی‌پذیرد.

همچنان که در زیارت امام زمان علیه السلام می‌خوانیم:

وَمَنْ عَدَلَ عَنِّ وَوَلَايَتِكَ وَجَهْلَ مَعْرِفَتِكَ وَاسْتَبَدَلَ بِكَ غَيْرَكَ
كَبَّهُ اللَّهُ عَلَى مَنْخَرِهِ فِي النَّارِ.^۱

هر کس از ولایت شما برگردد و حق شما را نشناسد و کس دیگر را به جای شما بگذارد، خداوند او را با رو در آتش می‌افکند.

بالاترین معروف

و بهترین پیروی از معروف - که بالاتراز آن نیست - این است که انسان باید سعی کند امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف را از خود راضی نگه دارد. باید دانست که همچنان که انجام تکلیفهایی مانند نماز، روزه، خمس، زکات و امر به معروف و نهی از منکر و ترک حرام و... واجب است، همان گونه اطاعت از امام زمان ارواحنا فداء و فرمایشات ائمه معصومین علیهم السلام در همهٔ اموری که به ما فرمان می‌دهند، واجب است. علاوه بر این، محبت همه ائمه واجب و دشمنی با آنان، دشمنی با خداوند است و از آن جا که به وسیله ولایت ائمه اعمال قبول می‌شود مسئله ولایت ائمه از اهم اوامر دینی است.

۱. مفاتیح الجنان، زیارت حضرت صاحب الامر (ارواحنا فداء): ۸۶۹.

زیرا اعمال ما به ولایت ائمه علیهم السلام مورد قبول درگاه الهی می شود همان گونه که در زیارت جامعه کبیره می خوانیم:

بِمُؤَالَاتِكُمْ تُقْبَلُ الطَّاعَةُ الْمُفْتَرِضَةُ.^۱

به ولایت و دوستی شما (اهل بیت علیهم السلام) اعمال واجب ما قبول می شود.

و در فرازی از زیارت حضرت ولی عصر علیه السلام عجل الله تعالی فرجه الشریف آمده:

أَشْهَدُ أَنَّ بِوِلَايَتِكَ تُقْبَلُ الْأَعْمَالُ وَ تُزَكَّى الْأَفْعَالُ وَ تُضَاعَفُ الْحَسَنَاتُ وَ تُمْحَى السَّيِّئَاتُ.^۲

شهادت می دهم که به ولایت (و دوستی) شما اعمال قبول شده و کردارها پاکیزه گردیده و حسنات و ثوابها دو چندان یا بیشتر می گردد و گناهان محو می شود.

بنابراین، بالاترین پیروی از معروف، در اطاعت امام زمان ارواحنا فداء بودن و اسباب و اعمال موجب رضایتش را فراهم کردن است، زیرا شرط قبولی تمام اعمال ولایت او و ائمه و آباء طاهرینش علیهم السلام می باشد، و اگر ولایت امام زمان علیه السلام و ائمه علیهم السلام را نداشته باشیم، اعمال دیگر مورد قبول واقع نمی شود و بدترین منکر روی برگردانیدن و پشت کردن به امام زمان علیه السلام می باشد.

۱. مفاتیح الجنان: زیارت جامعه کبیره.

۲. مفاتیح الجنان، زیارت حضرت صاحب الامر ارواحنا فداء: ۸۶۸.

بهترین اعمال

یکی از مهمترین چیزهایی که از بهترین اعمال است که حضرتش را خوشحال می کند، انتظار فرج آن حضرت می باشد که در روایتی آقا رسول الله صلی الله علیه و آله فرمودند:

أفضل أعمال أمتي انتظار فرج الله عزَّوجلَّ.^۱

بهترین اعمال امت من انتظار فرج از ناحیه خداوند است.

و در حدیث دیگری از وجود شریف آقا امام جواد علیه السلام نقل شده، این گونه می خوانیم:

حضرت عبدالعظیم حسنی سلام الله علیه می فرماید:

دخلت على سيدي محمد بن علي عليه السلام و أنا أريد أن أسأله عن القائم أهو المهديُّ أُغيره.

فابتدأني فقال عليه السلام: يا أبا القاسم! إنَّ القائم منَّا هو المهديُّ الذي يجب أن ينتظر في غيبته و يطاع في ظهوره، و هو الثالث من ولدي، و الذي بعث محمداً بالنبوة و خصنا بالإمامة! إنه لو لم يبق من الدنيا إلا يوم واحد لطوّل الله ذلك اليوم حتى يخرج فيملاً الأرض قسطاً و عدلاً كما ملئت جوراً و ظلماً و إنَّ الله تبارك و تعالی يصلح أمره في ليلة كما أصلح

أمر کلیمه موسی علیه السلام لیتقبس لأهله ناراً فرجاً و هو رسول
نبي.

ثم قال علیه السلام: أفضل أعمال شيعتنا انتظار الفرج.^۱

به محضر مولایم حضرت امام جواد علیه السلام وارد شدم و تصمیم داشتم از
آن بزرگوار درباره قائم آل محمد عجل الله تعالی فرجه الشریف سؤال کنم
که آیا او همان مهدی است یا دیگری؟

قبل از آنکه چیزی بگویم آن حضرت فرمود: ای ابالقاسم! قائم آل
محمد، همان مهدی است که در زمان غیبت انتظار او واجب است و
در زمان ظهور اطاعت از دستورات او واجب می‌باشد

او سومین نفر از نسل من است، سوگند به آن کسی که محمد صلی الله علیه و آله را
به نبوت مبعوث نمود و مقام امامت را مخصوص ما قرار داد. اگر از
دنیا باقی نماند مگر یک روز، خداوند آن روز را طولانی می‌کند تا او
خروج کند و زمین را پر از قسط و عدل نماید، همان گونه که از جور و
ستم پر شده باشد.

خداوند امر او را در یک شب اصلاح می‌کند همان گونه که کار کلیم
خود حضرت موسی علیه السلام را اصلاح نمود او برای به دست آوردن آتش
برای خانواده‌اش، رفت ولی در حالی برگشت که دارای مقام نبوت و
رسالت بود.

آنگاه حضرت جواد علیه السلام فرمودند:

با فضیلت‌ترین اعمال شیعیان ما، انتظار فرج است.^۲

۱. صحیفه مهدیه به نقل از بحار الأنوار: ۱۵۶/۵۱.

۲. صحیفه مهدیه به نقل از بحار الأنوار: ۱۵۶/۵۱.

انتظار فرج، یعنی انتظار ریشه کن شدن کفر و نفاق، بر چیده شدن ظلم و برقراری عدل.

انتظار فرج یعنی انتظار بر آورده شدن حوائج ائمه معصومین علیهم السلام و برقراری احکام الهی و برطرف شدن غم و غصه از دل امام زمان علیه السلام و ائمه معصومین علیهم السلام.

انتظار فرج، یعنی حاکمیت قرآن به طور ظاهر در عالم حاکمیت ظاهری امام زمان علیه السلام.

فراخوانی به حکمت

اکنون به فراز دیگر از زیارت حضرتش گوش جان می‌سپاریم:

و دَعَوْتَ إِلَى اللَّهِ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ، وَ أَمَرْتَ بِإِقَامَةِ
الْحُدُودِ، وَالطَّاعَةِ لِلْمَعْبُودِ، وَ نَهَيْتَ عَنِ الْخَبَائِثِ وَالطُّغْيَانِ، وَ
وَأَجْهَوَكَ بِالظُّلْمِ وَالْعُدْوَانِ، فَجَاهَدْتَهُمْ بَعْدَ الْإِيغَارِ لَهُمْ، وَ
تَأَكِيدُ الْحُجَّةَ عَلَيْهِمْ فَتَكُونُوا ذِمَامَكَ وَ يَبْعَتَكَ،^۱

و (مردم را) با حکمت و پند نیکو به سوی خدا فرا خواندی.

و امر به برپایی حدود الهی و اطاعت پروردگار و نهی از پلیدها و سرکشی‌ها نمودی.

آنان با ستم و عدوان با تو مقابله نمودند.

پس از آنکه آنها را پند داده و از کار خود باز داشتی و اتمام حجت نمودی با آنان جهاد کردی پس آنان پیمان و بیعت تو را شکستند.

جان به قربانت یا ابا عبدالله علیه السلام که تا توانستی برای مردم خیر خواهی نمودی و تا توانستی مردم را به سعادت بالسان و زبان گویا و کلام شیرینت یاری نمودی. ای کاش گوش به فرمان شما داده بودند که در این صورت همینک همه جهان هستی در سعادت بزرگ ظهور امام معصوم به سر می برد.

ای کاش به موعظه های نیکو و دلربایت گوش داده بودند و با شما به جنگ نمی پرداختند، خودشان را نجات می دادند و باعث نجات دیگران می شدند مولای مهربان؛

يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ! عَلَيْكَ مِنِّي سَلَامُ اللَّهِ أَبَدًا مَا بَقِيَتْ وَ بَقِيَ اللَّيْلُ
وَ النَّهَارُ.^۱

چه زیبا و با صبر و تحمل فراوان، حجّت را بر همه عالم واضح و آشکار نمودی؟! جان همه عالم به فدای خاک پای شما خاندان نبوت و ولایت باد که به حق خیر خواهی دین خدا و خلق خدا را نمودید و یک لحظه غافل نشدید.

اکنون که به فرازهای زیارت شریفه که از حضرت ولی عصر علیه السلام صادر شده توجه می نمایم که حضرت امام حسین علیه السلام بر بر طرف کردن باطل و بر قرار کردن دین با ثبات قدم و تمام سعی و کوشش مجاهده نمود و حجّت را بر همگان تمام نمود و حق خداوند و رسول الله صلی الله علیه و آله را طلب کرد و هدایت را برای بندگان اهل هدایت به ارمغان آورد و

۱. مفاتیح الجنان، زیارت عاشورا.

رسوایی دودمان بنی امیه را به عالم رسانید و تمام دشمنان محمد و آل محمد علیهم السلام را برای همیشه سرکوب کرد و خداوند را خشنود نمود.

راستی با این همه مجاهدت و زحمات از آقا حضرت امام حسین علیه السلام چگونه باید تشکر نمود و در مقابل مصیبت‌هایی که بر او وارد شد شیعیان و محبین چه مسؤلیتهایی دارند؟

آیا نباید کوشید تا پرچم سیدالشهداء علیه السلام را به دست ولی الله الأعظم علیه السلام در تمام عالم بر افراشته نماییم و حکومت حضرتش بر قرار گردد و سرکردگان کفر و نفاق را حضرت امام زمان علیه السلام ریشه کن گرداند؟

آیا مهدی فاطمه علیها السلام در این دوران چه حالی دارد؟ و با این مصیبت‌ها چه می‌کند؟ خداوند متعال با فرجش قلب مقدسش را خشنود گرداند. با توجه به فرمایشات جان جانان، پناه بی پناهان، کریمی از اولاد کرام، شفا دهنده قلب همه از دست دشمنان، نظام دین، بقیه الله در آسمانها و زمین، حجّت ابن الحسن المهدی علیه السلام عجل الله تعالی فرجه الشریف می‌یابیم که امام حسین علیه السلام با کلام حکمت آمیز و پند دهنده و سخنانی شیرین و شیوا مردم را به سوی خداوند فراخوانده و حدود الهی را برای مردم بیان نمود و مردم را برای برپا شدن آن، دعوت می‌کرد.

حضرتش با این سخنان به ما راهنمایی می‌فرماید که نباید حدود الهی تعطیل گردد و او امر الهی بر زمین بماند، یا پایمال شود، یا به بازی گرفته شود، یا به آن بی‌اعتنایی شود و یا عوض گردد.

باید پلیدی‌هایی که شیطان و انسانهای هوا پرست در سر راه دین قرار داده‌اند از بین برود و دین و حقیقت آشکار گردد. از این رو حضرت سیدالشهداء علیه السلام از پاننشست و با شهامت و شجاعت تمام، مبارزه نمود.

شخص مؤمن نیز نسبت به رذائل، نافرمانی‌ها و فسادها در جامعه راضی نیست و ارزش و قیمت دین را از همه چیز بالاتر می‌داند و برای دفاع از دین خود، همه‌گونه آمادگی دارد و دین را فدای هوا و هوس نمی‌نماید و خود و آنچه که دارد فدای دین می‌کند، زیرا وقتی دین آمد، در واقع همه چیز آمده است.

نباید برای چند روز زندگی دنیا - که تمام شدنی است - خود را نوکر و غلام خائن قرار دهد و هرچه از خائن و ستمکار بشنود عمل کند و دین، هستی، آخرت و قرآن را فدای خواهش نامردان نماید و دین و هستی خود را به باد فنا دهد. باید محکم و استوار تا حدّ فدا کردن همه چیز خود، یاور دین بوده و با شجاعت، بینی کذب و نفاق را به زمین بمالد و کفر را نابود سازد.

در فرازی دیگر حضرتش خطاب به جدّ بزرگوار نموده و می‌فرماید:

وَأَسْخَطُوا رَبَّكَ وَجَدَّكَ، وَبَدَّؤُوكَ بِالْحَرْبِ، فَثَبَّتْ لِلطُّغْنِ وَالضَّرْبِ، وَطَحَنْتَ جُنُودَ الْفُجَّارِ، وَاقْتَحَمْتَ قَسَطَ الْغُبَّارِ، مُجَالِدًا بِذِي الْفِقَارِ، كَأَنَّكَ عَلِيُّ الْمُخْتَارِ.^۱

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

و پروردگار تو وجدت را خشمگین کردند.

و با تو شروع به جنگ نمودند.

پس تو در برابر ضربات شمشیرها و نیزه‌ها استوار ماندی.

و لشکریان بد کاره را در هم کوبیدی و در گرد و غبار برخاسته در

میدان جهاد با ذوالفقار وارد شدی که گویا تو همان علی برگزیده خدا

هستی.

آیا توجه داریم که حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف

می‌فرماید:

دشمنان دین پروردگار را خشمگین نمودند و همچنین حضرت

رسول الله صلی الله علیه و آله را به خشم آوردند. آیا چه شده که ملتی این چنین با

خداوند و رسول او مبارزه نمودند؟

آیا نه این است که شهادت حضرت سیدالشهداء علیه السلام به دست این

مردم پست باعث سخط و غضب پروردگار شد؟

آیا این مردم خودشان ابتدا به جنگ نکردند؟

آیا خود این مردم امام حسین علیه السلام را وادار به جنگ نکردند؟ و به

اجبار آتش جنگ را بر افروختند.

آری، وقتی آتش جنگ را بر افروختند و بر علیه امام حسین علیه السلام

برخاستند ناچار حضرتش از دین دفاع نمود و با آنان به محاربه

پرداخت و استقامت ورزید، تا آنان باعث از بین بردن دین نشوند.

شجاعت علوی

آری، دشمنان حضرت سیدالشهداء علیه السلام نتوانستند زیر بار حقیقت بروند و چون امام حسین علیه السلام را ثابت و شجاعانه یافتند و دلیری او را دیدند و یافتند که حضرت دنبال هوا و هوس آنان نمی‌رود و به ظلم اعتنا نمی‌کند، بلکه با ستمگران مبارزه می‌نماید، دل پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله را خون کردند و خداوند را به خشم آوردند و با فرزند امیر المؤمنین علیه السلام و حضرت فاطمه زهرا علیه السلام به جنگ پرداختند.

ولی حضرت سیدالشهداء علیه السلام با تمام ضربات شمشیرها و نیزه‌ها مبارزه نمود، و استوار ماند.

امام حسین علیه السلام به میدان آمد و با پیمانی که با ابن سعد بسته شده بود مبارز طلب کرد تا یک تنه با یکدیگر نبرد آغاز کنند. اولین کسی که آمد، تمیم بن قحطبه که از ابطال شام بود، چون پلنگ خون آشام، آهنگ جنگ ساخت.

امام حسین علیه السلام چون برق جهنده بر او تاخت و سرش را با تیغ پرانید. جنگجویا یکی پس دیگری وارد میدان می‌شدند و با آن حضرت رو برو در روی می‌شدند و سخت کوشیدند و به جهنم واصل شدند. زمین کارزار از خون کشتگان رنگین شد و عدد مقتولین بیشمار شد. ابن سعد دانست که در صحنه دشت آفرینش هیچکس را قدرت و توان نیست که با امام حسین علیه السلام به جنگ و استقامت در مقابل او کند و

اگر کار بدین گونه پیش رود، لشکر را به کلی از بین خواهد برد. لذا سپاهیان را بانگ زد.

قال: وَيْلٌ لَكُمْ، أَتَدْرُونَ لِمَنْ تُقَاتِلُونَ؟ هَذَا ابْنُ الْأَنْزَعِ الْبَطِينِ هَذَا ابْنُ قَتَالِ الْعَرَبِ، فَأَحْمِلُوا عَلَيْهِ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ.

گفت: وای بر شما، آیا میدانید با چه کسی جنگ می‌کنید! این پسر انزع بطین غالب کل غالب، علی بن ابی طالب است این پسر کسی است که شجاعان عرب و دلیران قوم‌های گوناگون را یکتا به جای نگذاشت و همگان را از دم تیغ گذرانید.

و عمر سعد پیمان را شکست و حکم داد که لشکر همه با هم به او حمله برند.^۱

به راستی که روح شجاعت و دلیری از این فرمایشات مولایمان در فراز زیارت به ما دمیده می‌شود که باید با تمام مشکلات مبارزه کنیم و از دین دفاع نماییم و با یک حرف یا یک خوف - که برای ما پیش می‌آید - سُست نشویم، باید سعی و کوشش دینی ما و استوار بودن ما بجا باشد و موقعی که یقین کنیم فرمان مولای ما چنین است، اطاعت نماییم.

خلاصه، مبادا بنده زیور و آرایش دنیا باشیم. بلکه باید در ماهمت و غیرت دینی باشد و نسبت به ائمه علیهم السلام و قرآن تکلیف را یافته و از آن پیروی نماییم، و روحیه‌ای بالا مردانه به میدان کارزار با دشمن آمده و

دفاع از حریم آقا امام زمان علیه السلام

آری، میدان دفاع از حریم امام زمان علیه السلام میدان حق، میدان عشق و جانثاری است. میدان راز و نیاز با تمام وجود با پروردگار است. میدان فدای دوست شدن و میدان نوشیدن شهد شیرین وصال است. میدان مبارزه با کل جهل و نادانی و بی خردی است. میدان روح بخش حقیقت و معنویت است. میدان زیارت جمال و جلال مولا و سرور واقعی است.

این میدان حقیقت، میدانی است که تا فردی وارد آن نشود، حقیقت عشق و معنویت را نمی فهمد، میدان یافتن تمام خوبی ها برای مؤمن است، میدان نابودی کفر است، میدانی است که قدرت و قیام به تمام دستورات دین می دهد. میدانی است که ستونهای کفر، نفاق و ظلم را در هم می شکند و کفر عجز خود را می یابد و حقیقت از غبار کفر چهره بیرون آورده و نورانیت خود را جلوه گر می نماید و گم گشتگان راه را راهنمایی می نماید و نفاق را رسوا می سازد و عزت دین را ظاهر می نماید.

پس شخص پیرو امام زمان علیه السلام باید در میدان دفاع از امام زمانش با اقتدار و استقامت باشد و برای خود لازم و واجب بداند که مولای خود را بیشتر از این غریب نگذارد، و تا جان در کالبد اوست به حمایت از اهداف و فرمان امام زمانش حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف پردازد، تا سوز و آه مولای خود را بر طرف و به قلب او مرهم بگذارد.

باید در زمان غیبت امام زمان علیه السلام از اهداف حضرتش تا حد قدرت و توان، بلکه تا جان فدایی، دفاع کند، و به دستورات حضرتش سر تسلیم و اطاعت گذارد.

باشد که چنین روحیه و آمادگی را برای قیام حضرتش از خداوند طلب نماییم، و به محض ظهور و قیام امام زمان ارواحنا فداء به میدان جانثاری برای حضرتش وارد شویم، و با تمام هستی خود با دشمنانش مقابله نماییم. به امید روز ظهورش.

شداوند و سختی‌های

آقا امام حسین علیه السلام

دشمنان اهل بیت علیهم السلام و دام‌های مکر

حال به فراز دیگر از زیارت شریفه گوش جان می‌دهیم:

فَلَمَّا رَأَوْكَ ثَابِتَ الْجَاشِ، غَيْرَ خَائِفٍ وَ لَا خَاشٍ، نَصَبُوا لَكَ
 غَوَائِلَ مَكْرِهِمْ، وَ قَاتَلُوكَ بِكَيْدِهِمْ وَ شَرِّهِمْ وَ أَمَرَ اللَّعِينُ
 جُنُودَهُ فَمَنَعُوكَ الْمَاءَ وَ وُرُودَهُ وَ نَاجَزُوكَ الْاِقْتَالَ وَ عَاجَلُوكَ
 النَّزْلَ وَ رَشَقُوكَ بِالسَّهَامِ وَ النَّبَالِ وَ بَسَطُوا إِلَيْكَ أَكْفَ
 الْأِصْطِلَامِ،^۱

پس هنگامی که تو را ثابت قدم و دلیر دیدند.

در حالی که هیچ‌گونه ترس و هراسی در تو نبود.

برای تو دام‌های مکرشان را نصب کردند.

و با مکر و شرشان به جنگ با تو پرداختند.

و آن شخص ملعون به لشکریانش دستور داد.

پس تو را از آب و وارد شدن در آن باز داشتند.

و به مبارزه با تو پرداختند و در این امر شتافتند و تیرها و سنگ‌ها را

به تو پرتاب کردند و دست‌های ویران‌گر خود را به سوی تو گشودند.

و حال آنکه در جنگ صفین لشکر معاویه زودتر رسیدند و شریعه

فرات را تصرف نمودند، دوازده هزار مرد جنگی برای حفاظت فرات

قرار دادند، وقتی اردوی امیرالمؤمنین علیه السلام رسید مانع برداشتن آب

شدند.

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

حضرت امیر المؤمنین علیه السلام برای معاویه پیغام دادند: ما در اینجا نیامده‌ایم که بر سر آب جنگ کنیم، دستور بده مانع آب نشوند هر دو لشکر آزادانه آب بردارند.

معاویه گفت: هرگز آب نمی‌دهم تا علی با لشکرش از تشنگی جان دهد.

وقتی حضرت این جواب را شنید، مالک اشتر را امر فرمود با یک عده سوار با یک حمله لشکر معاویه را پراکنده کردند و آب را تصرف نمودند.

اصحاب عرض کردند: یا امیر المؤمنین! اجازه بفرمائید ما تلافی نموده و آب را بر آنها منع نماییم تا از تشنگی هلاک شوند و جنگ زودتر خاتمه پیدا کند.

حضرت فرمود:

لا والله! لا اکافیهم بمثل فعلهم، افصحوا لهم عن بعض الشریعة.

نه به خدا قسم با آنها به مثل نمی‌کنیم، برای آنان محلی از شریعه را قرار دهید. (تا آب بردارند)^۱

ولی لشکر یزید آب را بر امام حسین علیه السلام و اهل بیتش و اصحابش بستند و تشنه آنان را به شهادت رسانیدند.

جانها به قربان حضرت مهدی صلوات الله علیه! به راستی چه غم‌ها و

۱. شبهای پشاور: ۴۴۵.

غصه‌هایی بر آن بزرگوار در مصیبت جد بزرگوارش روی می‌آورد؟ وقتی مکر و حيله آن دشمنان و گرگ‌های درنده را می‌بیند و جد مظلومش را در میدان کربلا مشاهده می‌نماید که با اهل بیتش گرفتار چه کسانی شدند، ملعون‌هایی که از ورود به آب جلوگیری کردند، آبی که مهریه مادرش حضرت فاطمه علیها السلام می‌باشد بر او حرام کردند و نگذاشتند که آب بردارد. و نه تنها با شمشیر، بلکه با سنگ و هر چه در دست داشتند، با امام حسین علیه السلام مبارزه نمودند.

آن حضرت را در میان میدان کربلا تیر باران، سنگ باران و نیزه باران نمودند و آن خائن‌های ملعون و پست هجوم آوردند و فرزند پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله را کشتند.

پاداش عاشقان حضرت امام حسین علیه السلام

و حوض کوثر

آری، دشمنان از آب کوثر محرومند، آب کوثری که حضرت امام صادق علیه السلام آن را وصف نمود، سزاوار است در اینجا حدیث حضرتش را بیان نماییم که چه نعمتی در انتظار دوستان امام حسین علیه السلام و گریه کننده گان می‌باشد و چه عقابی برای دشمنان اوست، و عذابی در انتظار آنان است.

مسمع بن عبدالملک گوید: حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود: ای مسمع! تو از اهل عراقی، آیا به زیارت قبر امام حسین علیه السلام می‌روی؟ گفتم: نه، من (به شیعه) مشهورم از اهل بصره و نزد ما جماعتی

هستند که تابع خلیفه‌اند و دشمنان بسیار داریم از اهل قبایل از ناصبیان و غیر آنان و من در امان نیستم می‌ترسم احوال مرا به حاکم بگویند و از او ضرر به من برسد.

حضرت فرمود: آیا هرگز به خاطر می‌آوری آنچه با آن حضرت کردند؟

گفتم: بلی.

فرمود: گریه و زاری می‌کنی برای مصیبت آن حضرت؟

گفتم: بلی، به خدا سوگند که جزع می‌کنم و می‌گریم تا آنکه اهل من اثر اندوه در من می‌یابند و از غذا خوردن خوداری می‌کنم تا از حال من آثار مصیبت ظاهر می‌شود.

حضرت فرمود: خدا رحم کند گریه تو را بدرستی که تو شمرده می‌شوی از آنها که برای ما گریه و زاری می‌کنند، برای شادی ما شاد می‌شوند و برای اندوه ما اندوهناک می‌شوند و برای خوف ما خایف می‌گردند و برای ایمنی ما ایمن می‌گردند و به زودی در وقت مرگ، خود را خواهی دید که پدران من حاضر شوند نزد تو و سفارش کنند ملک موت را برای تو و بشارت‌ها دهند تو را که دیده تو روشن گردد و شاد شوی و ملک موت بر تو از مادر مهربان نسبت به فرزند خود مهربان‌تر باشد. پس حضرت گریه کردند و من نیز گریه کردم و فرمود: حمد می‌کنم خداوند را که ما را به خلق خود به رحمت فضیلت داده و ما اهل بیت را به رحمت خود مخصوص گردانیده است.

ای مسمع! بدرستی که زمین و آسمان گریه می‌کنند از روزی که

امیرالمؤمنین علیه السلام شهید شده است تا حال از برای ترحم بر ما و آنچه ملائکه برای ما می‌گیرند زیاده از دیگران است، از روزی که ما کشته شده‌ایم، گریه ملائکه ساکن نگردیده است و هر که گریه کند برای ترحم بر ما البته خدا رحمت خود را شامل حال او گرداند پیش از آن که اشک از چشم او بیرون آید. وقتی اشک بر روی او جاری شود، اگر قطره از اشک او را در جهنم بریزند، البته حرارت آن را فرو نشانند و کسی که برای ما دلش به درد آید در وقت مردن چون ما را ببیند شاد گردد و آن شادی از دلش زایل نشود تا در حوض کوثر بر ما وارد شود، زمانی که دوستان ما به نزد آب کوثر می‌آیند آب کوثر شاد می‌گردد و از لذت غذاهای گوناگونی که به کامشان می‌رسانند، نمی‌خواهند از آنجا برگردند.

ای مسمع! هر که یک شربت از آن آب بخورد بعد از آن هرگز تشنه نمی‌شود و رنج و مشقت نمی‌بیند و آن آب در سردی مانند کافور است، بوی مشک از آن ساطع است و طعم زنجبیل دارد و از عسل شیرین‌تر، از آب دیده صاف‌تر است و از عنبر خوشبوتر است و از چشمه تسنیم بیرون می‌آید و از نه‌های بهشت جاری می‌شود و بر روی مروارید و یاقوت می‌گردد و بر کنار حوض کوثر قدحها زیاده از ستارگان آسمان است و بوی خوش آن از هزار ساله راه به مشام مردم می‌رسد و قدحهای آن از طلا و نقره و الون جواهر است.

زمانی که کسی اراده می‌کند که از آن بیاشامد همه بوهای خوش را به مشام او می‌رساند و نوشنده آن می‌گوید که: من راضیم که مرا هم اینجا

بگذارند و نعمتی دیگر نمی طلبم و تحول از این مکان را نمی خواهم .
ای مسمع! تو از آنها خواهی بود که از آن حوض سیر آب می گردند
و هر دیده‌ای که برای مصیبت ما گریان گردد البته شاد می گردد به نظر
کردن به سوی کوثر و همه دوستان از آن آب می آشامند و هر کس به قدر
محبتی که به ما دارد لذت از آن می یابد .

به درستی که حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام بر کنار کوثر ایستاده است و
عصایی از چوب عوسج در دست دارد و دشمنان ما را از آن می راند .
پس یکی از ایشان گوید: من در دنیا شهادت به وحدانیت خدا و
رسالت محمد صلی الله علیه و آله می دادم چرا مرا آب نمی دهی؟

حضرت در جواب او فرماید: برو به نزد امام خود ابوبکر و سؤال
کن که برای تو شفاعت کند .

گوید: امام من امروز از من بیزاری می جوید .

حضرت علیه السلام فرماید: برگرد به نزد آن کسی که ولایت و محبت او
را اختیار کرده بودی و از او سؤال کن که شفاعت تو را بنماید، زیرا که
بهترین خلق سزاوار است که شفاعت او رد نشود .

گوید: از تشنگی هلاک شدم .

حضرت علیه السلام فرماید: خدا تشنگی تو را زیاده گرداند .

راوی گوید: من به خدمت حضرت عرض کردم: چنین مردی

چگونه راه می یابد که به نزدیک کوثر بیاید .

حضرت فرمود: زیرا که او پرهیزکاری نموده است از گناهان بسیار

وقتی ما را در نزد او یاد می کردند به ما بد نمی گفته جرات‌هایی که

دیگران در حق ما می‌کردند او نمی‌کرده و اینها نه از برای آن بوده که ما را دوست می‌داشته یا آنکه اعتقاد به امامت ما داشته باشد ولیکن از بس که مشغول عبادت باطل خود بوده نمی‌خواست که مشغول ذکر مردم شود، اما دلش منافق بود و دینش نصب عداوت ما بوده و متابعت اهل نصب می‌نمود و ولایت ابوبکر و عمر داشت و ایشان را به همه کس تقدیم می‌داد.^۱

پس با این همه الطاف الهی که شامل حال ما شده و از شیعیان و محبین حضرات ائمه و امام حسین و امام زمان علیه السلام هستیم، چگونه می‌توانیم مصائب آنان را تحمل کنیم و از آن زود بگذریم، شگفتا که چه مصائبی بر ائمه ما وارد کردند که چه داغ‌ها بر دل امام زمان ما وارد کردند.

قربان دل خون امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف در این مصیبتها، خداوند متعال - ان شاء الله - هر چه زودتر لباس فرج بر اندامش مبارک گرداند و انتقام خون جد اطهرش را به دست او بگیرد.

خداوند به ما روزی کند که در پای رکابش با دشمنانش مبارزه کنیم و شهادت در پای رکابش را به ما عطا فرماید.

باید توجه داشت که هر ملتی نسبت به امام زمان خود امتحان دارد، یعنی ما هم نسبت به حضرت مهدی علیه السلام و وظیفه و امتحان داریم، همچنان که ملت‌های پیشین داشتند ما هم تکلیف و امتحان داریم، باید

مواظب باشیم از کسانی باشیم که در انتظار حضرتش بوده و یاری کننده او باشیم، از اهداف او حمایت کنیم، حامی محب او بوده و از دشمنی با دشمنانش بی تفاوت نباشیم.

زیرا که کسی که او را دوست می‌دارد، اطاعت فرمان او را می‌نماید و کسی که به او محبت نمی‌ورزد در زیان بوده در روز امتحان مردود می‌شود. پس آمادگی کامل را در یاری کردن حق به وسیله عمل، در خود ایجاد و در مورد ضعف و ناتوانی از خداوند کمک گرفته و خواست حضرتش را عمل نماییم، تا در میدان مبارزه با دشمنان از بهترین یاری کنندگان او و حامیان و شیعیان او باشیم و صداقت خود را نسبت به امام زمان خود نشان داده و از کسانی باشیم که از امتحان در طاعت حضرتش قبول شده‌اند.

شگفتی فرشتگان

اکنون فرازی دیگر از دعا را مورد توجه قرار می‌دهیم:

وَلَمْ يَرْعَوْا لَكَ ذِمَّامًا، وَلَا رَاقِبُوا فِيكَ آثَامًا فِي قَتْلِهِمْ
أَوْلِيَاءَكَ، وَ نَهَبِهِمْ رِخَالِكَ، وَ أَنْتَ مُقَدَّمٌ فِي السَّمَاوَاتِ، وَ
مُخْتَمِلٌ لِلْأَذْيَاتِ، قَدْ عَجِبْتَ مِنْ صَبْرِكَ مَلَائِكَةُ السَّمَاوَاتِ
فَأَخَذُوا بِكَ مِنْ كُلِّ الْجِهَاتِ،^۱

و حق تو را مراعات نکردند و در کشتن عزیزان تو و غارت زاد و توشه تو هیچ ترسی از جزای گناه خویش به خود راه ندادند.

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

و تو در مشکلات مقدم بودی و آزار و اذیت‌ها را تحمل می‌کردی که به راستی فرشتگان آسمان از صبر تو در شگفت آمدند.
پس آنان (دشمنان) از هر سو اطراف تو را گرفتند.

آیا توجه داریم که با چه کسی این مردم از خدا بی‌خبر چنین رفتار کردند کسی که پیغمبر گرامی اسلام صلی الله علیه و آله در موقعی که امام حسین متولد شد زبان مبارک خود را در دهان مبارکش گذاشت و از زبان مبارک پیامبر خدا صلی الله علیه و آله شیر می‌نوشید و گوشت او از گوشت حضرت پیامبر روئیده بود.

همان گونه که امام صادق علیه السلام می‌فرماید:

كان رسول الله صلی الله علیه و آله يأتي الحسين علیه السلام في كل يوم فيضع لسانه في فمه، فيمصّه حتى يروى فأنبت الله عزّ وجلّ لحمه من لحم رسول الله صلی الله علیه و آله و لم يرضع من فاطمة علیها السلام ولا من غيرها لبناً قطّ.^۱

رسول خدا صلی الله علیه و آله هر روز نزد حسین علیه السلام می‌آمد، زبان مبارک خود را در دهان او می‌گذاشت و او می‌مکید تا سیراب می‌شد، و به این ترتیب خداوند گوشت حسین علیه السلام را از گوشت رسول خدا صلی الله علیه و آله رویانید، و او از مادرش فاطمه علیها السلام و از زنی دیگر هرگز شیر نیاشامید.

شخصیتی که در کتاب «بحرالمصائب» نقل گردیده:

روزی حضرت علیا مخدره زینب کبری علیها السلام نزد حضرت سجّاد علیه السلام

۱. قطره‌ای از دریای فضائل اهل بیت علیهم السلام: ۴۶۳/۱.

آمد، حضرت چون چشمش به آن مخدره افتاد، فرمود: ای عمه! دیشب در عالم رؤیا چه دیدی و از مادرت فاطمه علیها السلام چه شنیدی؟ آن مخدره عرض کرد: تو از تمامی علوم آگاهی.

آن حضرت فرمود: چنین است، و مقام ولایت همین است؛ اما من می‌خواهم از زبان تو بشنوم و بر مصیبت پدرم بنالم.

عرض کردم: ای فروغ دیده باز ماندگان! چون چشمم قدری آشنا به خواب شد مادرم زهرا را به جامه سیاه و موی پریشان دیدم که روی و موی خود را با خون برادرم رنگین ساخته است. چون این حال بدیدم خویشتن را بر پای مبارکش بیفکندم و صدا به گریه و زاری بلند کردم و سر آن حال پر ملال را از وی پرسیدم.

فرمود: دخترم زینب! من اگر چه در ظاهر با شما نبودم. لیکن در باطن با شما بودم و از شما جدا نبودم. مگر به خاطر نداری عصر روز تاسوعاء که برادرت را از خواب برانگیختی، برادرت بعد از مکالمات بسیار گفت: جد و پدر و مادر و برادرم آمده بودند، چون بر می‌گشتند مادرم وعده وصول از من بگرفت؟!

ای زینب! مگر فراموش کردی شب عاشورا را که ناله و احسیناه! و احسیناه! از من بلند شد و تو با ام کلثوم می‌گفتی که صدای مادرم را می‌شنوم؟!

آری من در آن شب، با هزار رنج و تعب، در اطراف خیمه‌ها می‌گردیدم و ناله و فریاد می‌زدم و از این روی بود که برادرت حسین به تو گفت: ای خواهر! مگر صدای مادرم را نمی‌شنوی؟

ای زینب! مگر در وداع بازپسین فرزندم حسین، و روان شدن او سوی میدان، من خاک مصیبت بر سر نمی‌کردم؟

ای زینب! چه گویم از آن هنگام که شمر خنجر بر حنجر فرزندم حسین نهاد، و من سرش را در دامن داشتم و حیران و سرگردان بودم که سر فرزندم حسین را بر نوک سنان بر آوردند.

ای زینب! ای دختر جان من! چه گویم از آن وقت که لشکر از قتلگاه به سوی خیمه‌گاه روی نهادند و شعله‌نار به گنبد دوار بر آوردند.

ای دختر محنت رسیده؟ من همانا در نظاره بودم که مردم کوفه با آن آشوب و همهمه و ولوله خیمه‌ها را غارت کردند و آتش در آن‌ها نهادند و جامه‌های شما را به یغما بردند و عابد بیمار را از بستر به زمین افکندند و آهنگ قتلش نمودند و تو، نالان و گریان، ایشان را از این کار باز می‌داشتی. نیز هنگامی که شما را از قتلگاه عبور می‌دادند تمام آن احوال را می‌دیدم و آن چهار خطاب تو به جد و پدر و مادر و برادرت را استماع می‌نمودم و اشک حسرت از دیده می‌باریدم و آه جانسوز از دل پر درد بر می‌کشیدم.

ای دختر جان من! این خون حسین است که بر گیسوان من است، و من در همه جا با شما همراه بودم؛ خصوصاً هنگام ورود به شام و مجلس یزید خون آشام و رفتار و گفتار آن نابکار بد فرجام.

علیا مخدره زینب علیها السلام می‌فرماید: عرض کردم: ای مادر! از چه این خون را از موی و روی خویش پاک نمی‌فرمایی؟

فرمود: ای روشنی دیده! باید این موی پر خون را در حضرت قادر

حتماً به شکایت برم و داد خواهی را از ستمکاران و کشتندگان فرزندانم بازجویم، و عزاداران و گنه کاران امت پدرم را شفاعت بنمایم. و تو را وصیت می‌کنم که سلام مرا به فرزند بیمارم، سید سجاده، برسانی و بگویی به شیعیان ما اعلام کند که در عزاداری و زیارت فرزندانم حسین کوتاهی نکنند و آن را سهل نشمارند که موجب ندامت آنها در قیامت خواهد بود.^۱

پس حضرت بقیة الله الأعظم علیه السلام که هر روز در این عالم این مصیبت را یاد می‌کند و با آن چشمان الهی می‌بیند چه حالی دارد؟
 آیا نباید مرهمی بر چشمان زخم شده او گذاشت؟
 آیا دل مجروحش را نباید مرهم گذاشت؟
 مسلم اشک بر این مصائب و دعا برای فرج آن حضرت و سعی و کوشش در راه ولایت چهارده معصوم علیه السلام مرهم برای قلب امام زمان علیه السلام می‌باشد.

مصیبت بسیار عظیم است، حضرت سیدالشهداء علیه السلام را آواره و سرگردان نمودند، تمام عزیزان حضرتش - از اولاد و اصحابش - را کشتند و هیچ گونه رحمی نکردند. آنان هیچ حقی، از حقوق پیغمبر صلی الله علیه و آله را رعایت نکرده و از خداوند هیچ ترسی به خود راه ندادند.

۱. مصائب رأس الحسین علیه السلام : ۳۱، به نقل از چهره درخشان قمر بنی هاشم ابوالفضل

العباس علیه السلام : ۱۰۰.

در حالی که مولای ما حضرت اباعبدالله علیه السلام در میان میدان داغ کربلا در حالی که اهل حرمش همه منتظر او بودند، گرفتار این درندگان بیابان کربلا شده بود، صبر کرد و مصائب زیادی دید، به هر طرف نگاه می‌کرد می‌دید دشمنان دور او را احاطه نمودند و هر چه او را اذیت می‌کردند حضرتش شکیبایی می‌نمود، ولی آن بی حیایا شرم نمی‌کردند و از صبرش سوء استفاده می‌نمودند و زخم زبان می‌زدند و حتاکی می‌نمودند.

به فدای خاک پایت یا ولی الله! یا بقیة الله! اعظم الله اجرکم! اگر حضرت سید الشهداء علیه السلام فرزند پیغمبر صلی الله علیه و آله و مادر او فاطمه علیها السلام و پدر بزرگوارش امیرالمؤمنین علیه السلام و برادر بزرگوارش امام حسن علیه السلام است - که همین هم هست - پس چرا حقش را رعایت نکردند، و او را مورد اذیت و آزار قرار دادند و او را به شهادت رسانیدند، و حرمش را غارت نمودند و اموال او را بردند و هتک حرمت نمودند.

راستی چه زمانی قلب امام زمان علیه السلام با انتقام از دشمنان شفا پیدا می‌کند؟ و چه وقت آن روز موعود می‌رسد؟

در اینجا به درگاه خداوند دست به دعا بر می‌داریم و می‌گوییم:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَانْجِزْ لَوْلِيِّكَ مَا وَعَدْتَهُ اللَّهُمَّ
أَظْهِرْ كَلِمَتَهُ وَاعْلِ دَعْوَتَهُ وَانصُرْهُ عَلَى عَدُوِّهِ وَعَدُوِّكَ يَا
رَبَّ الْعَالَمِينَ^۱.

۱. مفاتیح الجنان، زیارت حضرت صاحب الامر ارواحنا فداء: ۸۶۸.

پروردگارا! بر محمد و آل محمد درود فرست و وعده‌ای که (یعنی ظهور) به او دادی در حقش وفا نما.
بارالها! کلمه او را ظاهر نما و دعوتش را برافراز و بالا ببر و او را بر دشمنانش و دشمنانت یاری بخش ای پروردگار عالمیان.

مصایب جانکاه

حضرت در فرازی دیگر می‌فرماید:

وَ أَتُخَنُّوكَ بِالْجِرَاحِ، وَ خَالُوا بَيْنَكَ، وَ بَيْنَ الرَّوَاحِ، وَ لَمْ يَبْقَ
لَكَ نَاصِرٌ، وَ أَنْتَ مُحْتَسِبٌ ضَاطِرٌ تَذُبُّ عَنْ نِسْوَتِكَ وَ
أَوْلَادِكَ حَتَّى نَكُوكَ عَنْ جَوَادِكَ،^۱

و زخمهای عمیقی بر تو وارد کردند.
و میان تو و بین شبانگاه فاصله انداختند (یعنی نگذاشتند کار به شب
برسد در روز کار را تمام کردند).
و تو را هیچ یآوری باقی نمانده بود، و تو کار را به حساب خدا گذاشتی
و صبر نمودی و از زنان و اولادت دفاع می‌کردی تا آنکه تو را از اسب
سرنگون ساختند.

آیا به مظلومیت امام حسین علیه السلام توجه می‌نماییم که در بین یک قوم
بی‌دین چگونه گرفتار شده بود.

آیا نباید این مظلومیت به تمام عالم همیشه اعلان گردد؟ مظلومیتی
که امام معصوم علیه السلام و فرزند پیغمبر خود را با این حال غریبی میان

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

دشمنان مشاهده کنیم.

آیا بعد از این مظلومیت جای ندارد که مهدی او را یاری نماییم، کسی که این داغها او را می‌آزارد؟ کسی که وقتی به یاد این مصائب می‌افتد به جای اشک خون‌گریه می‌کند.

و آیا سزاوار نیست که ببینیم او از ما چه می‌خواهد؟ باید چگونه او را یاری کنیم و نگذاریم در میان مردم غریب بماند معرفت و شناخت او را به دیگران برسانیم و از پول و ثروت و امکانات خود، یاری امام زمان علیه السلام نماییم و مظلومیت حضرتش را در همه عالم اعلان کنیم و در راه اهداف از جان و مال هستی در گذریم.

اکنون که به فراز زیارت توجه نمودیم می‌گوییم: قربان بدن اطهرت یا ابا عبدالله الحسین! قربان آن بدنی که زخمهای عمیقی بر آن وارد کردند.

قربان آن چشمهای مبارکت که زمین و آسمان در مقابل چشم شما تیره و تار گردید. آن قدر این ملعونها عجله بر قتل شما داشتند که می‌خواستند روز عاشورا تمام نشده شما را به شهادت برسانند، در قتل شما حریص بودند و از یکدیگر سبقت می‌گرفتند.

آقا جان! چه دلسوز است آن موقعی که تمام عزیزانت را از دست داده بودی و کسی نمانده بود، عباس علیه السلام به شهادت رسیده بود، علی اکبر علیه السلام به شهادت رسیده بود، قاسم بن الحسن علیه السلام و تمام برادرانت و بنی هاشم علیهم السلام به شهادت رسیده بودند، فقط برای تو اهل حرم مانده بود که صدای ناله و گریه آنان در فراق بلند بود و صدای غریبی شما

دل آنان را آتش می‌زد و تا توان داشتی از اهل حرم دفاع می‌کردی تا زمانی که دیگر بر شما امان ندادند و شما از صدر زین بر خاک گرم و سوزان کربلا افتادی.

سید بن طاوس رحمته الله روایت کرده که چون از کثرت زخم و جراحت اندام امام حسین علیه السلام سست شد و قوت کارزار از او برفت و مثل خارپشت بدنش پر از تیر شده بود این وقت صالح (العین) بن وهب المزنی وقت را غنیمت شمرده از کنار حضرت در آمد و با قوت تمام نیزه بر پهلوی مبارکش زد چنانکه از اسب در افتاد و روی مبارکش از طرف راست بر زمین آمد و در این حال فرمود:

بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ عَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ.

پس برخاست و ایستاد.

حضرت زینب علیها السلام که تمام توجهش به سمت برادر بود چون این بدید از در خیمه بیرون دوید و فریاد برداشت که والیخاه و اسیداه و اهلبیتاه ای کاش آسمان خراب می‌شد و بر زمین می‌افتاد و کاش کوهها از هم می‌پاشید و بر روی بیابانها پراکنده می‌شد.

راوی گفت که شمر بن ذی الجوشن (ملعون) لشکر خود را ندا در داد برای چه ایستاده‌اید و انتظار چه می‌برید؟ چرا کار حسین را تمام نمی‌کنید؟ در این هنگام همگی بر آن حضرت از هر سو حمله کردند حصین (العین) بن تمیم تیری بر دهان مبارکش زد ابویوب (ملعون) غنوی تیری بر حلقوم شریفش زد و زرعه (العین) بن شریک بر کف چپش زد و

قطعش کرد و ظالمی دیگر بر دوش مبارکش زخمی زد که آن حضرت بر روی در افتاد و چنان ضعف بر آن حضرت غالب شده بود که گاهی به مشقت زیاد بر می‌خاست، طاقت نمی‌آورد و بر روی می‌افتاد تا اینکه سنان (ملعون) نیزه بر گلوی مبارکش فرو برد پس بیرون آورده و فرو برد در استخوانهای سینه‌اش و بر این هم اکتفا نکرد آنگاه کمان بگرفت و تیری بر نحر شریف آن حضرت افکند که آن مظلوم در افتاد.^۱

لعن الله قاتلیک و ظالمیک یا مولای یا ابا عبدالله!

آری، دشمنان دیو صفت با این که می‌دانستند امام حسین علیه السلام فرزند پاک رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم و امیرالمؤمنین علیه السلام و حضرت فاطمه زهرا علیها السلام و خدیجه کبری علیها السلام است در عین حال تمام بدنش را با زخمهای عمیق مجروح و قطعه قطعه نمودند.

آنان امام حسین علیه السلام را که فرزند سدره المنتهی و زمزم و صفا بود از اسب سرنگون نمودند و بر او حمله ور شدند.

راستی کسی که امام حسین علیه السلام را دوست بدارد باید درد امام حسین علیه السلام در او اثر نموده و او را آرام نگذارد.

بلی! حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف مصائب اجدادش را یاد نموده در زمان غیبت بر آنان گریه می‌کند و در زمانی که ظهورش واقع شود از دشمنانش انتقام خواهد گرفت.

شیعه باید همیشه برای این مصائب و ظلمها محزون باشد، و مولای

خود را صدا بزند که: ای آقای من! بیا و انتقام این عزیزان را از دشمنان بگیر.

شیعه باید همیشه منتظر برقراری حکومت حضرت مهدی علیه السلام باشد.

همچنان که مولای ما حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام فرمودند:

إِنَّ مَحَبَّتَنَا يَنْتَظِرُوا الرُّوحَ وَ الْفَرَجَ كُلَّ يَوْمٍ وَ لَيْلَةٍ.^۱

دوستان ما در هر شب و روز در انتظار فرا رسیدن روزگار فرج و آسایش و گشایش می‌باشند.

در آن زمان حق به حق دار بر می‌گردد، ظلم ریشه کن شده، و عدالت برقرار می‌گردد و مؤمنین عزیز به حق خود نائل می‌گردند.

مصایب جان سوز

در فرازی دیگر از زیارت شریفه می‌خوانیم و با سوز و آه امام زمان خود می‌سوزیم:

فَهَوَّيْتَ إِلَى الْأَرْضِ جَرِيحاً، تَطْثُوكَ الْخَيُْولُ بِحَوَافِرِهَا، وَ
تَعْلُوكَ الطُّغَاةُ بِبَوَاتِرِهَا قَدْ رَشَحَ لِلْمَوْتِ جَسِينُكَ، وَ اخْتَلَفَتْ
بِالْإِنْقِبَاضِ وَ الْإِنْسِنَاطِ شِمَالُكَ وَ يَمِينُكَ، تُدِيرُ طَرْفاً خَفِيئاً
إِلَى رَحْلِكَ وَ بَيْتِكَ.^۲

۱. جلوه‌های نور از غدیر تا ظهور: ۱۱۶، به نقل از بحار الأنوار: ۱۲۱/۲۷.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

پس تو با بدنی مجروح بر زمین افتادی، اسب‌ها با سم‌های خود تو را لگد کوپ کردند.

و طغیانگران تو را با شمشیرهایشان می‌زدند.

عرق مرگ بر پیشانی‌ت نشست و راست و چپ بدن مبارکت با جمع کردن و گشودن به گونه‌ای دیگر می‌شد.

و با گوشه چشم به خيام و حرمت نگاه می‌کردی.

سزاوار است که مقداری بیشتر فکر کنیم امام حسین علیه السلام عزیز ما چرا این چنین با زحمت و مشقت خود و اهل خود جانثاری می‌کند تا حدی که زیر سم اسب‌ها واقع می‌شود. آیا ما نباید مقداری رنج و محنت را تحمل کنیم که دینمان به جای بماند؟

آیا وقتی سختی به ما روی آورد به پای دین خود هستیم؟

آیا حاضریم که به هر قیمت شده دین خود را نگه داریم؟

و آیا با اشک و عزاداری دل مطهر امام حسین علیه السلام را با این همه

مصائب جان سوز و زحمت خوشحال می‌کنیم؟

آیا درد او ما را می‌سوزاند؟

آیا مصائب او دل ما را جریحه دار می‌نماید؟

این چه حالی است برای حضرت مهدی، قربان جگر سوخته‌ات یا

مولا نا یا صاحب الزمان! شما موقع خواندن این زیارت و دیدن این

وقایع چه حالی دارید؟

قربان چشم‌های خون بارت یا بقیة الله! وقتی بدن مجروح جدّ

بزرگوارت را بر روی زمین کربلا در حالی که از روی اسب افتاده و به

دریاباها از صدای گریه آن حضرت نزدیک است که به جوش آیند و بر یکدیگر بریزند و بهر قطره از آنها ملکی موکل است که چون صدای آن حضرت بر می آید محافظت آنها می نماید که اهل زمین را غرق نکنند و ملائکه پیوسته ترسانند و برای گریه آن حضرت گریانند و تضرع و استغاثه بدرگاه حق تعالی می کنند و اهل عرش و آنها که بر دور عرشند با جمیع ملائکه از ترس عذاب اهل زمین تضرع می نمایند و صدا به تسبیح و تقدیس حق تعالی بلند می کنند.

و اگر یکی از صداهای ایشان به اهل زمین برسد هر آینه اهل زمین مدهوش گردند و کوهها کنده شود و زمین بلرزد.

گفتم: فدای تو شوم این امر عظیمی است که یاد می کنی.

حضرت فرمود که:

آنچه نگفتم زیاده از آنست که گفتم، پس فرمود که: ای ابوبصیر آیا نمی خواهی که از آنها باشی که یاری فاطمه می کنند در گریه کردن؟

پس من به گریه افتادم و از بسیاری گریه سخن نتوانستم گفت، حضرت به جای نماز خود رفت و مشغول دعا شد من با آنحالت از خدمت آن حضرت بیرون آمدم و نتوانستم طعام بخورم و مرا در شب خواب نبرد روز دیگر ترسان و خایف به خدمت آن حضرت رفتم چون دیدم که حضرت ساکن گردیده است من ساکن شدم و حمد کردم خدا را که بر من عقوبتی نازل نشد.^۱

راستی، این ظلم و جنایت را چه کسی باید جواب دهد؟ و چه کسی

باید جلو این ظلم را که تا زمان شهادت امام حسین علیه السلام به حضرتش وارد شد و بعد به امامان و فرزندان پاک او علیهم السلام و بر اهداف حضرات ائمه علیهم السلام و بر حضرت ولی علیه السلام وارد می‌شود، بگیرد؟

چه کسی باید دنباله کفر را که از آن زمانها تا به حال در عالم هست، قطع کند؟

مسلم خداوند منتقمی برای این ظلمها گذاشته است و می‌آید و آن منتقم، حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف است که هر روز خون جگر می‌خورد. ولی او می‌آید دولت محمد و آل محمد علیهم السلام را برقرار می‌کند تمام ظلم را ریشه کن می‌نماید.

همچنان که پیامبر گرامی اسلام صلی الله علیه و آله فرمودند:

مردی از اهل بیت من خروج می‌کند و به سنت من عمل می‌نماید خداوند برکت خود را از آسمان به او نازل می‌فرماید و زمین برکت خود را ظاهر می‌گرداند زمین را با عدل پر می‌کند چنانکه با ظلم و جور پر گردیده...^۱

اشاره به بازگشت اسب آقا امام حسین علیه السلام به خیمه گاه

امام زمان علیه السلام در فراز دیگر آن مصیبت جانکاه را این گونه بیان می‌فرماید:

وَ قَدْ شَغَلَتْ بِنَفْسِكَ عَنْ وُلْدِكَ وَ أَهْلِيكَ، وَ أَسْرَعَ فَرَسُكَ

شَارِدًا، إِلَى خِيَامِكَ قَاصِدًا، مُحَمِّمًا بَاكِيًا، فَلَمَّا رَأَيْنَ النِّسَاءَ
جَوَادِكَ مَخْزِيًا، وَ نَظَرْنَ سَرْجَكَ عَلَيْهِ مَلُوبِيًا،^۱

(مصیبتی بر تو وارد شد.) بطوری که از فرزندان و اهل بیت علیهم السلام به خودت مشغول بودی. (یعنی آنقدر سخت بود که امان نمی داد به اهل بیت فکر کنی).

و اسب تو شیون کنان و گریه کنان با سرعت به سوی حرمت آمد.
هنگامی که بانوان اسبت را شرمسار دیدند و به زین واژگونش نظر افکندند.

چقدر سخت است آقا جان، که اهل بیت شما علیهم السلام همه گریان و نالان در میان گرگ های بیابان کربلا گرفتار باشند و یار و یابوری برای دفاع از شما نباشد.

آه چه حالی دارد حضرت بقیة الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف وقتی صحنه ای را که مردم هیچ امانی به جدش ندادند، مشاهده می نماید، وقتی ذوالجناح بی صاحبش را می بیند که با سرعت شیعه کنان به سوی خیمه ها می دوید و اهل بیت حضرت سیدالشهداء علیه السلام نا امید گشتند. چرا که دیدند که زین ذوالجناح واژگون است.

سلام و صلوات خداوند بر شما و اهل بیت شما علیهم السلام و بر خواهر مظلومه ات در سرزمین کربلا یا ابا عبدالله! که در طوفان کربلا در میان دریای بلا صبر و استقامت را پیشه نمودند و بسان شمع آب شدند و گلهای گلستان فاطمه علیها السلام در آفتاب داغ کربلا پر پر شدند و به شهادت

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

رسیدند و در زیر سُم اسب‌ها واقع شدند. الا لعنة الله على القوم الظالمين
 اکنون به فرازی دیگر از زیارت شریف که به راستی جگر را پاره
 پاره می‌نماید گوش داده و با سوز و آه امام زمان خود هم نوا شده و
 بنالیم:

بَرَزْنَ مِنَ الْخُدُورِ، نَاشِرَاتِ الشُّعُورِ عَلَى الْخُدُودِ لِأَطِمَاتِ
 لُوجُوهِ، سَافِرَاتِ وَ بِالْعَوِيلِ دَاعِيَاتِ، وَ بَعْدَ الْعِزِّ مُذَلَّلَاتِ، وَ
 إِلَى مَضْرَعِكَ مِبَادِرَاتِ.^۱

بانوان محترمه از خیمه‌ها بیرون آمدند با موهایی که بر چهره‌هایشان
 پریشان کرده،

با روی باز و بدون نقاب بر چهره‌هایشان سیلی می‌زدند،

و با صدای بلند ناله می‌زدند و تو را می‌خواندند،

و آنان بعد از عزت ذلیل شده بودند و به سوی قتلگاه تو شتافتند.

با توجه و تفکر در این فرازها به دردهای قلب امام زمان علیه السلام پی
 می‌بریم که حضرتش چه آه و سوز دارد؟

و از این فرازها نور هدایت می‌گیریم که دین خداوند به وسیله چه
 اولیایی بر قرار گردید و آنان چه بلاها کشیدند تا اینکه دین به اینجا
 رسیده، باید تدبّر و تفکر نمود وقتی امام معصوم حضرت
 سیدالشهداء علیه السلام با این جدیت و کوشش که اهل و خانواده خود کودک
 شیرخوار را در این راه می‌دهد، و تا حدّی که اهل بیت مکرمش در بین

دشمنان صدا به آه و واویلا بلند می‌نماید و در بین دشمنان تنها می‌مانند.

آیا نباید درس عبرت گرفت و به زودی تسلیم کفر و نفاق و شیطان نشد؟

آیا در موقع جان نثاری نباید مردانه ایستاد و در حمایت از امام زمان خویش پایداری نمود؟

و آیا نباید تا فدا کردن اهل و عیال در پای دین ایستاد و تمام امکانات دین را یاری کنیم؟

آری، دین با قیمت گران به دست ما رسیده، نباید به اصول و فروع آن بی‌اهمیت بود و باید کوشش نمود و از مقدسات حمایت کرد و از حریم ولایت ائمه علیهم السلام دفاع نمود.

راستی اهل بیت علیهم السلام چه کشیدند؟ و بر قلب وارث آنان که حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف است چه می‌گذرد؟

مگر اهل بیت امام حسین علیه السلام اولاد پیغمبر صلی الله علیه و آله نبودند؟ به چه جرأت با فرزندان پیغمبر صلی الله علیه و آله چنین رفتار کردند؟

حقاً باید حضرت مهدی علیه السلام بیاید تا بر همه معلوم شود که چه بر سر دین و اهل بیت علیهم السلام آمده؟ آن بزرگوار باید دین را نجات دهد و حقیقت را بر مردم عالم برساند. چه حالی دارد امام زمان ارواحنا فداه؟!

خداوندا! قلبش را با فرجش شفا بده! خداوندا!

بر امام زمان ما صلوات الله علیه در این مصائب سنگین که بر او وارد شده است صبر بده.

یا بقیة الله! چقدر بر محمد و آل محمد علیهم السلام سخت می‌گذرد.
 خداوندا! هرچه زودتر حق آنان را از ظالمان بگیر و انتقام خون این
 عزیزانت را به دست مولای ما حجة الحسن بگیر.
 آقا جان! اهل حرم امام حسین علیه السلام با چه حالی از خیمه‌ها بیرون
 دویدند؟

همه از خیمه‌ها بیرون دویدند

ولی سالار زینب را ندیدند

چه غوغائی به پاشد آن موقعی که امام زمان علیه السلام می‌فرماید: آنان به
 سر و صورت می‌زدند و با موهای پریشان و با صدای بلند - نه با صدای
 آهسته - حضرت ابا عبد الله علیه السلام را می‌خواندند و به سوی قتلگاه
 می‌دویدند و «وا حسینا» می‌گفتند؟!!

حمید بن مسلم گفته که ما به اتفاق شمر بن ذی الجوشن (لعین) در
 خیام عبور می‌کردیم تا به علی بن الحسین علیه السلام رسیدیم دیدیم که در
 شدت مرض در بستر غم و بیماری و ناتوانی در حال استراحت است و
 با شمر (لعین) جماعتی از رجاله بودند، گفتند: آیا این بیمار را بکشیم.

من گفتم: سبحان الله! چگونه بی رحم مردمی هستید؟ شما ها آیا
 این کودک ناتوان را هم می‌خواهید بکشید؟ همین مرض که دارد شما
 را کافی است و او را خواهد کشت و شرّ ایشان را از آن حضرت
 برگردانیدم.

پس آن بیرحمان پوستی را که در زیر بدن آن حضرت بود بکشیدند

و آن جناب را بر روی زمین افکندند.^۱
 خداوند بر وجود مقدس امام زمان صبر عطا فرماید و در ظهور
 حضرتش تجیل فرماید تا ظالمان را بر خاک مذلت بنشانند و نابود
 گردانند!

واپسین لحظات حضرت امام حسین علیه السلام

حضرتش در فرازی دیگر به مصیبت جانکاهی اشاره می‌کند و
 می‌فرماید:

وَ الشَّمْرُ جَالِسٌ عَلَيَّ صَدْرِي، وَ مَوْلَعٌ سَيْفُهُ عَلَيَّ نَحْرِي،
 قَابِضٌ عَلَيَّ شَيْبَتِي بِيَدِهِ، ذَابِحٌ لَكَ بِمُهْنَدِهِ، قَدْ سَكَنْتُ
 حَوَاسِكًا، وَ خَفَيْتُ أَنْفَاسِكًا، وَ رَفَعَ عَلَيَّ الْقَنَاةَ رَأْسِكًا،^۲

در حالی که شمر روی سینه تو نشسته بود.
 و شمشیرش را بر گودی زیر گلوئی تو فرو برده بود.
 و محاسنت را در دست گرفته بود.
 سرت را با شمشیر تیز خود می‌برید.
 در آن حال، حواسست از حرکت افتاد.
 و نفس هایت پنهان شد و سرت بر بالای نیزه بلند شد.

شگفتا از این مردم! چقدر پست بودند که فرزند پیغمبر را زیر پای
 خود گذاشتند و با پای نجس خودشان روی سینه حضرتش پا

۱. منتهی الآمال: ۵۱۸.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

گذاشتند. خوب است اندکی پیرامون این مصیبت سنگین فکر کنیم که چقدر مصیبت بر حضرتش روا داشتند و این مصایب سنگین برای چه بود؟ و به چه گناهی فرزند پیغمبر را به این بلاها گرفتار نمودند و این همه جسارت و خیانت روا داشتند؟

برای مولای ما امام زمان علیه السلام چقدر سخت است که این حالت - مخصوصاً موقع شهادت - را بیان می‌فرماید که سید و مولای ما ابا عبدالله الحسین علیه السلام با چه رو به رو گردیده.

به راستی که قلم و زبان را قدرت گفتن و نوشتن نیست. این است که کسی نمی‌تواند اشک بر مصیبت امام حسین علیه السلام را قیمت بگذارد و نمی‌تواند پاداش عزاداری او را حساب کند. در اینجا قضیه‌ای درباره آقا امام حسین علیه السلام و فضیلت حضرتش بیان می‌گردد:

شخص محترمی به نام سید علی حسینی نقل نموده که: من مجاور مولای خود علی بن موسی الرضا علیه السلام بودم چون روز عاشورا شد مردی از اصحاب ما مقتل امام حسین را می‌خواند و به این روایت رسید که حضرت امام باقر علیه السلام فرمود که هر که از دیده‌های او در مصیبت حسین بقدر پر پشه آب بیرون آید حق تعالی گناهان او را بیاورد اگر چه مانند کف دریاها باشد و در آن مجلس مرد جاهلی که مدعی علم بود حاضر بود و به عقل ناقص خود اعتقاد تمام داشت گفت: این حدیث نمی‌باید صحیح باشد چگونه بر آن حضرت گریستن این قدر ثواب دارد.

ما با او مباحثه بسیار کردیم و از ضلالت خود بر نگشت و بر خواست و رفت و روز دیگر آمد، زبان به معذرت گشود و اظهار ندامت از گفته‌های شب نمود و گفت چون شب از نزد شما رفتم و در رختخواب خوابیدم در خواب دیدم قیامت بر پا شده است و همه مردم را در یک صحرا جمع کرده‌اند و ترازوهای اعمال را آویخته‌اند و صراط را بر روی جهنم کشیده‌اند و دیوانهای عمل را گشوده‌اند و آتش جهنم را افروخته‌اند و قصرهای بهشت را به جلوه در آورده‌اند در آن وقت تشنگی عظیم بر من غالب شد چون نظر کردم به جانب راست خود حوض کوثر را مشاهده کردم و بر لب حوض دو مرد و یک زن را دیدم که ایستاده‌اند و نور جمال ایشان صحرای محشر را روشن کرده است و جامهای سیاه پوشیده‌اند و می‌گیرند از مردی پرسیدم اینها کیستند که بر کنار کوثر ایستاده‌اند گفت یکی حضرت محمد مصطفی و دیگری حضرت علی مرتضی و آن زن حضرت فاطمه زهرا علیها السلام است. گفتم: چرا سیاه پوشیده‌اند و می‌گیرند؟

گفت: مگر نمی‌دانی که امروز روز عاشورا است و روز شهادت شهید کربلاست.

در این هنگام به نزدیک حضرت فاطمه رفتم، و گفتم: ای دختر رسول خدا تشنه‌ام آن حضرت از روی غضب به من نظر کرد و گفت: تو نیستی که انکار می‌کردی فضیلت گریستن بر مصیبت فرزند پسندیده من و نور دیده من حسین شهید مظلوم را؟

از وحشت این خواب بیدار شدم و از گفته خود پشیمان گردیدم

اکنون از شما معذرت می‌طلبم که از تقصیر من درگذرید.^۱
 عقل سالم و کامل باید قضاوت کند به چه جرمی و گناهی فرزند
 پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله را یک شخص پست باید سر ببرد، و مردم دیگر تماشا
 کنند و خوشحالی نمایند.

به چه جرمی سر مبارکش را جدا نمودند و بر بالای نیزها زدند؟
 به چه جرمی کاری کردند که اهل حرم او بر سر و صورتشان زدند و
 به سوی قتلگاه دویدند؟

به چه جرمی آنان را بین نامحرمان کشانیدند؟
 آیا دل ولی خدا نمی‌سوزد، ناله و واویلا سر نمی‌دهد؟
 کدام فرزند پاک و پاکیزه است که در چنین مصیبت‌ها آرام بگیرد؟
 آیا کسی با حضرتش هم دردی می‌کند که پاسخ این همه فاجعه را
 دهد؟

آیا کسی به فکر جبران مصایب هست؟
 شاید کسی بگوید: ما که نمی‌توانیم کاری انجام دهیم.
 در پاسخ او می‌گوییم: چرا، ما می‌توانیم بهترین خدمت را انجام
 دهیم و امام زمانمان را درباره خون خواهی یاری نماییم، می‌توانیم با
 ظالمها همکاری نکنیم، می‌توانیم با آنان دشمن باشیم، می‌توانیم با
 کسانی که خون ائمه ما را ریختند، دشمنی داشته باشیم، می‌توانیم مردم
 را متوجه کنیم که چه ظلمی بر اهل بیت علیهم السلام وارد شده و همواره وارد
 می‌شود، و می‌توانیم از خداوند فرج حضرتش را بخواهیم تا بیاید و

باطل را از بین ببرد و حق را ظاهر گرداند و دشمنان را در عالم برچیند و دوستان را عزیز و دین را عزت بخشد.

پس نباید خود را به زودی تبرئه کنیم، باید همیشه کوشا بوده و یار و یاور اهل بیت علیهم السلام باشیم. و نسبت به دستوراتی که به ما امر فرمودند کوتاهی ننموده، بلکه با تمام هستی خود اطاعت نماییم.

مظلومیّت اهل بیت امام حسین علیه السلام

و ضربه خوردن دین

اسارت اهل بیت آقا امام حسین علیه السلام

امام زمان علیه السلام در این فراز می فرماید:

وَ سُبِيَّ أَهْلُكَ كَالْعَبِيدِ، وَ صُفِّدُوا فِي الْحَدِيدِ فَوْقَ أَقْتَابِ
الْمَطِيَّاتِ، تَلْفَحُ وَجُوهَهُمْ حَرُّ الْهَاجِرَاتِ، يُسَاقُونَ فِي الْبَرَارِي
وَ الْفَلَوَاتِ، أَيْدِيهِمْ مَغْلُولَةٌ إِلَى الْأَعْنَاقِ، يُطَافُ بِهِمْ فِي
الْأَسْوَاقِ.^۱

و اهل بیت تو (علیه السلام) مانند بندگان و بردگان اسیر شدند.
و در آهن و غل زنجیر (قید) گردیدند. و بر فراز پالانهای چهار پایان
چهره‌هایشان را گرمای شدید می سوزاند.
و در بیابانها و دشت‌ها پیش برده می شدند در حالی که دست‌هایشان
به گردنهایشان آویخته و بسته بود و آنها را دور بازارها می
چرخانیدند.

آیا کسی با شخص کافر چنین رفتار می کند که این جنایتکاران با
اولاد پیامبر صلی الله علیه و آله انجام دادند؟

اگر یک کافر خدمتی کند، مردم می گویند: باید حق او را داد، ولی
فرزندان پیامبر صلی الله علیه و آله را به این حال در شهرها می گردانید، پیامبری که بی
حدّ و حصر برای همه مسلمانان زحمت کشیده و تمام وجودش را
برای اسلام می خواست و کوششها نمود تا اینکه دین به دست ما رسید.
به چه جرم و گناهی فرزند دل‌بند او حضرت امام حسین علیه السلام را به شهادت

رسانیدند اهل بیت او را در بازارها گردانیدند؟
 این مردم از خدا بی خبر، پست و بی دین تا چه حدّ برای ظلم به
 اولاد پیغمبر صلی الله علیه و آله کمر همّت را بسته و جنایت نمودند.
 قربان قلب سوخته امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف و آه سوز ناکش در
 این مصایب و غم‌ها و غصّه‌هایی که مشاهده می‌فرماید.
 فرزندان امیرالمؤمنین علیه السلام کجا و غل و زنجیر داغ و زیر آفتاب
 سوزان به اسارت بردن کجا!
 مردمان نامحرم کجا و حریم الهی و عصمت کبریا، حضرت
 زینب علیها السلام و اهل بیت سیدالشهداء علیهم السلام کجا؟
 چرا باید اسیر این اشرار گردند؟
 چرا فرزندان حضرت فاطمه زهرا علیها السلام در بیابانها در آفتاب داغ در
 حالی که آنان را بالای شترها قرار داده و اذیت و آزار می‌نمودند، به
 اسارت بروند؟
 خداوند بر شما صبر عطا فرماید یا بقیّة الله! زیرا با مشاهده آن
 صحنه‌هایی که اگر خون گریه کنیم هنوز کاری نکرده‌ایم بر شما چه
 می‌گذرد؟
 چرا عزیزان شما با دست‌های بسته و به گردن آویخته باید اسیر
 ظالمان باشند؟
 آیا این به خاطر همان نیست که مردم امام زمان خودشان را یاری
 نمودند و به او بی‌اعتنایی یا دشمنی نمودند؟
 حال و وظیفه ما چیست؟

آیا نباید از صمیم دل فریاد بزنیم که امام زمان علیه السلام چه می‌کشد؟
آیا با امام زمان علیه السلام خود هم ناله هستیم؟
تا کی و تا چه زمانی حجت بالغه الهی باید در گوشه‌ای بنشیند و بر مصایب گریان باشد، و حق خود و اجداد طاهرینش را در دنیا مغضوب ببیند؟ و تا چه زمان باید غائب باشد؟
آیا ما باید در مقابل این جنایتها که بر فرزند پیغمبر گرامیمان روا داشتند، ساکت باشیم؟
آیا باید در مقابل این مصیبت که امام و فرزندان امیرالمؤمنین علیهم السلام را در مسیر شام و کوفه و کربلا اسیر می‌کنند ساکت و بی تفاوت باشیم؟
هرگز چنین نیست! بلکه با تمام جان باید حمایت کنیم و اموال، خانه و زندگی و عمرمان را در احقاق این حق بکار برده و در هر زمان به عالم اعلام کنیم، باید این وظیفه الهی را ادامه دهیم و به اقشار و نسل آینده اعلان کنیم که: ای مردم! آنان که با خدا و رسول الله صلی الله علیه و آله و ائمه علیهم السلام به جنگ برخاستند چنین نمودند، فرزندان پیامبر و امامان ما را اذیت و آزار و در غل و زنجیر در شهرهایی گناه گردانیدند.
آنان را با دست‌های بسته به گردن در کوچه و بازارها می‌گردانیدند و این به جهت آن بود که این عزیزان الهی از حق و حقیقت و قرآن دفاع می‌نمودند و هیچ گونه کوتاهی ننمودند و برای همیشه به عالم اعلان کردند که باید در راه امر الهی چنین پایداری نمود و در حق نباید کوتاهی کرد، بایستی کسالت، بی‌فکری و بی‌اعتنایی نسبت به حق کنار برود.

کسانی که آزادی، انسانیت و عدالت می‌خواهند باید به حمایت از دستور الهی بر خاسته و کوشش نمایند و در هر زمان امام آن زمان را یاری نمایند.

زیرا امام معصوم علیه السلام بر قرار کننده عدالت می‌باشد، اکنون باید از امام زمان، خود حضرت بقیة الله الأعظم علیه السلام حمایت شود، و کوشش در تشریف فرمایی و ظهور او شود، تا آن بزرگوار عدالت را بر قرار نماید، ما باید برای تشریف فرمایش کوشش کنیم و بی تفاوت نباشیم تا خیر دنیا و آخرت را بیابیم.

شهادت مولایمان امام حسین علیه السلام و پیامدهای آن

اکنون به فرازهای دیگر زیارت گوش جان می‌دهیم:

قَالُوْیْلُ لِلْعُضَاةِ الْفُسَاقِ، لَقَدْ قَتَلُوْا بِقَتْلِکَ الْاِسْلَامَ، وَ عَطَلُوْا
الصَّلَاةَ وَ الصَّیَامَ، وَ نَقَضُوْا السُّنَنَ وَ الْاَحْکَامَ، وَ هَدَمُوْا قَوَاعِدَ
الْاِیْمَانِ^۱.

پس وای بر آن گناه کاران فاسق که به راستی با کشتن تو اسلام را
کشتند و نماز و روزه را رها کردند.
و سنت‌ها و احکام را شکستند.
و ستونهای دین و ایمان را منهدم کردند.

اگر در این فراز دقت کنیم می‌بینیم که امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف
به جد بزرگوارش خطاب نموده و می‌فرماید: با کشتن تو اسلام را

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

کشتند و امام حسین علیه السلام را به معنای سنت و احکام و ستونهای دین و ایمان معرفی می فرماید، چون می فرماید: باکشتن تو ستونهای دین را منهدم گردید.

آری، حضرات ائمه معصومین علیهم السلام به ما نور هدایت را رسانید که چه شخصیتی با عظمت، را این مردم به شهادت رسانیدند شخصیتی که حضرت امام صادق علیه السلام درباره او فرمود:

إذا زرتم ابا عبد الله علیه السلام قالزمو الصّمت الا من خیر، و ان ملائكة اللیل والنهار من الحفظة تحضر الملائكة الذين بالخائر، فتصافحهم فلا يجیبونهم من شدّ البكاء فينتظرونهم حتى تزول الشمس و حتى ينور الفجر، ثمّ يكلمونهم و يسألونهم عن أشياء من أمر السماء، فأما ما بين هذين الوقتين فإنهم لا ينطقون و لا يفترّون عن البكاء و الدعاء، و لا يشغلونهم في هذين الوقتين عن أصحابهم، فإنما شغلهم بكم إذا نطقتم.

قلت: جعلت فداك و ما الذي يسألونهم عنه و أيّهم يسأل صاحبه، الحفظة أو أهل الحائر؟ قال: أهل الحائر يسألون الحفظة، لأنّ أهل الحائر من الملائكة لا يبرحون. و الحفظة تنزل و تصعد، قلت: فما ترى يسألونهم عنه؟ قال: إنهم يمرّون إذا عرجوا باسمعيل صاحب الهواء، فربّما وافقوا النبی صلی الله علیه و آله و عنده فاطمة و الحسن و الحسین و الأئمة من مضى منهم فيسألونهم عن أشياء و من حضر منكم الحائر، و

يقولون: بشروهم بدعائكم، فتقول الحفظة: كيف نُبشّرهم و هم لا يسمعون كلامنا؟ فيقولون لهم: باركوا عليهم و ادعوا لهم عنا فهي البشارة منّا فإذا انصرفوا فحُفّوهم بأجنتكم حتى يحسّوا مكانكم و إنّنا نستودعهم الذي لا تضيع ودائعه؛

و لو يعلمون ما في زيارته من الخير و يعلم ذلك الناس لاقتلوا على زيارته بالسيوف، و لباعوا أموالهم في إتيانه، و إن فاطمة عليها السلام إذا نظرت إليهم و معها ألف نبي و ألف صديق و ألف شهيد و من الكرويين ألف ألف يسعدونها على البكاء، و إنّها لتشهق شهقة فلا يبقى في السماوات ملك إلا بكى رحمةً لصوتها، و ما تسكن حتى يأتيها النبي صلى الله عليه وآله فيقول: يا بنيّة قد أبكيت أهل السماوات و شغلّتهم عن التسبيح و التقديس فكفّي حتى يقدّسوا، فإنّ الله بالغ أمره، و أنّها لتنظر إلى من حضر منكم فتسأل الله لهم من كلّ خير، و لا تزهدوا في إتيانه! فإنّ الخير في إتيانه أكثر من أن يُحصى»^۱.

وقتی به زیارت حضرت اباعبدالله علیه السلام رفتید در آنجا سکوت اختیار کرده و کلامی نگوئید مگر سخن نیک و خیر، زیرا فرشتگان شب و روز که از نگهبانان و حافظین هستند نزد فرشتگانی که در حائر حسینی می‌باشند آمده و با ایشان مصافحه کرده ولی ایشان از شدت گریه و ناراحتی که دارند جواب آنها را نداده بناچار آنها صبر می‌کنند تا ظهر فرا برسد و صبح طلوع نماید سپس آنان با ایشان سخن گفته و راجع

به امور آسمانی سؤالاتی را مطرح می‌نماید ولی بین این دو وقت (صبح و ظهر) ابدأ صحبت نکرده و از گریستن و دعاء نمودن کوتاهی نمی‌کنند و در ایندو وقت آن فرشتگان نیز ایشان را از یارانشان منصرف و مشغول نمی‌کنند تنها وقتی شما سخن گفته و تکلم می‌نمایید ایشان مشغول و منصرف می‌گردند.

راوی می‌گوید: محضر امام علیه السلام عرض کردم:

فدایت شوم، چه چیزی را سؤال می‌کنند و کدامیک را از دیگری می‌پرسد آیا فرشتگان نگهبان و حافظ از فرشتگان حائر سؤال می‌کنند یا بالعکس؟

حضرت فرمودند:

فرشتگان اهل حائر از حافظین و نگهبانان می‌پرسند، زیرا فرشتگان حائر از آنجا دور نشده و به جایی دیگر نمی‌روند ولی حافظین و نگهبانان به زمین نزول کرده و از آنجا به آسمان صعود می‌کنند.

عرض کردم: نظر شما راجع به سؤال آنها چه بوده و می‌فرمائید از چه چیز سؤال می‌کنند؟

حضرت فرمودند: حافظین وقتی به آسمان عروج می‌کنند عبورشان به اسماعیل یعنی صاحب هواء می‌افتد و بسا با نبی اکرم صلی الله علیه و آله ملاقات کرده در حالی که نزد آن جناب حضرات فاطمه و حسن و حسین و ائمه علیهم السلام (مقصود حضرات ائمه ماضی بوده و نه امام حاضر علیه السلام) حضور دارند پس فرشتگان از ایشان راجع به اشیائی چند و در باره آنانکه از شما در حائر حاضر می‌شوند سؤالاتی می‌کنند؟

حضرات معصومین علیهم السلام در پاسخ سؤالاتشان می‌فرمایند:

زائرین را بشارت دهید و به دعائی که برای ایشان می‌نمائید مژده دهید.

فرشتگان حافظ عرض می‌کنند: چگونه به ایشان بشارت دهیم در حالی که صدای ما را نمی‌شنوند؟

حضرات معصومین علیهم السلام به ایشان می‌فرمایند:

برای ایشان دعاء کنید که برکات حق تعالی بر ایشان مداوم باشد و نیز از جانب ما ایشان را دعاء نمایند و این خود بشارتی است از ما به ایشان و وقتی از زیارت برگشتند با بال‌هایتان ایشان را نوازش کنید، بطوری که شما را حس و درک نمایند و ما ایشان را به امانت نزد شما می‌سپاریم و امید است که این ودائع ضایع و تباه نشوند.

و اگر خیر و برکتی که در زیارت آن جناب است مردم می‌دانستند قطعاً و به طور حتم در نائل شدن به زیارت آن حضرت با شمشیر یا یکدیگر به مقاتله پرداخته و مال‌های خود را فروخته و به زیارت آن جناب می‌رفتند.

و حضرت فاطمه علیها السلام هرگاه به ایشان (زائرین) نظر نمایند در حالی که با وی هزار پیغمبر و هزار صدیق و هزار شهید از کروبین می‌باشند هزار هزار (یک میلیون) نفر آن حضرت را برگریستن یاری و همراهی می‌کنند و آن حضرت چنان فریاد می‌زنند که هیچ فرشته‌ای در آسمان‌ها باقی نمی‌ماند مگر آنکه از صدای ایشان بگریه می‌افتد، و آن حضرت آرام نمی‌گیرند تا وقتی که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله به نزد ایشان آمده و می‌فرمایند:

دخترم، اهل آسمان‌ها را به گریه انداختی و ایشان را از تسبیح و تقدیس حق تعالی بازداشتی، پس خودداری کن تا ایشان به تقدیس حق پردازند چه آنکه امر و فرمان خدا بر همه چیز نافذ و روان می‌باشد.

سپس امام علیه السلام فرمودند:

حضرت فاطمه علیها السلام به کسانی که از شما به زیارت سیدالشهداء روند نظر فرموده و از خداوند متان برای ایشان هر خیر و خوبی را مسئلت می‌نمایند، مبادا در رفتن، به زیارت آن جناب بی رغبت باشید چه آنکه خیری که در زیارت آن حضرت است بیشتر از آنستکه بتوان احصاء و شمارش نمود.

حضرت ولی عصر علیه السلام با بیان فراز زیارت شریفه به همه هوشیاری داده که:

ای مردم! با کشتن چنین وجود با عظمتی ستونهای دین منهدم شد. امام حسین علیه السلام شخصیت کمی نبود، بلکه با چنین ظلم، نماز و روزه را رها کردند و در حقیقت اسلام را کشتند.

آری، نباید فکر ما محدود باشد. واقعه بسیار عظیمی صورت گرفته. باید این برنامه به دست امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف با ظهورش مشخص شود، و دست کفر قطع گردد.

در فراز دیگر به پیامدهای مهم شهادت امام حسین علیه السلام اشاره می‌نماید و می‌فرماید:

وَ حَرَّفُوا آيَاتِ الْقُرْآنِ، وَ هَمَلَجُوا فِي الْبَغْيِ وَ الْعُدْوَانِ لَقَدْ
أَصْبَحَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ مَوْثُورًا، وَ عَادَ كِتَابُ اللَّهِ
عَزَّ وَ جَلَّ مَهْجُورًا، وَ غُودِرَ الْحَقُّ إِذْ قُهِرَتْ مَقْهُورًا،^۱

آیات قرآن را تحریف نمودند،

و در دشمنی و ظلم و ستم تلاش نمودند.

(آنگاه که تو را شهید کردند) به راستی رسول خدا (که درود خداوند بر

او و آل او باد) تنها گشت و خون خواه تو شد.

و بار دیگر کتاب خداوند عزوجل متروک و دور افتاده شد.

و حق مورد خیانت قرار گرفت، چون تو شکست خوردی.

پس با کسی که باعث تحریف قرآن گردید باید چگونه رفتار کرد؟ با

کسی که دشمنی با امامان معصوم علیهم السلام ما دارند و وظیفه ما چیست؟ و

چگونه باید با او رفتار کنیم؟ کسی باعث غربت و تنهایی دین شده و امر

الهی را کنار گذاشته باید چگونه رفتار نمود؟

آری، کسی که پیغمبر و آل او علیهم السلام را تنها گذاشت دیگر چه ارزشی

دارد؟ کسی که باعث اهانت به قرآن و دستورات آن شد باید چگونه

رفتار نمود؟

کسی که حق را مورد خیانت قرار داد و به آن جسارت نمود در مورد

چنین فردی چه وظیفه‌ای داریم؟ و با کسی که نسبت به ذوی القربی

چنین خیانت و ظلم و جفا کرد، چه حکمی دارد؟

کسی که منکر امام زمان علیه السلام می‌شود باید با او چگونه رفتار کرد؟

کسی که با امام خود می‌جنگد چگونه باید با او رفتار کرد؟

همچنان که از فرمایشات حضرت ولی الله الأعظم علیه السلام فهمیدیم با

کشتن حضرت سیدالشهداء علیه السلام اینان تمام این مصایب و اهانت‌ها را به

سر دین آوردند و حیا نکردند و خود را هم مسلمان و حامی دین

نامیدند.

پس با شهادت حضرت سید الشهداء علیه السلام دشمنان اسلام آیات الهی و قرآن را تحریف نمودند و تا توانستند به ظلم و ستم ادامه دادند و به هر وسیله‌ای که بود در حق اهل بیت علیهم السلام مرتکب جنایات شدند، همچنانکه در زمان امیر المؤمنین علیه السلام حضرتش را خانه نشین کردند، حق او را غصب نمودند و به او و خانه و زندگی او حمله ور شدند، قرآن را زیر پای گذاشتند.

بعد از امیر المؤمنین علیه السلام امام حسن علیه السلام را مورد هجوم قرار داده و به حضرتش خیانت نمودند و ظالمان را به جای امام حسن علیه السلام گذاردند.

بعد از حضرت امام حسن علیه السلام با مبارزه با امام حسین علیه السلام، قرآن متروک شد و حق و حقیقت مورد خیانت قرار گرفت.

اینان کسانی بودند که می‌گفتند: ما مسلمان و اهل بهشت هستیم، و به عنوان جنگ و جهاد اسلامی، با امام حسین علیه السلام مبارزه می‌کردند (!!)

در که حالی منافق بودند.

ما نیز باید از این قضایای تاریخی عبرت بگیریم و در زندگی مواظب باشیم که گول شیطان را نخوریم تا نسبت به امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف وفادار و خدمت‌گذار باشیم و او را یاری نموده و دست از او برنداریم، باید هوشیار باشیم و به درگاه خداوند آه و ناله و التماس کنیم و حقیقت و معنویت را از درگاه خداوند طلب نماییم.

آیا تا کنون در مطالب این فراها فکر نموده‌ایم که امام زمان علیه السلام ما چه می‌فرماید؟

آیا چنین نیست که با کشته شدن امام حسین علیه السلام اسلام عزیز را

کشتند؟

آیا تا حال فکر کرده‌ایم که هنوز کسی به خون خواهی امام حسین علیه السلام و ائمه معصومین علیهم السلام بر نخواسته و انتقام خون مظلومان عالم گرفته نشده و آنانکه به دین شبهه وارد نمودند و بی دینی را به اسم دین به مردم خوراندند و برای مردم راهها را مشتبه نمودند هنوز رسوا نشده‌اند؟

آری، رسوایی دشمنان با ظهور نور حق و ولی الله الأعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف صورت خواهد گرفت. مردمی که طبق فرمایش امام عصر علیه السلام قرآن را تحریف نمودند و پیغمبر و آل او را مورد خیانت قرار دادند، باید اینان رسوا گردند. باید باطل و نفاق با ظهور امام زمان ارواحنا فداء از بین برود، و آنان که سالهای سال امامان معصوم علیهم السلام ما را مورد ظلم و جنایت قرار دادند و از چشمهای مبارک امامان ما اشک و خون جاری نمودند باید رسوا گردند و با تیغ حیدری - یعنی ذوالفقار - حضرت مهدی ارواحنا فداء به کیفر خود برسند و مؤمنین عزت خود را بیابند و آنان که حضرت فاطمه زهرا علیها السلام را کشتند باید عقاب گردند.
ان شاء الله هر چه زودتر روز موعود فرارسد.

دگرگونی بعد از شهادت آقا امام حسین علیه السلام

سید و مولای مادر فراز دیگر می‌فرماید:

وَ قَدْ بِفَقْدِكَ التَّكْبِيرُ وَ التَّهْلِيلُ، وَ التَّحْرِيمُ وَ التَّحْلِيلُ، وَ
التَّزْيِيلُ وَ التَّأْوِيلُ،

وَ ظَهَرَ بَعْدَكَ التَّغْيِيرُ وَ التَّبْدِيلُ، وَ الْأَلْحَادُ وَ التَّعْطِيلُ، وَ
الْأَهْوَاءُ وَ الْأَضَالِيلُ، وَ الْفِتْنُ وَ الْأَبَاطِيلُ.^۱

و با نبود تو بانک «الله اکبر» و «لا اله الا الله» و حرام و حلال خدا و
تنزیل و تاویل (قرآن) ناپیدا گشت.

و بعد از تو تغییر و دگرگونی، کفر و بی اهمیتی و هواهای نفسانی و
گمراهی‌ها و فتنه‌ها و باطل پدیدار گشت.

پس با کسانی که باعث ناپدید گشتن بانک «الله اکبر» و «لا اله الا الله»
شد چه معامله‌ای باید نمود؟ کسانی که به حرام و حلال الهی اهمیّت
ندادند و راه توحید را برای مردم بستند نه به قرآنی که نازل گشته ایمان
آوردند و نه به باطن قرآن ایمان آوردند بلکه دستورات الهی را با هوا و
هوس نفسانی زیر پای گذاشتند و بر وحی حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله
اهانت‌ها روا داشتند و باعث دوری و گمراهی دیگران از دین گردیدند
به طوری که تاریکی و ظلمت و سرگردانی جامعه اسلامی را گرفت و
حق از غیر حق تشخیص داده نمی‌شد که عده زیادی را به آتش عذاب
گرفتار نمودند.

فتنه‌های پی در پی را پی ریزی کردند و زمینه را برای ظلم آماده
نمودند و دیگران را هم به آل رسول خدا صلی الله علیه و آله مسلط نمودند و به
فرزندان معصوم و امامان مظلوم و برگزیدگان الهی علیهم السلام، اهانت نموده و
با حیل‌های گوناگون به شهادت رسانیدند و هوا و هوس خود را پیاده

نمودند.

حال با این ظلم‌ها و جنایتها که سید و مولای مادر طول تاریخ دیده و می‌بیند چه حالی دارد؟ زخم دل او را باید چگونه مداوا نمود؟ چگونه باید انجام وظیفه نمود؟ چگونه باید او را یاری کنیم؟ مسلم بهترین یاری مواظبت در امر او و انتظار آمدنش و دعای برای فرج او می‌باشد.

راستی چه واقعه و مصیبت عظیمی بر اهل بیت پیغمبر صلی الله علیه و آله وارد شد؟ عجب مصیبتی بر سر اسلام آمد که امام زمان علیه السلام می‌فرماید: با شهادت امام حسین علیه السلام بانگ «الله اکبر» و «لا اله الا الله»، ناپدید گشت و حلال و حرام الهی، تنزیل و تاویل قرآن گم شده و با رفتن امام حسین علیه السلام کفر و بی‌اهمیتی پدیدار گشت. دشمنان با دنبال کردن هوی و هوس و فتنه‌ها، آشوبها به پا کردند و به هر وسیله که توانستند بر علیه دین و امام حسین علیه السلام تبلیغ کردند و حتی اهل بیت او علیهم السلام را خارجی معرفی کردند، تهمت‌ها زدند و دست از ظلم و جنایت نسبت به خویشان حضرتش برنداشتند، تا قدرت داشتند و توانستند دشمنی را ادامه دادند.

قلب پیغمبر با خبر شهادت امام حسین علیه السلام سوخت و آشفته گردید و گریست و برای همیشه آن حضرت را داغ دار نمودند.

با توجه به فرازهای زیارت و فرمایش آقا امام زمان علیه السلام، اهمیت جریان را متوجه شدیم و از سخن شریف مولایمان الهام می‌گیریم که به شهادت رسیدن و کشته شدن امام معصوم علیه السلام با دیگران فرق می‌کند. به

شهادت رسیدن امام یعنی ناپدید شدن قرآن! و پدیدار شدن باطل.
وقایع و مصائبی که بر اهل بیت علیهم السلام وارد می شود، غیر از مصائبی
است که بر دیگران وارد می شود.

این مصائب در حقیقت بر حق و دین و یقین و قرآن وارد شده
است، حال نباید از کنار این برنامه ها زود گذشت و به عنوان واقعه ای
غیر مهم تلقی نمود، بلکه این واقعه با اصل دین ارتباط دارد، که باید
کوشش کنیم تا حق به حق دار برگردد، و بکوشیم تا مقدمات تشریف
فرمایی مهدی فاطمه علیها السلام فراهم کنیم تا امر الهی به طور کامل اجرا گردد.

خبر شهادت آقا امام حسین علیه السلام در کنار قبر جد بزرگوارش

در فراز دیگر می فرماید:

فَقَامَ نَاعِپَكَ عِنْدَ قَبْرِ جَدِّكَ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ،
فَنَعَاكَ إِلَيْهِ بِالدَّمْعِ الْهَطُولِ، قَائِلًا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! قُتِلَ سِبْطُكَ
وَ قَتَاكَ، وَ اسْتُبِيحَ أَهْلُكَ وَ حَمَاكَ، وَ سُبِيَتْ بَعْدَكَ ذَرَارِيكَ،
وَ وَقَعَ الْمَحْذُورُ بِعَثْرَتِكَ وَ ذَوِيكَ، فَانزَعَجَ الرَّسُولُ وَ بَكَى
قَلْبُهُ الْمَهُولُ.^۱

پس خبر دهنده شهادت تو نزد قبر جد تو رسول خدا صلی الله علیه و آله - که درود
خدا بر او باد - ایستاد و اشک ریزان خبر شهادت تو را به پیامبر
رسانید.

در حالی که می‌گفت: ای رسول خدا! نوه و (فرزند) جوان تو کشته شده.

و حرمت اهل بیت تو را شکسته و مباح شمرده شد.

و فرزندان و ذریه تو را بعد از تو اسیر کردند.

و خانواده و اطرافیان تو در گرفتاری افتادند.

پس پیامبر آشفته گردید و قلب و حشمت زده‌اش گریست.

آیا به چه جرم و گناهی فرزندان پیامبر علیه السلام را گریان و قلب شریف آنان را جریحه دار نمودند؟

آیا طبق چه قانونی فرزندان پیامبر علیه السلام را به شهادت رسانیدند؟

آیا اینان که می‌گفتند: ما مسلمان هستیم و خلیفه و رهبر خود را

مسلمان می‌دانستند به چه دلیل حرمت پیامبر علیه السلام را شکستند؟

آیا به چه دلیل ریختن خون آنها را مباح دانستند و حرم پیامبر علیه السلام را

مورد هجوم قرار دادند؟

آیا به کدامین گناه فرزندان پیامبر علیه السلام را اسیر و با ستم و ظلم به

شهرها، کوچه‌ها و بازارها کشانیدند؟

آیا به چه دلیل قلب پیامبر علیه السلام را آشفته نمودند و جگر آن

حضرت علیه السلام را پاره پاره کردند؟

با مشاهده این جسارتها و وارد شدن مصائب بر قلب پیامبر علیه السلام و

اهانت به اولاد حضرتش چه درد و غم و اندوهی به حجة ابن

الحسن علیه السلام دست می‌دهد؟ چرا باید کسی که امام عصر، صاحب الزمان

و ولی مطلق الهی است آن همه درد و غم و مصیبت بکشد؟

آیا این ولی پروردگار چه کسانی را دارد که برای مصائب قلب

حضرتش مرهم بگذارد و با لمس این گونه مصائب چه شور و سوز و آهی دارد؟ و آیا جایی برای آرامش او باقی می‌گذارد؟!؟

آری، حریمی که جبرئیل با آن عظمت، پرده دارش بود، حرمت آن حریم را شکستند و خبر دهندگان به قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله به حضرت گفتند: یا رسول الله! فرزندان تو را کشتند.

راستی چه حالی داشت حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله وقتی این خبر جان‌گداز را برای اهل خود شنید؟

شخص منصف - و لو این که دین نداشته باشد - با این جنایتها که نسبت به پیامبر و آل او روا داشتند، چه می‌گوید؟

آیا جز این است که می‌گوید: اینان پست‌ترین مخلوقات بدتر حیوانات درنده بودند که با حریم الهی چنین نمودند.

نباید جنایت دشمنان را دست کم شمرد و از لعن و نفرین غافل بود، باید جنایت آنان را بزرگ دانست و از مظلومیّت محمد و آل محمد (صلوات الله علیهم اجمعین) نباید غافل بود، باید خط و روش این عزیزان الهی سرمشق زندگی بوده و تا حد جان در پایداری آن کوشش کنیم، و دین را عزیز و گرامی بداریم و برای حمایت آن با تمام وجود کوشش نماییم.

همچنان که امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف بر این مصائب غمناک است غمگین بوده و از دین و مکتب آنان حمایت کنیم. از محبت اهل بیت علیهم السلام غافل نباشیم و دشمنی با دشمنانشان را واجب بدانیم، و دوستی آنان را واجب و با دوستانشان دوست باشیم.

عزا و گریه اهل آسمان

عزاداری فرشتگان و پیامبران و... در شهادت آقا امام حسین علیه السلام

در فراز دیگر می خوانیم:

وَ عَزَاهُ بِكَ الْمَلَائِكَةُ وَالْأَنْبِيَاءُ، وَ فُجِعَتْ بِكَ أُمُّكَ الزَّهْرَاءُ،
وَ اخْتَلَفَتْ جُنُودُ الْمَلَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ، تُعَزِّي أَبَاكَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ،
وَ أُقِيمَتْ لَكَ الْمَاتِمُ فِي أَعْلَى عَلِيِّينَ، وَ لَطَمَتْ عَلَيْكَ الْحُورُ
الْعَيْنُ.^۱

و به خاطر تو فرشتگان و پیامبران بر او (حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله) تسلیت گفتند.

و به خاطر تو، مادرت زهرا علیها السلام سوگوار و مصیبت زده شده.
و لشکریان فرشتگان مقرب الهی برای تسلیت گفتن به پدرت
امیرالمؤمنین علیه السلام آمد و شد کردند.
و در اعلی علیین بر تو ماتم بر پاشده و به خاطر تو حورالعین به سر و
صورت خود زدند.

آیا چه کسانی باعث شدند که قلب پیغمبر در مصیبت فرزندش داغ دار
شود؟ آیا چه کسانی باعث شدند که حتی فرشتگان آسمان به پیغمبر
گرامی ما تسلیت بگویند؟

از خود سؤال می نماییم برای چه قلب مادر امام زمان ما حضرت

فاطمه علیها السلام را شکستند؟

برای چه اشک از چشمان دختر پیامبر خدا صلی الله علیه و آله جاری نمودند و داغ بر جگر مبارکش نهادند؟

و آیا چه کسانی باعث شدند که ملائکه‌ها برای تسلیت به خدمت امیرالمؤمنین علیه السلام برسند و او را سر سلامتی گویند؟
 عزایی که حتی حور العین بی قرار شدند، عزایی که اهل آسمان نیز به عزاداری پرداختند.

زمانی که حضرت صاحب الامر علیه السلام این مصائب را بیان می‌نماید چه بر او وارد می‌شود؟ جگر مبارکش چه داغی را متحمل می‌گردد؟
 پس آه و سوز عجیب است. خداوند متعال ما موفق گرداند که لااقل مقداری در تسلی قلب حضرتش کوشش نموده و غم دوری و مصیبت او را کم نماییم و توجه به امر فرجش داشته باشیم.

اگر به این فراز از زیارت خوب توجه نماییم می‌بینیم شخصیتی را که این مردم به شهادت رسانیدند بی حد با عظمت است، کسی است که پیغمبر صلی الله علیه و آله برای او گریه نمود، کسی است که تمام فرشتگان الهی به آقا رسول الله صلی الله علیه و آله به خاطر او تسلیت گفتند و شهیدی که حضرت زهرا علیها السلام در ماتم و عزای او زاری می‌نماید.

برای چه اشک فاطمه علیها السلام را جاری نمودند؟

مگر نه این است که کسی که حضرت فاطمه علیها السلام آزار نماید پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله را آزار داده و جای او در آتش است؟

آری، در عزای امام حسین علیه السلام فرشتگان الهی به امیرالمؤمنین علیه السلام به

خاطر شهادت فرزند عزیزش حضرت سیدالشهداء علیه السلام تسلیت گفتند، در اعلا علین برای او عزاداری نمودند. و ساکنان آسمانها برای او گریه نمودند.

امام زمان علیه السلام در عزای چنین عزیز از دست رفته چه حالی دارد؟ ما باید از عزاداری او در محرم و صفر کوتاهی نکنیم و عزاداری را به دو روز تاسوعا و عاشورا یا یک دهه اول محرم منحصر نکنیم. اگر چه دهه اول شور و غوغای دیگری دارد. ولی سعی کنیم که ماه محرم و صفر مجالس عزاداری و روضه خوانی را در تکیه‌ها و منزلهای خودمان بر قرار نماییم و نگذاریم که چراغ امام حسین علیه السلام خاموش باشد، و زیارت نمودن قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام حتی الامکان غافل نباشیم و حتماً سعی و کوشش کنیم که حضرتش را زیارت کنیم. سلیمان اعمش می‌گوید: که من در کوفه نزول کردم و همسایه‌ای داشتم که بیشتر اوقات با او می‌نشستم، شب جمعه‌ای بود به او گفتم: درباره زیارت حسین علیه السلام چه گویی؟ گفت: بدعت است و هر بدعتی ضلالت است و هر ضلالتی در آتش است، من از نزد او برخاستم و پر از غضب بودم و گفتم: هنگام سحر نزد او روم و از فضایل امیر المؤمنین علیه السلام برای او احادیثی گویم که خدا با آن چشمش را گرم کند. گوید: نزد او آمدم و در رازدم، آوازی از پشت در آمد که: او از سر شب به قصد زیارت رفته. من شتابان پشت سر او بیرون رفتم تا به حایر حسین علیه السلام رسیدم و دیدم آن شیخ در سجده است و از سجود و رکوع خسته نمی‌شود.

به او گفتم: دیروز به من می گفتی: زیارت او بدعت است و هر بدعتی ضلالت است و هر ضلالتی در آتش است و امروز او را زیارت می کنی؟ گفتم: ای سلیمان مرا سرزنش مکن من معتقد به امامت اهل این بیت نبودم تا امشب خوابی دیدم که مرا به هراس افکند گفتم: ای شیخ چه خواب دیدی؟

گفتم: مردی را در خواب دیدم که نه بسیار بلند بود و نه بسیار کوتاه و از بس زیبا بود نتوانم او را وصف کنم، با او مردمی بودند که دور او را فرا گرفته بودند و او را در میان داشتند و جلویش سواری بر اسب انبوه دمی بود و بر سرش تاجی بود و تاجش چهار رکن داشت و بر هر رکنی گوهری بود که تا مسافت سه روز راه را روشن می کرد گفتم: این کیست؟ گفتند: وصی حضرت پیامبر صلی الله علیه و آله علی بن ابی طالب علیه السلام.

سپس چشمم را فراتر انداختم شتری از نور دیدم که هودجی از نور بر آن است و میان آسمان و زمین پرواز می کند، گفتم: این ناقه از کیست؟ گفتند از خدیجه دختر خویلد و فاطمه علیها السلام دختر محمد صلی الله علیه و آله است گفتم: آن جوان کیست؟

گفتند: حسن بن علی علیه السلام است. گفتم: کجا می روند؟ گفتند: همه به زیارت کشته ستم، شهید کربلا، حسین بن علی علیه السلام می روند. من سوی هودج رفتم و دیدم رقعہ هایی از آسمان فرو می ریزد که نوشته است: امان خدای جل ذکره است برای زائران قبر حسین علیه السلام در شب جمعه. پس هاتفی به ما آواز داد: هلا! ما و شیعیان ما در درجه بلند بهشت هستیم.

به خدا ای سلیمان! من از این جا جدا نشوم تا جانم از تنم برود.^۱
چرا ما امام حسین علیه السلام را زیارت نکنیم و امان نامه دریافت ننماییم و
چه عیبی دارد که ما هم تأسی کنیم به امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف خود
که می فرماید:

«هر روز و هر شب برایت ندبه و گریه می کنم»

خلاصه، حضرت ولی عصر علیه السلام با چنین مصیبت ها می سوزد و ناله
و آه دارد. به امید روز ظهور و فرج حضرتش.

گریه ساکنان آسمان و بهشتیان و...

در شهادت آقا امام حسین علیه السلام

امام زمان علیه السلام می فرماید:

وَبَكَتِ السَّمَاءُ وَ سُكَّانُهَا، وَ الْجِنَانُ وَ خَزَائِنُهَا، وَ الْهَضَابُ وَ
أَقْطَارُهَا، وَ الْبِحَارُ وَ حَيْثَانُهَا، وَ الْجِنَانُ وَ وِلْدَانُهَا، وَ الْبَيْتُ وَ
الْمَقَامُ وَ الْمَشْعَرُ الْحَرَامُ، وَ الْحِلُّ وَ الْأَحْرَامُ.^۲

و آسمان و ساکنان آن، و بهشت و خزانه داران آن، و کوهها و
دامنه هایشان، و دریا و ماهیانش، و بهشت و پسران آن، و خانه خدا
و مقام و مشعر الحرام و خارج خانه خدا و اطراف آن، همه گریه کردند.

آیا توجه داریم که این مردم با عزیزان خداوند چه کردند؟
آیا جای این نیست که امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف آه و ناله نماید و

۱. ترجمه نفس المهموم: ۵۵۴.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

بگوید: یا جدّا! برایت به جای اشک خون گریه می‌کنم؟!

مگر حضرت سیدالشهداء علیه السلام امام این مردم نبود؟

مگر به فرمان الهی امر او امر خدا نبود؟

اگر مردم حق را می‌خواستند چرا صاحب حق، مرشد حق، عالم به حق، بلکه بر پا دارنده حق و استوانه حق را حمایت نکردند؟ همان آقای که آنان را به طرف خداوند و رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم و قرآن دعوت می‌کرد و در خطبه‌هایی که در روز عاشورا ایراد می‌فرمود آنان را با ملاطفت و رحمت نصیحت می‌کرد و به طرف خداوند و عدل و امانت دعوت می‌نمود.

آن مردم منافق نه تنها از او حمایت نکردند، بلکه با او مبارزه نموده و در برابرش صف آرایی کردند. اینان کسانی بودند که شکم‌های خود را از حرام پر کرده و بدون تفکر به دنبال قیل و قال به راه افتاده بودند و امام زمان خود را فراموش نموده و به دنبال معاویه، یزید و عبید الله به راه افتادند.

به راستی جای عبرت است، انسان باید مواظب باشد که شیطان او را گول نزند و او را از امام زمانش جدا نگرداند، بلکه مایه دلخوشی امام زمان باشد و محکم و استوار دست به دست ولی الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف داده و از او حمایت کند و نگذارد او تنها و بی‌یاور بماند. چرا که به یقین کسانی که امام زمان خود را تنها می‌گذارند و از او رو بر می‌گردانند به آتش گرفتار خواهند شد.

چنانچه در زیارت حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف

می خوانیم:

... وَ مَنْ عَدَلَ عَنْ وِلايَتِكَ وَ جَهَلَ مَعْرِفَتَكَ وَ اسْتَبَدَلَ بِكَ
غَيْرَكَ كَبَّهُ اللهُ عَلَى مَنْخَرِهِ فِي النَّارِ...^۱

هر کس از ولایت شما برگردد و حق شما را نشناسد و کس دیگر را به
جای شما بگذارد، خداوند او را با رو در آتش می افکند.

در کجا سراغ داریم که برای شخصی، آسمانها و ساکنان آن گریه
کنند و ناله سر دهند؟

آیا در مصیبت کدام شخصیت سراغ داریم که بهشت و ساکنان آن
گریه کنند؟

آیا کدام مقام والا را سراغ داریم که کوهها و دامنه هایش، و دریا و
ماهیانش برای او گریه کرده باشند؟

و آیا کسی را سراغ داریم که در عزایش خانه خدا، مقام، مشعر و
اطراف خانه او برایش گریه کرده باشند؟

پس چرا باید چنین شخصیت با عظمت را در کربلا بی گناه و تشنه به
شهادت برسانند و کسی هم اعتراض نکند و چیزی نگوید و همگی در
قتل او شرکت کنند؟

وقتی، امام زمان علیه السلام چنین مصیبت و حق از دست رفته را می بیند چه
حالی دارد؟ آیا حضرتش گریان و نالان نیست؟ آیا آنان که دوست او
هستند چقدر از ناله و گریه و آه و درد مولا را با خود دارند؟ آیا همیشه

۱. مفاتیح الجنان، زیارت حضرت صاحب الأمر (ارواحنا فداه): ۸۶۹.

درد مولا را درک می‌کنند؟ و درد او را یاد آورده و به دیگران می‌رسانند؟

خلاصه، محبّ واقعی باید همواره به یاد محبوب حقیقی خود حضرت مهدی علیه السلام عاشقانه بنالد و او را یاری نماید. آیا جای سوز و آه همیشگی نیست؟

دشمنان امام حسین علیه السلام عجب ظلمی نمود که در اثر آن غم و اندوهش، آسمانها و ساکنین آن را به حزن و اندوه انداخت. این مصیبت اندکی نبوده. در زیارت عاشورای امام حسین علیه السلام می‌خوانیم:

وَجَلَّتْ وَ عَظُمَتْ مُصِيبُكَ فِي السَّمَاوَاتِ عَلَى جَمِيعِ أَهْلِ
السَّمَاوَاتِ.

سوگ و مصیبت تو آسمانها بر همه اهل آسمانها بزرگ است.

این مصیبت بسیار بسیار سخت بود، چرا که حتی خزانة داران بهشت را به گریه واداشته و چه بسیار سخت و دلخراش بود که کوه‌ها و سنگها تاب و تحمل آن را نداشتند که این مصیبت را تحمل نمایند و اقیانوسها و ماهیان آن بی قرار و در خروش بودند.

چه سخت بود که خانه خداوند با آن عظمت و مشعر الحرام و زمین و زمان در عزا و مصیبتش گریان و نالان شدند. نباید این واقعه را کوچک شمرد و گذرا تصور نماییم.

بلکه باید به آن اهمیت داد و به دنبال آن هدف کوشید تا آن حق و حقوقی که از اهل بیت حضرت سیدالشهداء علیهم السلام به تاراج رفته با ظهور صاحب ولایت حضرت بقیة الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف به

صاحبش برگردد و اسلام عزیز صاحب خود را - که در پس پرده غیبت است - در یابد.

ائمّه علیهم السلام به ما دستور داده‌اند که در عزای امام حسین علیه السلام ناله و گریه کنیم و عزاداری متوقف به یک روز و دو روز نیست و برای گریه کنندگان اجر عظیمی قرار داده شده و روایات زیادی در این مورد وارد شده است.

تشرّف سید بحر العلوم و گریه بر آقا امام حسین علیه السلام

سید بحر العلوم رحمته الله به قصد تشرّف به سوی سامرا به راه افتاد، در بین راه، راجع به این مسئله که گریه بر امام حسین علیه السلام گناهان را می‌آمرزد فکر می‌کرد، همان وقت متوجه شد که شخص عربی، سوار بر اسب به او رسید، و سلام کرد.

بعد پرسید: جناب سید! درباره چه چیز به فکر فرو رفته‌ای؟ و در چه اندیشه‌ای هستی؟ اگر مسئله علمی است بفرمایید شاید من هم اهل باشم؟

سید بحر العلوم عرض کرد: در این باره فکر می‌کنم که چطور می‌شود خداوند تعالی این همه ثواب به زائرین و گریه کنندگان حضرت سید الشهداء علیه السلام می‌دهد؟

مثلاً هر قدمی که در راه زیارت بر می‌دارد، ثواب یک حج و یک عمره در نامه عملشان می‌نویسند و به خاطر یک قطره اشک، تمام گناهان صغیره و کبیره آنان آمرزیده می‌شود؟

آن سوار عرب فرمود: تعجب نکن، من برای شما مثل می آورم تا مشکل حل شود.

زمانی سلطانی به همراه درباریان خود به شکار می رفت و در شکارگاه از لشکریان دور شد و در بیابان به سختی فوق العاده ای افتاد، و بسیار گرسنه و تشنه شد. از دور خیمه ای را دید که در آن خیمه پیرزنی با پسرش بودند، و آنها یک بز داشتند که از آن شیر می دوشیدند و زندگی خود را می گذرانیدند.

سلطان به عنوان مهمان وارد خیمه آنها شد، پیرزن و پسرش با سرمایه زندگی خود از او پذیرایی نمودند، یعنی آن بز را کشتند و به حضور سلطان آوردند، در حالی که سلطان رانمی شناختند و فقط برای گرمی داشتن مهمان، این عمل را انجام دادند و آن بز را کباب کردند، چون چیز دیگری برای پذیرایی نداشتند.

سلطان شب را در همان جا خوابید و روز بعد از ایشان جدا شد و هر طوری بود خودش را به درباریان رسانید و جریان را برای اطرافیان خود نقل کرد و بعد از نقل قضیه از آنان سؤال کرد اگر من بخواهم پاداش میهمان نوازی پیرزن و فرزندش را داده باشم چه عملی باید انجام دهم؟

یکی از حضار گفت: به او گوسفند بدهید.

دیگری که از وزرا بود گفت: صد گوسفند و صد اشرفی به او بدهید. یکی دیگر گفت: فلان مزرعه را به ایشان بدهید.

سلطان گفت: هر چه بدهم کم است! زیرا اگر سلطنت و تاج و تختم

را هم بدهم آن وقت مقابله به مثل کرده‌ام، چون آن پیرزن هر چه داشت به من داد، من هم باید هر چه دارم به ایشان بدهم تا سر به سر شود.

بعد سوار عرب به سید فرمود: حالا جناب بحر العلوم! حضرت سیدالشهداء علیه السلام هر چه از مال، منال و اهل و عیال، پسر و برادر، دختر و خواهر و سر و پیکر داشت، همه را در راه خداوند داد. پس وقتی خداوند به زائرین و گریه کنندگان آن حضرت این همه اجر و ثواب بدهد، نباید تعجب کرد.

آن شخص با عظمت این مطالب را فرمود و از نظر سید بحر العلوم علیه السلام غائب شد.^۱

بخش

دعا و توسل در حرم

آقا امام حسین علیه السلام

دعا در حرم شریف امام حسین علیه السلام

امام زمان علیه السلام در این فراز از زیارت این گونه دعا می فرماید:

اللَّهُمَّ فَبِحُرْمَةِ هَذَا الْمَكَانِ الْمُتَيْفِ، صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ
مُحَمَّدٍ، وَ اخْشُرْنِي فِي زُمْرَتِهِمْ، وَ ادْخِلْنِي الْجَنَّةَ بِشَفَاعَتِهِمْ.
اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ يَا أَسْرَعَ الْحَاسِبِينَ، وَ يَا أَكْرَمَ
الْأَكْرَمِينَ، وَ يَا أَحْكَمَ أَحَاكِمِينَ.^۱

خدایا! پس به خاطر حرمت و احترام این مکان شریف، بر محمد و آل
محمد درود فرست و مرا در زمره آنان محشور فرما و مرا به شفاعت
آنان داخل بهشت نما.

خدایا! به تو توسل پیدا می کنم؛ ای سریع ترین حساب گران، و ای
کریم ترین کریمان، و ای با اقتدارترین حاکمان.

این مکان شریف چقدر پیش خداوند عزیز است و این مکان
شریف که حرم حضرت سیدالشهداء علیه السلام است چقدر با عظمت است که
حضرت ولی عصر علیه السلام عجل الله تعالی فرجه الشریف به درگاه الهی عرض می کند:
خداوندا! به حرمت و احترام این مکان مرا در زمره آنان قرار بده.

آری، این مکانی است که حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله به آن افتخار
می نماید، بلکه تمام انبیاء به وسیله این مکان قرب به خداوند پیدا
می کنند و به وسیله این مکان درجات می گیرند و به زیارت امام

حسین علیه السلام می آیند تا این که مقامی بر مقامهای آن افزوده گردد و آنان خوشنودی حضرت حق را به وسیله این مکان پیدا می کنند و تمام ائمه ما سفارشها نموده اند، و شرافتش را بیان نموده اند.

در مورد این مکان مقدس

همان گونه که حضرت امام صادق علیه السلام فرمودند:

إِنَّ أَرْضَ الْكَعْبَةِ قَالَتْ مِنْ مِثْلِي وَ قَدْ بَنَى اللَّهُ بَيْتَهُ عَلَى ظَهْرِي
يَأْتِينِي النَّاسُ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ، وَ جُعِلْتُ حَرَمَ اللَّهِ وَ أَمْنَهُ!!
فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهَا أَنْ كَفِّي وَ قَرِّي؛ فَوَ عِزَّتِي وَ جَلَالِي مَا فَضَّلَ مَا
فَضَّلْتَ بِهِ فِيمَا أُعْطِيتَ بِهِ أَرْضُ كَرْبَلَاءَ إِلَّا بِمَنْزِلَةِ الْإِبْرَةِ
غَمَسَتْ فِي الْبَحْرِ فَحَمَلَتْ مِنْ مَاءِ الْبَحْرِ، وَ لَوْ لَا تُرْبَةُ كَرْبَلَاءَ
مَا فَضَّلْتَ؛ وَ لَوْ لَا مِنْ تَضَمَّنْتَهُ أَرْضُ كَرْبَلَاءَ لَمَا خَلَقْتَكَ وَ لَا
خَلَقْتُ الْبَيْتَ الَّذِي افْتَخَرْتَ بِهِ؛ فَقَرِّي وَ اسْتَقَرِّي وَ كُونِي دُنْيَاً
مُتَوَاضِعاً ذَلِيلاً مَهِيناً غَيْرَ مُسْتَكْفٍ وَ لَا مُسْتَكْبِرٍ لِأَرْضِ كَرْبَلَاءَ
وَ إِلَّا سُخْتُ بِكَ وَ هَوَيْتُ بِكَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ»^۱.

زمین کعبه در مقام مفاخرات گفت: کدام زمین مثل من است، و حال آنکه خداوند خانه اش را بر پشت من بنا کرده و مردم از هر راه دوری متوجه من می شوند، و حرم خدا و مأمن قرار داده شده ام!!؟

خداوند متعال به سویش وحی کرد و فرمود:

بس کن و آرام بگیر، به عزت و جلال خودم قسم آنچه را که تو برای

خود فضیلت می‌دانی در قیاس با فضیلتی که به زمین کربلاء اعطاء نموده‌ام همچون قطره‌ای است نسبت به آب دریا که سوزنی را در آن فرو برند و آن قطره را با خود بر دارد، و اساساً اگر خاک کربلاء نبود این فضیلت برای تو نبود و نیز اگر نبود آنچه که این خاک آن را بر دارد تو را نمی‌آفریدم و بیتی را که تو به آن افتخار می‌کنی خلق نمی‌کردم بنابراین آرام بگیر و ساکت باش و متواضع و خوار و نرم باش و نسبت به زمین کربلا استنکاف و استکبار و طغیانی از خود نشان مده و الا تو را فرو برده و در آتش جهنم قرار می‌دهم.

از این بزرگواری و کرامات حضرت سیدالشهداء علیه السلام که در عالم جلوه گر گشته همه را حیران نموده و زمین و زمان را تحت الشعاع قرار داده است. مسلمان و کافر عظمتش را مشاهده می‌نمایند و هیچ گونه راهی برای تجاهر و انکار نگذاشته و عالم را حیران خود نموده که نمونه آن هر سال در روز عاشورا جلوه گر می‌شود که حتی مسیحی و بت پرست به او روی می‌آورد و حاجتش روا می‌شود.

آیا نباید ما مسلمانان هر چه بیشتر به دامن لطف او دست نیاز دراز کنیم و شفاعت طلب نماییم؟

آیا نباید ما از مولایمان درس هدایت گرفته و خود را در زمره رحمت شدگان به شفاعتش قرار داده و شفاعت خود را از دست ائمه معصومین علیهم السلام کسب نموده و بیابیم؟

زیرا که شفاعت این عزیزان مقبول درگاه الهی می‌باشد و شفاعتشان تضمین شده الهی است.

چنانکه در زیارات شریفه جامعه کبیره می خوانیم:

وَلَكُمْ الْمَوَدَّةَ الْوَاجِبَةَ وَالشَّفَاعَةَ الْمَقْبُولَةَ^۱.

دوستی (ظاهری و باطنی) شما واجب و شفاعت شما مورد قبول الهی می باشد.

آیا وقت آن نرسیده که دست نیاز به دامن حضرت مهدی علیه السلام دراز نماییم و با آن حضرت همنا شده و فرجش را بخواهیم تا انتقام خون شریف اجدادش را از دشمنان خدا طلب نماییم؟

بایستی در حررها، مساجد، تکیه ها، حسینیه ها و مجامع عمومی مخصوصاً در حررهای ائمه علیهم السلام - به خصوص حرم حضرت سیدالشهداء علیه السلام - به فرج و قیام مهدی فاطمه علیها السلام دعا نماییم و التماس و التجاء کنیم و راز و نیاز کنیم و گریه کنیم و آرام نشینیم و مولای خود حضرت مهدی علیه السلام را یاری نماییم و هرچه زودتر با قیامش انتقام خون ائمه علیهم السلام و حضرت سیدالشهداء علیه السلام را طلب کنیم.

حرم آقا امام حسین علیه السلام و توسل

به چهارده نور پاک

در این فراز مولای مهربان ما امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف به مقربان درگاه الهی قسم می دهد و می فرماید:

بِمُحَمَّدٍ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ، رَسُولِكَ إِلَى الْعَالَمِينَ أَجْمَعِينَ،

۱. مفاتیح الجنان، زیارت جامعه کبیره.

وَ بِأَخِيهِ وَ ابْنِ عَمِّهِ الْأَنْزَعِ الْبَطِينِ، الْعَالِمِ الْمَكِينِ، عَلِيِّ أَمِيرِ
الْمُؤْمِنِينَ،

وَ بِفَاطِمَةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ،

وَ بِالْحَسَنِ الزَّكِيِّ عِصْمَةِ الْمُتَّقِينَ،

وَ بِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ أَكْرَمِ الْمُسْتَشْهِدِينَ،

وَ بِأَوْلَادِهِ الْمَقْتُولِينَ وَ بَعِثَرَتِهِ الْمَظْلُومِينَ،

وَ بِعَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ،

وَ بِمُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ قِبْلَةَ الْأَوَّابِينَ،

وَ جَعْفَرَ بْنِ مُحَمَّدٍ أَصْدَقِ الصَّادِقِينَ،

وَ مُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ مُظْهِرِ الْبَرَاهِينِ،

وَ عَلِيٍّ بْنَ مُوسَى نَاصِرِ الدِّينِ،

وَ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ قُدْوَةِ الْمُهْتَدِينَ،

وَ عَلِيٍّ بْنَ مُحَمَّدٍ أَزْهَدِ الزَّاهِدِينَ،

وَ الْحَسَنِ بْنَ عَلِيٍّ وَارِثِ الْمُسْتَخْلَفِينَ وَ الْحُجَّةِ عَلِيَّ الْخَلْقِ

أَجْمَعِينَ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ الصَّادِقِينَ الْأَبْرَارِ

آلِ طَهٍ وَ يَسَّ وَ أَنْ تَجْعَلَنِي فِي الْقِيَامَةِ مِنَ الْأَمِينِ الْمُطْمَئِنِّينَ

الْفَائِزِينَ الْفَرِحِينَ الْمُسْتَبْشِرِينَ.^۱

(توسل می جویم) به محمد، خاتم پیامبران فرستاده تو بر همه

جهانیان،

و به برادر و پسر عمویش که از شرک و بت پرستی جدا شده و درونش

انباشته ازدانش بود، آن عالم و دانشمند والامقام علی امیر مومنان،
و به فاطمه سَیِّده و سرور زنان جهانیان،
و به حسن، که پاکیزه و پناه پرهیزکاران است.
و به ابی عبدالله الحسین، گرامترین شهادت جویان،
و به فرزندان شهیدش و به خاندان مظلومش،
و به علی ابن الحسین زینت عبادت کنندگان،
و به محمد ابن علی قبله گاه توبه کنندگان،
و به جعفر ابن محمد راستگوترین راستگویان،
و به موسی ابن جعفر، آشکار کننده حجت‌ها،
و به علی ابن موسی یاری کننده دین،
و به محمد بن علی پیشوای هدایت کنندگان،
و به علی ابن محمد، زاهد ترین زاهدان،
و به حسن بن علی وارث جانشینان و حجت به همه خلق خدا این که
بر محمد و آل محمد درود فرستی.

آن راستگویان نیکوکاران، آل طه و یس، و این که مرا در قیامت از
جمله امان یافتگان و آسودگان و رستگاران و شادمانان و بشارت
یافتگان قرار دهی.

سَیِّد ما چه شیوا و شیرین بیان فرموده و پرده ظلمت را از چشم ما به
وسیله کلام نورانی و شیرین و دلربایش برداشته و قلب ما را آرامش
داده و روح و جان ما را به کلام دلربایش مطمئن نموده و پرواز به سوی
ساحت قدس شریف محمد و آل محمد علیهم السلام عطا فرموده که می فرماید:
توسّل می جوئیم به کسی که او پیامبر تو به جهانیان است و نه این که
پیامبر یک منطقه بخصوص باشد، بلکه او تمام پیامبران را در زیر سایه

رحمت و کرمش قرار داده . و تمام آنان به سوی حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله دست توسل بر می دارند ، و او را سید و سرور خود می دانند و کتاب با عظمتش در بر دارنده جمیع کتابهای آسمانی بوده و می باشد .

و نه تنها به پیامبر خدا صلی الله علیه و آله توسل می جوئیم ، بلکه به امیرالمؤمنین علیه السلام که برادر حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله می باشد . دست توسل بر می داریم ، همو که شرک و بت پرستی در او راه نداشته و ندارد . و مقام والای او والاست و علم او را کسی درک نمی کند و دانش او بی حد است که جز خداوند و رسول او صلی الله علیه و آله و ائمه معصومین علیهم السلام کسی نمی دانند .

حضرتش نه تنها به پیامبر صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام دست توسل بر داشته ، بلکه به مادر بزرگوار ائمه حضرت زهرا علیها السلام و یک یک ائمه معصومین علیهم السلام یعنی امام حسن علیه السلام ، امام حسین علیه السلام ، آقا علی ابن الحسن علیه السلام ، محمد ابن علی امام باقر علیه السلام ، مولای ما امام صادق علیه السلام ، مولا و سرور ما امام موسی ابن جعفر علیه السلام ، سید ما آقا علی بن موسی الرضا علیه السلام ، و سرور ما امام جواد علیه السلام و حضرت امام هادی علیه السلام و حضرت امام عسکری علیه السلام توسل نموده است .

وقتی توجّه نماییم می یابیم که امام مهربان و رئوف ما حضرت حجة بن الحسن العسکری علیه السلام عجل الله تعالی فرجه الشریف ما را روشن و بیدار می نماید که در دعا و خواست از درگاه الهی ، ائمه معصومین علیهم السلام را واسطه قرار داده و از آنان غافل نباشیم . و مانند کسانی که ولایت ائمه علیهم السلام را قبول ندارند و منهای ولایت دعا ، عبادت و گریه دارند نباشیم . چه بسا

افرادی که قرآن زیاد می خوانند و زیاد عبادت می کنند، ولی نسبت به ولایت ائمه معصومین علیهم السلام اعتنائی ندارند.

ما امام زمان داریم و او مولای دل سوز ما می باشد، ما را از خواب غفلت بیدار نموده و به ما می آموزد که باید عبادت را با ولایت اهل بیت علیهم السلام انجام دهیم و ولایت چهارده معصوم پاک را کوچک نشماریم. زیرا که در ترازوی اعمال در روز قیامت عمل بدون ولایت قیمت و ارزش و وزنی ندارد.

و از شمارش ائمه اثنا عشر علیهم السلام ما را تنبه می دهند که وقتی توسل می جوئید و از خداوند، حاجت می خواهید سعی کنید که سلم و تسلیم چهارده معصوم علیهم السلام - حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و حضرت فاطمه زهرا علیها السلام و دوازده امام معصوم علیهم السلام - باشید و خداوند را به حق این عزیزان بخوانید.

امام و مولای ما راه آسان و نزدیک و باز را به ما نشان می دهد تا از راههای منحرف نگه دارد و از حیرانی و سرگردانی نجات مرحمت فرماید و دعای ما به زودی مستجاب گردد، و مورد لطف و کرامت و نظر الهی گشته و در دنیا و آخرت اهل سعادت و سربلند گردیم. و خار چشم دشمنان ائمه علیهم السلام باشیم و روز و شب با خدا و اولیای او - که ائمه معصومین علیهم السلام هستند - باشیم و دشمنان آنان را مورد لعن و نفرین قرار داده و بر محمد و آل محمد علیهم السلام او درود بفرستیم، و امام زمانمان را از خود راضی نموده، و دشمنان امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف و دشمنان همه اهل بیت علیهم السلام را مغضوب خود قرار داده و آنان را برای

خود دشمن بدانیم، و به دوستان ائمه معصومین علیهم السلام احترام نموده و یاریشان نماییم؛ تا خداوند از ما راضی باشد. ان شاء الله تعالی.

همچنان که در زیارت عاشورای حضرت سید الشهداء علیه السلام می خوانیم و معتقد هستیم که:

إِنِّي سِلْمٌ لِمَنْ سَأَلَكُمْ وَ حَرْبٌ لِمَنْ حَارَبَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.^۱

(یعنی یا اباعبدالله علیه السلام) من تا روز قیامت با هرکس که با شما در صلح است در صلح هستم و هرکه با شما در جنگ است با او در جنگ هستم.

حضرتش می فرماید:

اللَّهُمَّ اكْتُبْنِي فِي الْمُسْلِمِينَ وَالْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ وَجْعَلْ لِي
لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ،^۲

خدایا! مرا از جمله مسلمانان قرار بده و مرا به صالحان بپیوند.
و برای من در میان آیندگان سخن راست قرار ده.

در اینجا حضرت سید و سرور ما از صحنه روز قیامت خبر می دهد و چگونگی احوال افراد در آن موضع و موقع موعود را بیان می فرماید. بیدار باش نسبت به آن روز حساب داده و در خواست شفاعت برای آن روز را در اینجا به ما می آموزد، و برای ما روشن می نماید که اگر شفاعت مقبول برای آن روز می خواهید خداوند را به ائمه

۱. مفاتیح الجنان، زیارت عاشورا.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

معصومین علیهم السلام قسم داده و به وسیله آنان یاری بجوئید. برای آن روزی که افراد در آن صحنه، مختلف می باشند.

زیرا در آن روز، عده‌ای گرفتار هستند، عده‌ای امن و آمان ندارند، عده‌ای در وحشت، عده‌ای در غم، عده‌ای شقی و بدبخت، عده‌ای در سرزنش اعمال خود، عده‌ای کافر عده‌ای فاسق و فاجر و از دسته فاسقان و فاجران هستند.

آنانکه به خاندان عصمت و طهارت و سید الشهداء علیهم السلام محبت می‌ورزند بهترین سعادت را دارند آنانکه از روی محبت ائمه و امام حسین علیه السلام را زیارت می‌کنند.

همانگونه که از فرمایش حضرت امام صادق علیه السلام الهام می‌گیریم، ابی اسامه می‌گوید:

سمعت أبا عبد الله علیه السلام يقول: من أتى قبر الحسين علیه السلام تشوقاً إليه كتبه الله من الآمنين يوم القيامة وأعطى كتابه بيمينه، و كان تحت لواء الحسين علیه السلام حتى يدخل الجنة فيسكنه في درجته،
 إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ.^۱

ابی سامه می‌گوید:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

کسی که از روی شوق و ذوق به زیارت قبر حضرت حسین بن علی سلام الله علیهما برود روز قیامت خداوند متعال او را از جمله آمنین

می نویسد و محسوب می فرماید و کتابش (نامه اعمال او) را به دست راستش دهد و در زیر پرچم حسین علیه السلام بوده تا داخل بهشت شود پس حق تعالی او را در درجه و مرتبه خودش مکان داده بدرستیکه خداوند متعال عزیز و حکیم می باشد.

با توجه به فراز زیارت شریفه حضرتش به ما می آموزد که سعی و کوشش کنیم و از درگاه با عظمت محمد و آل محمد علیهم السلام بخواهیم که ما را مورد شفاعت خود قرار دهد.

در واقع مولای مهربان پیوند دوستی را به ما تعلیم می دهد که باید با چه کسانی سر تسلیم و دوستی داشته باشیم و چه کسانی را به درگاه خداوند واسطه قرار دهیم تا از افراد صالح، نجات یافته، مسلمان و خوشحال و خرم باشیم، و از دسته کافران نبوده و در غم و غصه نباشیم.

مولای خوب و مهربان ما حضرت صاحب الزمان عجل الله تعالی فرجه الشریف - که دلسوز اهل ایمان است - آنان را با کلام و فرمایشات شیوا و شیرین و نورانی خود راهنمایی می فرماید و به همه می آموزد که از کسانی باشید که آیندگان شما را برای خود سر مشق راستی و درستی قرار دهند، نه از کسانی باشید که مردم را گمراه نموده و باعث گمراهی آنان گشته اند.

بلکه برای مردم چراغ هدایت باشید، نه ظلمت و جهل این موهبت عظیم الهی را از حضرت حق در خواست نمایید، و در در خواست خود ائمه معصومین علیهم السلام را واسطه قرار دهید.

آنگاه حضرتش برای ما با عظمت بودن مکان و حرم حضرت اباعبدالله علیه السلام را بیان فرموده تا بدانیم که آن مکان چقدر با عظمت است تا از زیارت قبر امام حسین علیه السلام محروم نگردیم.

پس امام زمان علیه السلام برای کسی ناله و سوز دارد که حتی محل قبر و حرم او چنان با عظمت است که دعا مستجاب و باعث نجات همه ما می باشد، و آن مکان شریف باعث شفاعت و نجات می باشد.

پیروزی بر ستمگران

اکنون به فراز دیگر از فرمایش مولایمان گوش جان می سپاریم:

وَ انصُرْنِي عَلَى الْبَاغِيْنَ وَ اكْفِنِي كَيْدَ الْخَاسِدِيْنَ، وَ اصْرِفْ عَنِّي مَكْرَ الْمَاكِرِيْنَ، وَ اقْبِضْ عَنِّي اَيْدِي الظَّالِمِيْنَ، وَ اجْمَعْ بَيْنِي وَ بَيْنَ السَّادَةِ الْمَيَامِيْنَ فِيْ اَعْلَا عَلِيِّينَ مَعَ الَّذِيْنَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَ الصِّدِّيقِيْنَ، وَ الشُّهَدَاءِ وَ الصَّالِحِيْنَ بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ.^۱

و مرا بر ستمگران پیروز فرما و مرا از مکر حسودها ایمن ساز. و از من حيله مکاران را باز گردان، و دست ستمکاران را از من کوتاه کن.

و مرا با آقایان نیکوکاران که در اعلی علیین هستند با آنان که نعمت را به آنان ارزانی داشتی - از پیامبران و راستگویان و شهدا او صالحان - جمع فرما به رحمتت ای مهربانترین مهربانان!

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

آیا تا حال در این فرازها فکر نموده و می‌نماییم که حضرتش با این که گرفتار می‌باشد به ما نور هدایت و بینش می‌دهد؟
 حضرتش در زمانی است که ستمگران از یک طرف او را مورد اذیت قرار می‌دهند و هر چه بخواهند انجام می‌دهند، هر خیانت، جنایت، حق‌کشی، خون‌ریزی، مبارزه با دین و اعتقادات ائمه اطهار علیهم السلام، کفر و نفاق را لباس حق پوشانیدن و به اسم اسلام به دیگران دادن و رشته دین و ولایت را از دست مردم بیرون آوردن و ریسمان شیطان به دست مردم دادن همه و همه را انجام می‌دهند.

از طرف دیگر حسودان - آنان که رضایت ندارند حضرت ولی عصر علیه السلام در عالم حکومت کند - آنان که بخیل هستند حضرتش را احاطه کرده‌اند، آنان می‌گویند: ما احتیاجی به فرزند پیغمبر صلی الله علیه و آله نداریم، آنان که می‌خواهند به هوس رانی خود ادامه دهند، آنان که آن قدر پست و بخیل هستند که نه حاضرند مؤمنین دنیا داشته باشند نه آخرت، بلکه به تمام قدرت و معنی جلو دین و آخرت آنان را می‌گیرند. حسودانی که نمی‌توانند برقراری تشریف فرمایی امام زمان علیه السلام را ببینند.

آنان که هر روز با مکر و حيله‌ای قرآن و ائمه علیهم السلام را مورد اهانت قرار می‌دهند، آنان که حسودی، مکاری و حيله‌گری می‌کنند که دست مؤمنین به مولای مهربانشان نرسد.

ولی - ان شاء الله - به زودی به حول قوه الهی حضرت سیدالسادات امام برحق حضرت بقیة الله الأعظم حجة ابن الحسن مهدی عجل الله تعالی

فرجه الشریف ظهور می فرماید و تمام اشرار را از جلو راه بر می دارد و چراغ قلب مؤمنین را روشن می نماید.

آری، آرامش قلب همه مؤمنین و نخستگان می آید و امان را از کفار و حسودان و حيله گرها - ان شاء الله - به زودی می گیرد.

عَنِ الرَّيَّانِ بْنِ الصَّلْتِ «قَالَ: قُلْتُ لِلرَّضَا عليه السلام: أَنْتَ صَاحِبُ هَذَا الْأَمْرِ؟ فَقَالَ: أَنَا صَاحِبُ هَذَا الْأَمْرِ وَ لَكِنِّي لَسْتُ بِالَّذِي أَمْلَأُهَا عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ جَوْرًا، وَ كَيْفَ أَكُونُ ذَلِكَ عَلَى مَا تَرَى مِنْ ضَعْفِ بَدَنِي، وَ إِنَّ الْقَائِمَ هُوَ الَّذِي إِذَا خَرَجَ كَانَ فِي سِنِّ الشُّيُوخِ وَ مَنْظَرِ الشَّبَابِ، قَوِيًّا فِي بَدَنِهِ حَتَّى لَوْ مَدَّ يَدَهُ إِلَى أَكْظَمِ شَجَرَةٍ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ لَقَلَعَهَا، وَ لَوْ صَاحَ بَيْنَ الْجِبَالِ لَتَدَكَّدَتْ صُخُورُهَا، يَكُونُ مَعَهُ عَصَا مُوسَى، وَ خَاتَمُ سُلَيْمَانَ عليه السلام، ذَاكَ الرَّابِعُ مِنْ وُلْدِي، يُعَيِّبُهُ اللَّهُ فِي سِتْرِهِ مَا شَاءَ، ثُمَّ يُظْهِرُهُ فَيَمْلَأُ (بِهِ) الْأَرْضَ قِسْطًا وَ عَدْلًا كَمَا مِلَّتْ جَوْرًا وَ ظُلْمًا.»^۱

ریان بن صلت گوید: به امام رضا علیه السلام گفتم: آیا شما صاحب الامر هستید؟ فرمود: من صاحب الامر هستم اما آن کسی که زمین را از عدل آکنده سازد همچنان که پر از جور شده باشد نیستم و چگونه او باشم در حالی که ضعف بدن مرا می بینی، و قائم کسی است که در سن شیوخ و منظر جوانان قیام کند و نیرومند باشد به طوری که اگر دستش را به بزرگترین درخت روی زمین دراز کند آن را از جای

برکند و اگر بین کوهها فریاد بر آورد صخره‌های آن فرو باشد عصای موسی و خاتم سلیمان علیهما السلام با اوست، او چهارمین از فرزندان من است خداوند او را در ستر خود نهان سازد سپس او را ظاهر کند و به واسطه او زمین را از عدل و داد آکنده سازد همچنان که پر از ظلم و ستم شده باشد.

به عنایات حضرتش از این فرازها زیارت مُلهم می‌گردیم که باید سعی و کوشش ما بر آن باشد که به وسیله خاندان عصمت و طهارت علیهم السلام و الهام از کلام نورانی و پاک و هدایتگرشان از راه یافته گان هدایت بوده و از ستم کاران نباشیم، بلکه از خداوند بخواهیم ما را از نیکان و پاکیزگان قرار داده و بر ستمگران پیروز فرماید، و در معرض حسد حسودان قرار ندهد بلکه در پناه خودش ایمن گرداند و مکاران و حيله گران روزگار را بر ما مسلط نکند و حيله و ستم آنان را از ما برگرداند و دست ستمکاران را کوتاه نماید.

اکنون با توجه به این فراز می‌یابیم که چه پاکیزگی بهتر از اینکه رجس و پلیدی از جهان بر چیده شود و جهان اصلاح گردد و چه پیروزی بهتر از این که همه اهل حق و حقیقت بر همه اهل باطل پیروز گردند و چه بهتر که همه مؤمنین در اعلا علیین نزد مولای خود باشند؟ این امر تنها به وسیله فرج مقدس حضرت صاحب الزمان علیه السلام حاصل می‌گردد و همه به سعادت عظمی می‌رسند.

چه بهتر که موقع در خواست و دعا، فرج حضرتش را در خواست نماییم تا همه بندگان الهی اهل سعادت‌مند گردند، نه تنها خودمان، بلکه

ما و دیگران به خداوند نزدیک شده و با فرج حضرتش این مو هبت الهی حاصل می‌گردد.

از کلام شریف مولایمان ملهم می‌شویم که می‌توانیم به واسطه اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام و حب و عشق به آنان و به وساطت و شفاعت آنان، مقام نیکوکاران را بیابیم و در زمره آنان در صف راستگویان و شهدا و صلحای الهی باشیم و از کسانی که در اسفل السافلین هستند و از مقامات خوب الهی عزل شده‌اند، نباشیم.

بلکه از کسانی باشیم که مورد رحمت الهی واقع شده، و از غضب الهی نجات یافته‌اند، و در جوار محمد و آل محمد علیهم السلام از نیکوکاران محسوب شویم، تا از سعدها باشیم و از کسانی باشیم که مورد محبت امام زمان علیه السلام قرار گرفته و در زیر سایه لطفش به سر می‌برند.

این امید به وسیله اهل بیت علیهم السلام محقق می‌شود، فقط باید معتقد بود که حتماً این مقام به وسیله این خاندان به ما داده می‌شود.

چرا که خداوند این خاندان را بسیار دوست می‌دارد و در خواست این عزیزان الهی مقبول درگاهش می‌باشد که برای هر کس شفاعت کنند رد نمی‌گردد.

ان شاء الله رحمت این خانواده را به وسیله فرج و ظهور لمس نماییم و مقام والای غلامی درگاه امام زمان ارواحنا فداه بیابیم و از منتظران واقعی مقدم شریف حضرتش باشیم.

رهایی از غم و اندوه

امام زمان علیه السلام در این فراز دلربا ما را از غم رها نموده و به حق دعوت می‌کند و عاشق حق می‌گرداند و می‌فرماید:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَقْسِمُ عَلَيْكَ بِنَبِيِّكَ الْمَعْصُومِ، وَ بِحُكْمِكَ الْمَحْتُمِ
وَ نَهْيِكَ الْمَكْتُومِ، وَ بِهَذَا الْقَبْرِ الْمَلْمُومِ الْمَوْسَدِ فِي كَنْفِهِ
الْإِمَامُ الْمَعْصُومُ الْمَقْتُولُ الْمَظْلُومُ، أَنْ تَكْشِفَ مَا بِي مِنْ
الْغَمِّ وَ تَصْرِفَ عَنِّي شَرَّ الْقَدَرِ الْمَحْتُمِ، وَ تُجِيرَنِي مِنَ النَّارِ
ذَاتِ السَّمُومِ.^۱

خدایا! تو را سوگند می‌دهم به حق پیامبرت که از گناه پاک است،
و به حکم حتمی تو و نهی پوشیده‌ات،
و به این قبر شریف که به زیارت آن آمد و رفت می‌شود.
امام معصومی که در سایه آن آرمیده است که مظلومانه کشته شده؛
مرا از آنچه غم دارم برهانی،
و از من شر قضا و قدر حتمی را بگردانی و از آتش گرم و سوزان جهنم
مرا پناه دهی.

آیا توجه داریم که چگونه مولا یمان ما را متوجه حضرت رسول
الله صلی الله علیه و آله نموده و پاکی و منزّه بودن حضرت پیامبر گرامی صلی الله علیه و آله را به ما
می‌فهماند و واسطه قرار دادن او را به ما می‌شناساند و حکم الهی را با
عظمت شمرده و توجه می‌دهد که نسبت به حکم خداوند عزیز نباید

بی اهمیت باشیم، و شفاعت حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و حضرت سیدالشهداء علیه السلام را به ما معرفی می نماید که مسئلت و دعای ما به وسیله این عزیزان و این مکان شریف مورد خشنودی حضرت حق می شود و زودتر مستجاب می شود.

و آنان که مسئله و شفاعت قرب این مکان را کوچک می شمارند و یا کم اعتقاد به مسئله شفاعت هستند، معتقد و راهنمایی می فرماید که شفاعت به درگاه الهی وجود دارد و مورد قبولی حضرت حق می باشد. چون خداوند دعای در زیر قبه امام حسین علیه السلام را دوست دارد، و عبادت در زیر قبه امام حسین علیه السلام مورد نظر لطف خاص الهی است. اکنون به حدیث شریفی که عظمت و شرافت قبه مبارک امام حسین علیه السلام را بیان می فرماید؛ گوش جان می دهیم:

عن أبي هاشم الجعفريّ «قال: بعث إليّ أبو الحسن علیه السلام في مرضه؛ و إليّ محمّد بن حمزة، فسبقني إليه محمّد بن حمزة فأخبرني أنّه ما زال يقول: ابعثوا إليّ الحائر (ابعثوا إليّ الحائر)، فقلت لمحمّد: ألا قلت: أنا أذهب إليّ الحائر؟! ثمّ دخلت عليه فقلت له: جُعِلَتْ فداك أنا أذهب إليّ الحائر، فقال: انظروا في ذلك، ثمّ قال: إنّ محمّداً ليس له سرٌّ من زيد بن عليّ، و أنا أكره أن فقال لي: ... إنّ رسول - الله صلی الله علیه و آله كان يطوف بالبيت و يقبل الحجر، و حرمة النّبیّ صلی الله علیه و آله و المؤمن أعظم من حرمة البيت، و أمره الله أن يقف بعرفة إنّما هي موطن يحبُّ الله أن يذكر فيها، فأنا أحبُّ أن يدعى لي

حيث يحبُّ اللهُ أن يدعى فيها، و الحائر من تلك المواضع»^۱.

روای از ابی هاشم جعفری نقل می‌کند که او می‌گوید: حضرت ابوالحسن علیه السلام در حال بیماری، من و محمد بن حمزه را فرا خواندند، محمد بن حمزه بر من سبقت گرفت و زودتر از من به خدمتش شتافت و بعداً به من خبر داد که آن جناب پیوسته می‌فرمودند: شخصی را به حائر حسینی بفرستید تا برای من دعاء کند.

من به محمد گفتم: آیا محضرش عرض نکردی، من به حائر می‌روم؟! سپس آن حضرت وارد شده و عرضه داشتم: فدایت شوم من به حائر می‌روم.

حضرت فرمودند:

در این عمل دقت و احتیاط کنید کسی مطلع نشود، سپس راوی فرمودند:

ابوهاشم جعفری گوید: حضرت امام هادی علیه السلام فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله در اطراف خانه خدا طواف می‌کردند و حجر الاسود را می‌بوسیدند در حالیکه حرمت پیامبر و مؤمن بالاتر از حرمت بیت الله می‌باشد و نیز خداوند متعال به حضرتش امر فرمود در عرفه وقوف کنند با اینکه حرمت پیامبر از عرفه بیشتر و بالاتر است و سر آن این است که:

این گونه مواضع، موطن و اماکنی هستند که خدا دوست دارد در آنها یاد شود، (امام هادی علیه السلام فرمود:) من نیز دوست دارم برای من در جایی دعا شود که خدا دعا در آنجا را دوست دارد و حائر حسینی علیه السلام نیز از همین گونه مواضع می‌باشد.

حال آیا با بی احترامی به این عزیز حضرت فاطمه زهرا علیها السلام یعنی سید و مولای ما حضرت سیدالشهداء علیه السلام که این قدر پیش خداوند عظمت دارد؟ بر حضرت ولی عصر علیه السلام چه می گذرد؟ و چه حالی دارد وقتی این عظمت را مور اهانت و خیانت می بیند؟ و وقتی خون شهید کربلا را می بیند و وقتی ظلم و جنایتها که بر او وارد نمودند مشاهده می فرماید.

راستی آقا امام زمان در انتظار چه روزی است؟ در انتظار چه واقعه مهمی است؟ آیا او در انتظار بر قراری عدالت و ریشه کن شدن خط و پرچم و آثار این دشمنان نیست؟

آیا در انتظار روزی را که در عالم حکم الهی حاکم و عدل حضرت پروردگار بر قرار گردد، نیست؟

چرا او انتظار انتقام دشمنان را دارد؟! چرا انتظار پرچیده شدن این متجاوزین را دارد؟ چرا انتظار بر قراری حق را دارد؟ چرا انتظار راهنمایی خلق را داشته و انتظار سعادت آنان را دارد که خلق الهی اهل سعادت باشند؟

بدان علت که هنوز این خواسته ها محقق نشده است. حضرت صاحب الزمان عجل الله تعالی فرجه الشریف در این فراز چگونگی درخواست نمودن از خداوند متعال را بیان می فرماید و به بزرگی و بزرگواری حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم اشاره نموده و امر و نهی الهی را در وجود پیغمبر دانسته و مردم را توجّه داده که به امام معصوم علیه السلام در درگاه الهی توسّل جسته و او را به درگاه خداوند قسم دهند و با توجّه به خاندان

عصمت و طهارت علیه السلام دعا نموده و در خواست حاجت نمایند.
 ما باید بدانیم که قضا و قدر حتمی و آتش سوزان جهنم وجود دارد.
 در چنین مسائلی ماوا و پناهگاهی لازم است و آن پناه خداوند متعال
 است که باید از این عذابها و عقابها به او پناه برد و نجات یافت و باید
 سعی کنیم که از ائمه معصومین علیهم السلام استمداد جسته و خداوند را به حق
 این آبرومندان درگاهش قسم داده و التماس نماییم تا نجات یابیم، چرا
 که قضا و قدر حتمی نیز به وسیله این خاندان تغییر می یابد و
 دعاهایشان غالب می شود.

کرامت با نعمت

اکنون به فراز دیگر از فرمایش مولایمان گوش جان می سپاریم:

اللَّهُمَّ جَلِّئِي بِنِعْمَتِكَ، وَ رَضِّنِي بِقِسْمِكَ، وَ تَعَمَّدْنِي بِجُودِكَ
 وَ كَرَمِكَ، وَ بَاعِدْنِي مِنْ مَكْرِكَ وَ نِقْمَتِكَ.
 اللَّهُمَّ اغْصِنِي مِنَ الزَّلَلِ وَ سَدِّدْنِي فِي الْقَوْلِ وَ الْعَمَلِ، وَ
 اَفْسَحْ لِي فِي مُدَّةِ الْأَجَلِ، وَ أَعْفِنِي مِنَ الْأَوْجَاعِ وَ الْعِلَلِ، وَ
 بَلِّغْنِي بِمَوَالِيَّ وَ بِفَضْلِكَ أَفْضَلَ الْأَمَلِ.^۱

خدایا! مرا به نعمت خودت بزرگی بخش.

و مرا به قسمتت راضی نما.

و از گناهان من به جود کرمت چشم بپوشان.

و مرا از مکر و مجازات خود دور نما.

خدایا! مرا از لغزش ها محفوظ بدار.
و مرا در قول و عمل استوار گردان.
عمرم را طولانی نما و از دردها و مرض ها سلامتی بخش.
و به حق اولیایم، و به بخشش و کرمت، مرا به بهترین آرزوهایم
برسان.

حضرتش ما را در این فراز به آداب دعا به درگاه خداوند و راضی
بودن به تقسیمات الهی راهنمایی فرموده و نسبت به گناهانی که از ما
سر می زند بی تفاوت نبوده و از گناهان به دریای جود و کرم الهی پناه
برده و موقعیت ما را بیان می کند که در مورد عقوبت گناه و لغزش ها،
حفظ و حراست لازم است، که آن حفظ و حراست باید از ناحیه
خداوند (که از دست ولی خداوند و امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف) به
بندگان می رسد در راه دین خداوند و دین دار بودن باید استوار و راسخ
بود، بایستی عملاً و قولاً ثابت بود، و عمر طولانی با برکت را ممدوح
شمرده و عافیت در خواست نموده و الحمد لله، که خداوند متعال
چشمان ما را به نور با عظمت هدایت روشن نموده است. شکر گذار
بوده و این نعمت عظیم را بزرگ شمرده از خداوند طلب زیاد شدن آن
را با فرج و ظهور امام زمان علیه السلام بنماییم.

اکنون که به فرمایشات حضرت توجه نمودیم باید ببینیم بهترین
نعمت الهی چیست؟ و بهترین عفو چیست؟ و بهترین کرم چیست؟ و
بهترین دوری از عذاب چیست؟ و بهترین حفظ شدن از لغزش
چیست؟ و استواری و راسخیت واقعی چیست؟ و عافیت حقیقی چه

موقعی نصیب انسان می شود؟

مسلم با توجه به احادیثی که در مورد ظهور امام زمان علیه السلام رسیده می یابیم که بهترین عافیت آن موقعی است که از نعمت امام زمان علیه السلام و ظهور باهرالنورش برخوردار گردیم و آن موقعی که صاحب خود حضرت ولی عصر علیه السلام را خوشحال ببینیم، آن موقعی که او از ما راضی و در عافیت باشد، آن موقعی که حضرتش به مراد و مقصودش برسد، آن موقعی که ضعفا زیر پای ظالمها قرار نگیرند، زمانی که عافیت جهان را فرا می گیرد، آن موقع است که همه در عافیت و ما هم در عافیت و صحت قرار می گیریم، که در دعا می خوانیم:

اللَّهُمَّ أَصْلِحْ كُلَّ فَاسِدٍ مِنْ أُمُورِ الْمُسْلِمِينَ...^۱

خداوندا! تمام کارهای فاسد از مسلمانان را اصلاح فرما....

در چنین زمانی عمرها طولانی، نعمتها فراوان و دین استوار و پا برجا می ماند. پس اگر چه الآن هم عافیت لازم و خوب است که دعا کنیم و از خداوند عافیت و رفع گرفتاری را بخواهیم، ولی بهترش این است که از خداوند امام زمان خود و ظهورش که جمیع خیرها در آن نهفته شده بخواهیم، و همچنین جمیع شر و فتنه و سوء بدی با وجود و ظهور این امام عزیز بر طرف می گردد.

رفع همه گرفتاری‌ها

در حدیثی نورانی حضرت علی بن الحسین امام سجاد علیه السلام می‌فرماید:

إِذَا قَامَ قَائِمُنَا أَذْهَبَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَنْ شِيعَتِنَا الْعَاهَةَ وَجَعَلَ قُلُوبَهُمْ كَزُبْرِ الْحَدِيدِ.^۱

زمانی که قائم ما (علیه السلام) قیام نماید، خداوند متعال گرفتاریها را از شیعیان ما برمی‌دارد، و قلب‌های آنان مانند پاره‌ای از آهن محکم و قوی می‌گردد. (یعنی ضعف، ترس و وحشت برداشته می‌شود)

حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام می‌فرماید:

يَهْلِكُ الْأَشْرَارُ وَ يَبْقَى الْأَخْيَارُ وَ لَا يَبْقَى مِنْ يَبْغِضُ أَهْلَ الْبَيْتِ...^۲

آن سرور و مصلح کل، (حضرت مهدی علیه السلام) اشخاص بد و شر را از بین می‌برد و نیکان را باقی می‌گذارد و کسانی که دشمن اهل بیت هستند، باقی نمی‌مانند.

درود بی پایان خداوند بر محمد و آل محمد علیهم السلام به خصوص حضرت بقیه الله الاعظم علیه السلام باد.

فراز دیگر این زیارت شریف را این گونه ادامه می‌دهیم:

۱. بحار الأنوار: ۳۱۷/۵۲.

۲. عقد الدرر: باب ۷، ۱۵۹.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ اقْبَلْ تَوْبَتِي، وَ ارْحَمْ
عَبْرَتِي، وَ اَقْلِنِي عَثْرَتِي، وَ نَفْسِ كُزْبَتِي، وَ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي وَ
أَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي.

اللَّهُمَّ لَا تَدَعْ لِي فِي هَذَا الْمَشْهَدِ الْمُعْظَمِ وَ الْمَحَلِّ الْمُكْرَمِ ذَنْباً
إِلَّا غَفَرْتَهُ،

وَ لَا عَيْباً إِلَّا سَتَرْتَهُ، وَ لَا غَمّاً إِلَّا كَشَفْتَهُ، وَ لَا رِزْقاً إِلَّا بَسَطْتَهُ،
وَ لَا جَاهاً إِلَّا عَمَّرْتَهُ، وَ لَا فَسَاداً إِلَّا أَصْلَحْتَهُ، وَ لَا أَمْلاً إِلَّا
بَلَّغْتَهُ، وَ لَا دُعَاءً إِلَّا أَجَبْتَهُ.^۱

خدایا! بر محمد و آل او درود فرست و توبه مرا قبول فرما.

و بر گریه ام رحم نما و از لغزشهایم درگذر.

و اندوهم را بر طرف کن و گناهان مرا ببخش.

و نسل مرا از صالحان قرار بده.

خدایا! برای من وامگذار در این حرم شریف و محلّ با کرامت هیچ

گناهی را مگر آنکه آن را ببخشی.

و هیچ عیبی را (مگذار) مگر آنکه آن بپوشانی.

و هیچ غمی را (مگذار) مگر آنکه برطرف کنی.

و هیچ روزی و رزق را (مگذار) مگر آنکه گسترده گردانی.

و هیچ منزلت و مقامی را (مگذار) مگر آنکه آن را آباد کنی.

و هیچ فسادی را (مگذار) مگر آنکه آن را اصلاح فرمائی.

و هیچ آرزویی را (مگذار) مگر آنکه مرا به آن برسانی.

و هیچ دعائی را (مگذار) مگر آنکه آن را اجابت فرمائی.

از این فراز زیارت می‌یابیم که: نباید نسبت به قبول شدن توبه در درگاه الهی در حریمهای اهل بیت علیهم السلام و حرم سیدالشهداء علیه السلام غافل باشیم، و باید به گریه بر مصایب اهل بیت علیهم السلام اهمیت دهیم، البته نباید تنها به گریه بسنده کنیم، بلکه رحمت بر گریه را از خداوند بخواهیم و در دعا پافشاری نموده و از خدا عفو و بخشش را بخواهیم تا گرفتاری گناه بر طرف گردد.

حضرت در این فراز به ما می‌فهماند که نباید نسبت به نسل خود بی‌اهمیت باشیم، بلکه بایستی به آنان دعا کنیم و سعی و کوشش کنیم در حرم امام حسین علیه السلام بخشیده شویم و ما را از حرم بیرون نکنند تا این که ما را ببخشند.

همان‌گونه که مولای ما، راه دعا و اهمیت حرم حضرت سیدالشهداء علیه السلام را به ما معرفی می‌نماید و دوستی با ائمه علیهم السلام و زیارت قبور آنان را معرفی می‌نماید که موجب تقرب به سوی خداوند می‌گردد.

از طرفی ما را از آثار دعا برای خودمان و اولاد و فرزندانمان آگاه می‌سازد و این رحمت را به ما نشان می‌دهد که: ای کسانی که اهل ایمان هستید، محتاج عفو و رحمت هستید و فرزندان شما نیازمند دعا هستند در این مکان شریف دعا نمایید، تا از رستگاران و آمرزیده شدگان باشد.

حضرت در این فراز اشاره و راهنمایی فرمودند که در حرم حضرت سیدالشهداء علیه السلام توجه بیشتر داشته و برای عیوبات خود کوشش کنیم

که آنها را رفع نماییم بکوشیم هم و غممان را زیر قبه حضرت سیدالشهداء علیه السلام بر طرف کنیم و گستردگی روزی را در آنجا طلب نماییم، تا به خاطر امام حسین علیه السلام از ضیق و تنگی روزی و معیشت نجات پیدا نماییم و از خداوند مقام والا را درخواست نماییم و فساد اجتماعی و انفرادی را به واسطه دعا بر طرف نموده و استجاب دعا را بخواهیم و استجاب دعا را لازم دانسته و از آن نگذریم، و آرزوی خود را از خداوند طلب کنیم.

بر آورده شدن همه حوائج

خوب است متذکر شویم که تمام این حوائج یعنی پوشش عیبها رفع هم و غم و وسعت روزی، منزلت و مقام، رفع فساد و اصلاح جامعه رسیدن به آرزو و استجاب دعا همه و همه با تشریف فرمایی حضرت امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف حاصل می شود، چرا که امام سجّاد علیه السلام در حدیثی می فرماید:

إذا قام قائمنا أذهب الله عزّوجلّ عن شيعتنا العاهة، و جعل قلوبهم كزبر الحديد، و جعل قوّة الرّجل منهم قوّة أربعين رجلاً و يكونون حکّام الأرض و سنامه.^۱

زمانی که قائم ما قیام کند، خداوند عزوجل امراض و گرفتاری را از شیعیان ما بر می دارد و قلب های آنان را مانند قطعه آهن قرار می دهد و به نیروی هر مردی از آنان به اندازه نیروی چهل نفر عطا

می‌کند و شیعیان ما در زمان ظهور حاکمان و رکن‌های بزرگ زمین می‌باشند.

در زمان ظهور امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف تمام گرفتاری‌ها بر طرف می‌گردد. بنابراین، دعا برای فرج امام زمان علیه السلام در بر دارنده تمام برکات می‌باشد و به طور مسلم تمام فسادها در آن زمان بر طرف می‌گردد.

از این رو، موقع تشرّف در حرم‌ها مخصوصاً حرم مطهر آقا امام حسین علیه السلام دقت نماییم که بهترین درخواست و دعا، درخواست فرج و ظهور مولا یمان حضرت صاحب الامر ارواحنا فداء می‌باشد.

حضرتش در فراز دیگری می‌فرماید:

وَلَا مَضِيقًا إِلَّا فَرَجَتُهُ، وَلَا شَمْلًا إِلَّا جَمَعَتُهُ، وَلَا أَمْرًا إِلَّا
أَتَمَّتُهُ، وَلَا مَالًا إِلَّا كَثَّرْتُهُ، وَلَا خُلُقًا إِلَّا حَسَّنْتُهُ وَلَا انْفِاقًا إِلَّا
أَخْلَقْتُهُ.^۱

و هیچ تنگی و فشاری را (مگذار) مگر آنکه گشایش دهی.

و هیچ تفرق و پراکندگی را (مگذار) مگر آن که آن را به اجتماع مبدل گردانی.

و هیچ کاری را (مگذار) مگر آنکه تمام گردانی و به انجام رسانی.

و هیچ مالی را (مگذار) مگر آنکه آن را زیاد فرمایی.

و هیچ اخلاقی را (مگذار) مگر آنکه نیکو فرمایی.

و هیچ انفاقی را (مگذار) مگر آنکه جایگزین برایش قراردهی.

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

امام زمان علیه السلام در این فراز به لطف و کرم و موهبت و احسان و بزرگواریش، بینش خاصی نسبت به حرم سیدالشهداء علیه السلام به شیعیان عطا می فرماید و عظمت حرم جدّ بزرگوارش را با زبان حال بیان می فرماید؛ چنانکه مشاهده فرمودید حضرتش، برای تنگی روزی و معیشت و فشار و گرفتاری در این مکان شریف از خداوند گشایش می خواهد و به ما تعلیم می فرماید که این گونه دعا کنیم، یعنی تبدیل تفرقه به اجتماع، پراکندگی به یک پارچگی و تکمیل کارها و زیادی نعمتها و نیکو شدن اخلاقها و حالها همه را در این قبه و بارگاه درخواست نماییم و انسان را از بی تفاوتی نسبت به این نواقص با زبان حال بر حذر فرموده است، و برای اصلاح جمیع امور چراغ هدایت را به دست ما داده که به وسیله ولایت اهل بیت علیهم السلام این مسائل را اصلاح نماییم.

گشایش قفل های بسته!

اگر کسی سؤال کند که این قفل های بسته با چه کلیدی به طور کامل باز می شود؟

در جواب می گوئیم: به طور مسلم با تشریف فرمایی و ظهور و فرج امام زمان علیه السلام تمام این مسائل اصلاح می گردد، زیرا خداوند به برکت حضرت صاحب الامر عجل الله تعالی فرجه الشریف و ظهور و توجّهش، برکاتش را نازل می کند و گرفتارگی ها را بر طرف می گرداند و این کرامت الهی به یمن وجود باهرالنور امام زمان علیه السلام می باشد.

اگر به احادیث شریف توجه نماییم، می بینیم که تمام این خیرات و برکات در امر فرج امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف می باشد. در آن زمان است که امور مادی و دینی در جهان اصلاح می گردد. همچنان که امام صادق علیه السلام می فرماید:

إِذَا قَامَ الْقَائِمُ لَا يَبْقَى أَرْضٌ إِلَّا نُودِيَ فِيهَا شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ^۱

زمانی که قائم قیام کند هیچ جای زمین باقی نمی ماند مگر اینکه شهادت لا اله الا الله و محمد رسول الله در آن داده می شود. آری، در آن دوران با شکوه همه جا ندای توحید خواهد بود. در فراز دیگر می خوانیم:

وَلَا حَالًا إِلَّا عَمَّرْتَهُ، وَلَا حَسُودًا إِلَّا قَمَعْتَهُ، وَلَا عَدُوًّا إِلَّا أَرْدَيْتَهُ، وَلَا شَرًّا إِلَّا كَفَيْتَهُ، وَلَا مَرَضًا إِلَّا شَفَيْتَهُ، وَلَا بَعِيدًا إِلَّا أَدْنَيْتَهُ، وَلَا شَعْنًا إِلَّا لَمَمْتَهُ، وَلَا سُؤَالَ إِلَّا أَعْطَيْتَهُ^۲.

و هیچ حالی را (مگذار) مگر آنکه خوب و آباد نمایی.
و هیچ حسودی را (مگذار) مگر آنکه ریشه کن نمایی.
و هیچ دشمنی را (مگذار) مگر آنکه آن را از میان برداری.
و هیچ بدی را (مگذار) مگر آنکه آن را کفایت فرمایی.
و هیچ مرضی را (مگذار) مگر آنکه آن را شفاء دهی.

۱. بحار الأنوار: ۳۴۰/۵۲.

۲. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

و هیچ دوری را (مگذار) مگر آنکه آن را نزدیک فرمایی.

و هیچ پراکندگی را (مگذار) مگر آنکه را صلاح فرمایی.

و هیچ سوالی و در خواستی را (مگذار) مگر آنکه آن را عطا فرمایی.

از این فرازهای بلند و زیبا می یابیم که چقدر مولایمان مشتاق است گرفتاری روحی و جسمی از جامعه بر طرف گردد حضرت در آن فرازهای شریفه آبادانی حالها، ریشه کن شدن حسادتها و دشمنی ها و بدی ها را در خواست می نماید و او دوست دارد، و به ما می آموزد که نباید هیچ بدی در جامعه باشد و برای مریضی و درد و رنج ها شفا طلب می کند و به ما می آموزد که نباید در جامعه امراض و دردها باشد. از خدا طلب کنید که آنها بر طرف گردد، پراکندگی ها اصلاح و مؤمنین به خواست خود برسند.

طبیعی است که این خواستها در دعای فرج امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف نهفته است، با فرج آقا همه این حوائج بر آورده می شود و دعاها مستجاب می گردد.

پس زندگی واقعی این نیست که عده ای در عیش و خوشی و خوش گذرانی به سر ببرند و عده ای دیگر از خون آنان را بکنند و از حق آنان بخورند و مانند گرگهای بیابان بر جان و مال و ناموس مردم مسلط باشد و آنان را مانند برده گان اسیر خود نمایند و از حقوق علمی و مادی و معنوی و دینی آنان جلوگیری کنند و زندگی واقعی این نیست که مانند پرندگان که در دست کودکان بازیچه می شوند، مؤمن و دین دار در دست ظالم گرفتار و استخوانهای او در هم شکسته شود.

زندگی واقعی آن نیست که خانه‌ها بر اثر فقر و مریضی خراب گردد، و نسل‌ها بیمار و گرفتار ضعف و ناتوانی باشند. امام زمان در این فرمایشات مبارکش به ما درس حقیقت و واقعیت می‌دهد. یعنی آگاه باشید برای رفع این موانع و برداشته شدن آن کوشش نمایید، البته بهترین وجه برطرف شدن این مصائب و گرفتاریها به دست با قدرت ولی الله الأعظم علیه السلام باشد.

آن روزی که اثری از فقر نباشد، آن روزی که مریضی‌ها به کلی برطرف گردد، آن روزی که بدعت‌ها نابود گردد آن روزی که همه مردم به دست ولی خدا کفایت گردند و به برکت حضرتش امور جهان اصلاح گردد، و آن روزی که دین و دنیای مردم بر طبق رضایت الهی برقرار شود، و این امور به برکت تشریف فرمایی آن حضرت می‌باشد.

به راستی سزاوار است به فرمایش مولایمان حضرت امام سجّاد علیه السلام توجه کنیم، آن حضرت می‌فرماید:

إِذَا قَامَ قَائِمُنَا أَذْهَبَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ عَنْ شِيعَتِنَا الْغَاهَةَ، وَ جَعَلَ قُلُوبَهُمْ كَزَبْرِ الْحَدِيدِ، وَ جَعَلَ قُوَّةَ الرَّجُلِ مِنْهُمْ قُوَّةَ أَرْبَعِينَ رَجُلًا وَ يَكُونُونَ حَكَّامِ الْأَرْضِ وَ سَنَامَهُ^۱.

زمانی که قائم ما قیام کند، خداوند عزوجل امراض و گرفتاری را از شیعیان ما برمی‌دارد و قلب‌های آنان را مانند قطعه آهن قرار می‌دهد و به نیروی هر مردی از آنان به اندازه نیروی چهل نفر عطا

می‌کند و شیعیان ما در زمان ظهور حاکمان و رکن های بزرگ زمین می‌باشند.

پس اگر همه ما کوشش کنیم و هم و غم ما فرج امام زمان علیه السلام باشد و دست به دست هم بدهیم، اشک بریزیم، دعا نماییم و به درگاه خداوند التماس کنیم که تمام خوبی ها را ظاهر فرماید و تمام بدی ها را بر طرف گرداند، یعنی زمان ظهور و فرج امام زمانمان را برساند و ما مردم دل از علایق دنیا شستشو دهیم و علاقه امام زمانمان را در قلبها زیاد نماییم تا بتوانیم دنبال چنین امام عزیز و شریفی حرکت کنیم و او را یاری نماییم. جمع خیرات را درک می‌کنیم و از همه بدی ها بر حذر می‌شویم.

درخواست های والا

در فراز دیگری به درگاه خدا این گونه مناجات می‌نماید:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ الْعَاجِلَةِ وَ ثَوَابَ الْآجِلَةِ.
 اللَّهُمَّ أَغْنِنِي بِحَلَالِكَ عَنِ الْحَرَامِ، وَ بِفَضْلِكَ عَنْ جَمِيعِ الْأَنْامِ.
 اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا وَ قَلْبًا خَاشِعًا وَ يَقِينًا شَافِيًا وَ
 عَمَلًا زَكِيًّا وَ صَبْرًا جَمِيلًا، وَ أَجْرًا جَزِيلًا.^۱

خدایا! از تو خیر و خوبی حاضر و الساعة می‌خواهم و از تو ثواب آینده می‌خواهم.

خدایا! مرا به واسطه حلالیت از حرام غنی فرما و با فضل و کرمیت از تمام مردم بی‌نیاز ساز.

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

خدایا! از تو می‌خواهم عملی که سودمند باشد، قلبی که خاشع باشد، یقینی که کامل باشد، عملی که پاک باشد، صبری که زیبا باشد و اجری که زیاد باشد.

باز مولای ما در این فراز چگونگی دعا را بیان نموده؛ و کسالت را با فرمایشات نورانی خود از روح و جسم و جان ما بر طرف می‌نماید. و ما را هدایت می‌کند که از خداوند بخواهیم به وسیله روزی حلال، از حرام غنی گردیم و بی‌نیازی خود را با فضل و کرم خدا بیابیم، تا از خلق بی‌نیاز شویم و عمل صالح و قلب خاشع از او بخواهیم و به این امر مهم اهمیت دهیم، و از خدا عمل پاک و پاکیزه، صبر زیبا، و اجر زیاد و یقین کامل در خواست نماییم.

این‌ها خیرات بسیار والایی هستند که از ناحیه خداوند به بندگان داده می‌شود که مصداق کامل آن با تشریف فرمایی حضرت و اصلاح امر فرج، بارز و آشکار خواهد شد. همچنان که در حدیث شریفی حضرت امام سجّاد علیه السلام می‌فرماید:

إِذَا قَامَ الْقَائِمُ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْ كُلِّ مُؤْمِنٍ الْعَاهَةَ وَرَدَّ إِلَيْهِ قُوَّتَهُ.^۱

زمانی که قائم ما قیام نماید خداوند (متعال) از همه مؤمنین آفت و ضعف را برمی‌دارد و نیرو و قوتشان را به آنان برمی‌گرداند.

مولای ما در فراز دیگری به مسأله شکر اشاره می‌کند و می‌فرماید:

اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي شُكْرَ نِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَ زِدْ فِي إِحْسَانِكَ وَ

كَرَمِكَ إِلَيَّ، وَ اجْعَلْ قَوْلِي فِي النَّاسِ مَشْمُوعاً، وَ عَمَلِي
عِنْدَكَ مَرْفُوعاً، وَ أَثْرِي فِي الْخَيْرَاتِ مَثْبُوعاً وَ عَدُوِّي
مَقْمُوعاً.^۱

خدایا! شکر نعمتت را - که برگردن من است - روزیم فرما.

و احسان و کرمت را بر من زیاد کن.

و سخنم را در پیش مردم پذیرفته شده قرار بده.

و عَمَلَم را در پیش خودت بلند قرار بده.

و اثر مرا در خیرات پیوسته گردان.

و دشمنم را ریشه کن نما.

از خداوند بخواهیم که - ان شاء الله - این الطاف و مرحمت الهی شامل حال ما گردد. و از مرحمت و کرامت الهی بهر مند گردیم و سعی کنیم که چنین باشد تا این خیرات الهی را در یابیم و از آن غافل نشویم. بدیهی است که ریشه کن شدن دشمنان از اهمیت خاصی برخوردار است؛ که نباید برای دین مزاحم و معاندی باشد، و همان گونه که در دعاها آمده باید به این امور اهمیت داد، و باید خواهان آن باشیم که در مواقع و مکانهای با شرافت و با عظمت مثل حرم‌های ائمه علیهم السلام و حرم حضرت سیدالشهداء علیه السلام تقاضا نماییم، و از خداوند بخواهیم که امام زمانمان را برساند و از تمام این نواقص و نارسایی‌ها نجات مرحمت فرماید.

زیرا طبق احادیث و روایات زیادی همه فتنه‌ها و بدی‌ها با فرج

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

حضرت مهدی علیه السلام بر طرف می‌گردد و وظیفه ما است که از حضرتش پیروی کنیم و برای تشریف فرمائیش کوشش کنیم و از خداوند زیاد بخواهیم، زیرا خودشان می‌فرمایند:

و أكثروا الدعاء بتعجيل الفرج فإن ذالك فرجكم^۱.

برای تعجیل فرج زیاد دعا کنید که فرج و گشایش شما این است.

اکنون حدیثی را که در مورد دوران رفع گرفتاری و شادی و شاد کامی است، گوش جان می‌دهیم. در سخن گهربار حضرت امام صادق علیه السلام آمده که حضرت فرمودند:

إن قائمنا إذا قام أشرق الأرض بنور ربّها، واستغنى العباد عن ضوء الشمس، و ذهب الظلمة، ويعمر الرجل في ملكه حتى يولد له ألف ذكر، ولا تولد فيهم أنثى، وتظهر الأرض كنوزها حتى تراها الناس على وجهها.

و يطلب الرجل منكم من يصله بماله ويأخذ من زكاته، لا يوجد أحد يقبل منه ذلك استغنى الناس بما رزقهم الله من فضله.^۲

زمانی که قائم ما قیام کند زمین به نور پروردگارتی خود روشن می‌گردد و بندگان از نور خورشید بی‌نیاز می‌شوند، و تاریکی برطرف می‌گردد. و یک مرد آن قدر در زمان حکومت آن حضرت عمر می‌کند

۱. بحار الأنوار: ۹۲/۵۲.

۲. بحار الأنوار: ۳۳۷/۵۲.

که دارای هزار فرزند می‌شود. و آن فرزندان همه پسر می‌باشند و زمین گنجهای خود را ظاهر می‌سازد و حتی مردم آن گنج‌ها را در روی زمین می‌بینند.

و مردی از شما دنبال کسی می‌گردد که مال به او بدهد وصله کند و زکات خود را بدهد، کسی که از او قبول کند یافت نمی‌شود؛ زیرا مردم به خاطر فضل خداوند غنی می‌باشند (یعنی فقیر یافت نمی‌شود).

پایان بخش زیارت شریفه

مولای مهربان ما در فراز پایان این زیارت شریف می‌فرماید:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ الْأَخْيَارِ، فِي آثَاءِ اللَّيْلِ وَ
أَطْرَافِ النَّهَارِ، وَ اكْفِنِي شَرَّ الْأَشْرَارِ، وَ طَهِّرْنِي مِنَ الذُّنُوبِ وَ
الْأَوْزَارِ، وَ أَجِرْنِي مِنَ النَّارِ، وَ أَحِلَّنِي دَارَ الْقَرَارِ، وَ اغْفِرْ لِي وَ
لِجَمِيعِ إِخْوَانِي فِيكَ وَ أَخَوَاتِي الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ،
بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.^۱

خدایا! بر محمد و آل او درود فرست، آنان که نیکوکاران هستند، در تمام لحظات شب و روز و دور کن شرّ شرارت‌گران را و مرا از آلودگی‌ها و گناهان پاک فرما، و از آتش جهنم مرا پناه بده،

و در بهشت مرا قرار بده و مرا و تمام برادران و خواهران مؤمن و مومنه که در راه تو آنها را یافته‌ام، بیامرزش، به رحمت خود ای مهربانترین مهربانان.

۱. بحار الأنوار: ۲۱۷/۱۰۱، صحیفه مهدیه: ۵۸۴.

پس با توجه به این فراز نورانی می‌یابیم که این عالم را خداوند متعال بیهوده نیافریده است، برای بندگان خود کتاب و راهنمایان را قرار داده، تا آنان بدانند که وظیفه‌ای را که دارند باید ایفا نمایند و نباید از آن غافل باشند. باید بدانند که آتش و عذاب هست، باید بدانند که بهشت و خوشی و خرمی هست و با آن رو برو خواهند شد.

از این فرازها الهام می‌گیریم که نبایستی نسبت به دین و دستورات آن بی‌اهمیت باشیم و باید معتقد باشیم که روزی با عمل خود رو به رو می‌گردیم و همچنین نسبت به مؤمنین حقوقی داریم که باید رعایت شود و از امور آنان غافل نباشیم و وظیفه خود نسبت به جامعه انجام دهیم.

آری، زمانی آرامش و آسایش و انجام وظیفه به طور کامل در جامعه حاکم می‌شود که عدالت جهانی برقرار گردد و خود حضرت ولی عصر علیه السلام حاکمیت جهانی را به عهده بگیرد، ولی وظیفه ما در هر حال نباید ترک شود و در هر زمان و مکان تا توان داریم باید انجام وظیفه نماییم و اگر بخواهیم وظیفه ما به طور کامل اجرا شود، باید دست به دامن لطف محمد و آل محمد علیهم السلام بزنیم و دست نیاز به درگاه امام زمان دراز نماییم و از حضرتش استمداد کنیم.

حضرتش در فراز پایانی از زیارت به ما هشدار می‌دهد که اگر مسیر و حرکت ما، مسیر و حرکت صحیح باشد، ما را به بهشت می‌رساند و باید از خداوند کمک بخواهیم که ما را از کسانی که اهل بهشت هستند قرار دهد، و ما را از جهنم و عذاب آن پناه داده و نجات بخشد.

اینک بادعایی که از حضرت امام صادق علیه السلام نقل گردیده عهد و پیمان با مولای خود آقا امام زمان علیه السلام بسته و مطلب را به پایان می‌بریم.

حضرت امام صادق علیه السلام می‌فرماید: هر که چهل صباح این عهد را بخواند از یاوران قائم ما باشد و اگر پیش از ظهور آن حضرت بمیرد خداوند او را از قبر بیرون آورد که در خدمت آن حضرت باشد و حق تعالی به هر کلمه هزار حسنه او را کرامت فرماید و هزار گناه از او محو کند و آن عهد این است.

اللَّهُمَّ رَبَّ النُّورِ الْعَظِيمِ وَ رَبَّ الْكُرْسِيِّ الرَّفِيعِ وَ رَبَّ الْبَحْرِ الْمَسْجُورِ وَ
 مُنْزِلَ التَّوْرَةِ وَ الْإِنْجِيلِ وَ الزَّبُورِ وَ رَبَّ الظِّلِّ وَ الْحَرُورِ وَ مُنْزِلَ الْقُرْآنِ
 الْعَظِيمِ وَ رَبَّ الْمَلَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ وَ الْأَنْبِيَاءِ وَ الْمُرْسَلِينَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ
 بِوَجْهِكَ الْكَرِيمِ وَ بِنُورِ وَجْهِكَ الْمُنِيرِ وَ مُلْكِكَ الْقَدِيمِ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ
 أَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الَّذِي أَشْرَقَتْ بِهِ السَّمَاوَاتُ وَ الْأَرْضُونَ وَ بِاسْمِكَ الَّذِي
 يَصْلُحُ بِهِ الْأَوْلُونَ وَ الْآخِرُونَ يَا حَيًّا قَبْلَ كُلِّ حَيٍّ وَ يَا حَيًّا بَعْدَ كُلِّ حَيٍّ وَ يَا
 حَيًّا حِينَ لَا حَيٍّ يَا مُخَيِّي الْمَوْتَى وَ مُمِيتَ الْأَحْيَاءِ يَا حَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
 اللَّهُمَّ بَلِّغْ مَوْلَانَا الْإِمَامَ الْهَادِيَ الْمَهْدِيَّ الْقَائِمَ بِأَمْرِكَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَ
 عَلَى آبَائِهِ الطَّاهِرِينَ عَنْ جَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ فِي مَشَارِقِ الْأَرْضِ
 وَ مَغَارِبِهَا سَهْلِهَا وَ جَبَلِهَا وَ بَرِّهَا وَ بَحْرِهَا وَ عَنِّي وَ عَنِ الْوَالِدِيَّ مِنْ
 الصَّلَوَاتِ زِنَةَ عَرْشِ اللَّهِ وَ مِدَادَ كَلِمَاتِهِ وَ مَا أَحْصَاهُ عِلْمُهُ وَ أَحَاطَ بِهِ كِتَابُهُ
 اللَّهُمَّ إِنِّي أَجِدُّ لَهُ فِي صَبِيحَةِ يَوْمِي هَذَا وَ مَا عِشْتُ مِنْ أَيَّامِي عَهْدًا وَ
 عَقْدًا وَ بَيْعَةً لَهُ فِي عُنُقِي لَا أَحُولُ عَنْهَا وَ لَا أَزُولُ أَبَدًا اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنْ
 أَنْصَارِهِ وَ أَعْوَانِهِ وَ الذَّابِّينَ عَنْهُ وَ الْمُسَارِعِينَ إِلَيْهِ فِي قَضَاءِ حَوَائِجِهِ وَ

الْمُتَمَثِّلِينَ لِأَمْرِهِ وَ الْمُحَامِلِينَ عَنْهُ وَ السَّابِقِينَ إِلَى إِرَادَتِهِ وَ الْمُسْتَشْهِدِينَ
 بَيْنَ يَدَيْهِ اللَّهُمَّ إِنَّ حَالَ بَيْنِي وَ بَيْنَهُ الْمَوْتُ الَّذِي جَعَلْتَهُ عَلَى عِبَادِكَ حَتْمًا
 مَقْضِيًّا فَأَخْرِجْنِي مِنْ قَبْرِي مُؤْتَزِرًا كَفَنِي شَاهِرًا سَيْفِي مُجَرِّدًا قَتَاتِي مُلَبِّيًا
 دَعْوَةَ الدَّاعِي فِي الْحَاضِرِ وَ الْبَادِي اللَّهُمَّ أَرِنِي الطَّلْعَةَ الرَّشِيدَةَ وَ الْغُرَّةَ
 الْحَمِيدَةَ وَ الْكُحْلَ نَاطِرِي بِنَظْرَةٍ مِنِّي إِلَيْهِ وَ عَجِّلْ فَرَجَهُ وَ سَهِّلْ مَخْرَجَهُ وَ
 أَوْسِعْ مَنَهَجَهُ وَ اسْلُكْ بِي مَحَجَّتَهُ وَ أَنْفِذْ أَمْرَهُ وَ اشْدُدْ أَرْزَهُ وَ اعْمُرِ اللَّهُمَّ
 بِهِ بِلَادَكَ وَ أَحْيِ بِهِ عِبَادَكَ فَإِنَّكَ قُلْتَ وَ قَوْلُكَ الْحَقُّ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي
 الْبَرِّ وَ الْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ فَأَظْهِرِ اللَّهُمَّ لَنَا وَ لِيكَ وَ ابْنِ بِنْتِ
 نَبِيِّكَ الْمُسَمَّى بِاسْمِ رَسُولِكَ حَتَّى لَا يَظْفَرَ بِشَيْءٍ مِنَ الْبَاطِلِ إِلَّا مَرْقَهُ وَ
 يُحِقِّ الْحَقَّ وَ يُحَقِّقَهُ وَ اجْعَلْهُ اللَّهُمَّ مَفْرَعًا لِمَظْلُومِ عِبَادِكَ وَ نَاصِرًا لِمَنْ لَا
 يَجِدُ لَهُ نَاصِرًا غَيْرَكَ وَ مُجَدِّدًا لِمَا عَطَّلَ مِنْ أَحْكَامِ كِتَابِكَ وَ مُشِيدًا لِمَا
 وَرَدَ مِنْ أَعْلَامِ دِينِكَ وَ سُنَنِ نَبِيِّكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ اجْعَلْهُ اللَّهُمَّ
 مِمَّنْ حَصَّنْتَهُ مِنْ بَأْسِ الْمُعْتَدِينَ اللَّهُمَّ وَ سِرِّ نَبِيِّكَ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
 وَ آلِهِ بِرُؤْيَيْتِهِ وَ مَنْ تَبِعَهُ عَلَى دَعْوَتِهِ وَ ارْحَمِ اسْتِكَانَتَنَا بَعْدَهُ اللَّهُمَّ اكْشِفْ
 هَذِهِ الْغُمَّةَ عَنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ بِحُضُورِهِ وَ عَجِّلْ لَنَا ظُهُورَهُ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا وَ
 نَرَاهُ قَرِيبًا بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ .

پس سه مرتبه دست بر ران راست خود می‌زنی و در هر مرتبه

می‌گویی :

الْعَجَلُ الْعَجَلُ يَا مَوْلَايَ يَا صَاحِبَ الزَّمَانِ .^۱

پروردگارا ای رب نور حقیقی وجود کامل و خداوند کرسی با رفعت و خداوند دریای احسان و ای نازل کننده کتاب آسمانی تورات موسی علیه السلام و انجیل عیسی علیه السلام و زبور داود علیه السلام و ای پروردگار سایه و آفتاب گرم و ای نازل کننده قرآن عظیم الشان و ای پروردگار ملایک مقرب و پیغمبران و رسولان پروردگارا همانا از حضرتت درخواست می‌کنم به حق ذات بزرگواریت و به نور جمال بی‌مثالت که عالم به آن روشن است و به ملک قدیم و سلطنت ازلیت ای زنده ابدی و ای پاینده سرمد از تو درخواست می‌کنم به حق آن اسمی که آسمان‌ها و زمین‌ها را به آن اسم نور وجود بخشیدی و به آن اسمی که اولین و آخرین اهل عالم را به آن اصلاح و تربیت دادی ای زنده پیش از هر زنده ای زنده ابدی بعد از هر زنده ای زنده هنگامی که احدی زنده نبود ای زنده کننده مردگان و میراننده زندگان عالم ای زنده‌ای که خدایی جز تو نیست پروردگارا تو بر مولای ما حضرت امام عصر هادی امت و مهدی آل محمد قیام کننده به فرمان تو که درود خدا بر او و بر پدران پاک گوهر او باد از تمام مرد و زن اهل ایمان که در مشرق و مغرب‌های زمین هستند و در صحرا و کوه و خشکی‌ها و دریا‌های عالمند از من و پدر و مادر من بر او درود و تحیتی فرست برابر عرش خدا و به عدد کلمات حق و آنچه که علم خدا آن را شماره نموده و کتاب آفرینش حق احاطه بر آن نموده است پروردگارا من در صبح همین روزم و تمام ایامی که در آن زندگانی کنم با او تجدید می‌کنم عهد خود و عقد بیعت او را که بر گردن من است که هرگز از این عهد و بیعت برنگردم و تا ابد بر آن ثابت قدم باشم پروردگارا مرا از انصار و یاران آن بزرگوار قرار ده و از آنان که از او دفاع می‌کنند و از پی انجام مقاصدش می‌شتابند و اوامرش را امتثال و از وی حمایت کرده و بجانب اراده‌اش مشتاقانه سبقت می‌کنند و در حضور حضرتش بدرجه رفیع شهادت می‌رسند قرار بده پروردگارا اگر میان من و او مرگ که بر تمام بندگانت قضای حتمی قرار داده‌ای جدایی افکند پس مرا از قبر برانگیز در حالی که کفنم را به کمر بسته باشم و شمشیرم را از نیام برکشیده و نیزه‌ام را بر افراشته و لبیک گوین دعوتش را که بر تمام مردم شهر و دیار عالم لازم الاجابه است

اجابت کنم خداوندا به ما آن طلعت زیبای رشید را بنما و از پرده غیب پدیدار کن و سرمه نور و روشنی ابد به یک نظر بر آن جمال مبارک به چشم من بکش و فرج آن حضرت را تعجیل فرما و خروجش را آسان ساز و توسعه در طریق وی عطا فرما و مرا در راه و روش او سلوک ده و فرمان آن حضرت را نافذ گردان و پشت او را قوی ساز و ای خدا شهر و دیارت را به وجود او آباد ساز و بندگان را به واسطه او زنده ساز چون تو خود فرمودی و کلام تو حق و حقیقت است فرمودی: پدیدار شد تساهی در بیابانها و دریاها و آنچه دستهای مردم کسب کنند پس تو ای پروردگار ولی خود و پسر دختر پیغمبرت را که نامیده شده به نام پیغمبرت است بر ما از پرده غیب ظاهر فرما تا آنکه بر هر باطل پیروز شود و آن را محو و نابود سازد و حق را ثابت و محقق گرداند پروردگارا آن حضرت را پناهگاه بندگان مظلومت و ناصر و یاور آنان که جز تو ناصر و یاری ندارند قرار بده و تجدید کننده احکام از قرآن مجیدت که تعطیل شده و رفعت و استحکام بخش کاخ شعایر آیینت و روش پیغمبر اکرمت صلی الله علیه و آله و او را قرار ده پروردگارا او را از بیداد ستمکاران در حفظ و امان خود قرار بده پروردگارا و پیغمبر اکرمت حضرت محمد صلی الله علیه و آله را شاد و مسرور گردان به دیدار او و پیروانش که دعوت حضرتش را اجابت کردند خداوندا بر حال زار پریشان ما بعد از او ترحم فرما ای خدا غم و اندوه دوری آن بزرگوار را به ظهورش از قلوب این امت برطرف گردان و برای آرامش دل‌های ما به ظهورش تعجیل فرما زیرا مخالفان بعید می‌دانند و ما فرج و ظهورش را نزدیک می‌دانیم به رحمت خودت ای مهربانترین مهربانان عالم، تعجیل و شتاب فرما ای مولای من ای صاحب الزمان.

شکر بی پایان خداوند متعال را باد که منت گذارد و موفق گردانید و ذکر خودش و اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام را بر قلم جاری گردانید. به امید آن که به زودی همه اعمال قبول و دعاها مستجاب و آرزوی فرج و ظهور و دیدار امام زمان علیه السلام تحقق پیدا کند، ان شاء الله.